د کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم:	خوشي سنګري (سلطان) ناول
لیکوال:	محمدنواب ودان (احمدزی)
اېډېټ:	خپله لیکوال
کمپوز:	خپله لیکوال
چاپ:	د چاپ وسه راسره نه وه.
کال:	۱۳۹۸-۱۳۹۹هجري لمریز کال
د لیکوال شمېره:	+۹۳۷۰۷۴۳۵۷۴۵

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو څو خبرې:

په دې ناول کې لږه برخه یې داسې ده چې ما ریښتنی ژوند په ناول بدل کړی، خو ډېره برخه یې بیا تخیلي ده، ځکه په دې کار سره مې د ناول خوند جوړولو او بشپړولو لپاره هڅه کړې ده، دا ناول ما نږدې په دوه کلونو کې لیکلی او غوښتل مې چې د یوه چاپي کتاب په بڼه لوستونکو ته وړاندې شي، خو دا چې په افغانستان کې ټول خلک یې ډي اف غواړي، نو د دې امکان نه وؤ څو خپرندویې ټولنې یې د چاپ په اړه غور وکړي، یوازې غلام سخي روغانیوال راسره ژمنه کړې وه که چېرې یې امکان لاره، نو بیا به یې درته چاپ کړم، خو له ډېرې تمې وروسته پوه شوم چې هغه هم دا امکانات نه لري، نو ځکه مې پرېکړه وکړه چې باید دا د پي ډي اف په بڼه نشر کړم.

اوس خو مې اراده کړې چې تر دې وروسته به خپل کتابونه ټول آن لاین خپروم، نو دا هم خپروم.

یوه خبره مې چې ذهن کې ګرځي هغه دا ده چې دې ناول ته دوام ورکړم او که نه؟ که دوام هم ورکړم، کېدای شي کرکټر یې همدا وي خو داستان به یې یو څه بدل وي، ځکه چې اوس زما مفکوره هم د پخوا په شان نه ده، بلکې بدله شوې ده اوس په هېڅ چا او هېڅ ډلې باول نه لرم، لکه پخوا چې مې لاره ، خو هر څه چې وي تاسو چې نن دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول لولئ نو نظر راکړئ چې آیا دا ناول په دې ارزي چې دوام ورکړم او که نه؟

هر نظر چې لرئ کولای شئ په لاندې کې يې زما د فسبوک په پوسټ باندې چې په دې اړه مې کړی ده شریک کړئ:

https://www.facebook.com/١٠٠٠٢٦٢٨٩١٢١٦٥٤/posts/pfbid٠٢zNywpWgoLQ١snimX٨jYnvhPFs٩S١yD٩HUMRRY٦٦CJjGvCYEKewm٢MvVzfAbJPwZrl/?app=fbl

والسلام

محمدنواب ودان (احمدزی)

١٤٠٤/٠٦/٢٩

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت چې ملاضعیف آخوند له مُلا محمد عمر سره بیعت وکړ او ملامحمدعمر او د هغه ملګرو کندهار ولایت زورواکي او ټوپکیان پسې واخیستل او بیا یې په هرات باندې برید وکړ، خو ماته یې وخوړه، بیا د پاکستان آی اس آی د نصیرالله بابر په متهو له طالبانو سره مرسته وکړه او تر هغه وروسته طالبان تر لوګره ورسېدل، یوکس د لوګر ولایت نه کابل ته روان شو، هغه هم له خپلې کورنۍ سره، دا سړی محمد نومېده، طالبانو ورته کابل ښارته د ننه کېدو اجازه نه ورکوله، د هغوئ دلیل دا وؤ چې موږ کابل ولو، خو محمد ورته وویل ما هم وولئ، خو په کابل کې او پرې مې ږدی چې کابل ته ستون شم. خو سره له دې چې طالبانو ډېره هڅه وکړه چې دا کس منع کړي، بیاهم سړي بلآخره له طالبانو کابل ته دننه کېدو اجازه واخیستله او کابل ښار ته ننوتو سره یې خپل کور کې واړول. لاڅه موده نه وه تېره چې د محمد زوی پیدا شو، یعنې وزېږېده، داسې فکر مه کوه چې ګوندې ورک زوی یې پیدا شو، په خپل زوی یې محمدخان نوم کېښود، هلک کرار کرار لوېده، خو په هیواد کې داسې هوا او فضاء جوړه وه، چې هیوادوالو نور امنیت او د امنیت معنیٰ هېره کړې وه، ځکه د طالبانو د حکومت دوره داسې دوره وه چې هرڅوک یې د امنیت په شتون او امن باوري دي، د کور معنیٰ هم دومره مهمه نه وه، ځکه ډېر کورونه تش ول، خو خلکو ته دا درې شیان ډېر اړین ول، ښه ډوډۍ، ښه او نوي کالي او یو څه آزادي، ځکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طالبانو حکومت اقتصادي ورتیا کمزوې وه او همه رنګه وچکالي وه، نو ځکه خلکو ته نه یوازې دا چې ښه ډوډۍ نه رسېده، بلکې پوره هم نه رسېده، یعنې ډېرى خلکو په مړه ګېډه ډوډۍ نه شوه خوړلی، نو دا ډېره سخته وه چې ودې زغمل شي او چې خلکو ډوډۍ نه لرله، ښه کالي به یې له کومه کړي وای؟

پاتې شوه د آزادۍ خبره، طالبانو د خپلې واکمنۍ په دوره کې د خلکو آزادي ډېره په بې ساري ډول محدوده کړه، په دې ډول چې حتیٰ پیک لرونکې خولۍ په سرولو باندې هم بندیز لګېدلی وؤ، د قانون عملي کول هم د طالبانو په دوره کې بې ساري توب درلود. دا بې ساري توب تر دې حده وؤ چې د ډېرو کوچنیو قوانینو په پلې کولو یې هم ځنډ ونه کړ، لکه د هغو خلکو په زور په لمانځه ودرول چې کلونه کلونه یې لمونځ نه وؤ کړی، یا یې په لمونځ کې غلطیانې لرې او یا یې له سره لمونځ نه وؤ زده. د موسیقي په اورېدلو باندې بندیز لګول، په داسې حال کې چې ډېرى علماء د موسیقي اورېدل ګناه نه ګڼي، خو په مشروط ډول. د ږیرې په خریلو او لنډولو بندیز ولګېده، په داسې حال کې چې یوسف قرضاوي د ږیرې خریل په خپل کتاب الحلال او الحرام فی الاسلام کې مکروه ګڼي نه حرام.

خو له دې سره سره د طالبانو تر ټولو ستره ستونزه دا وه چې طالبانو اکثراً هغو کسانو ته په خپلو ډېرو مهمو ځایونو کې لاره ورکړه چې یا خو پخوانیو زورواکو او کمونیستانو سره یې وخت تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی وؤ او یا یې بې له دې چې له هغوئ سره وخت تېر کړی وي، غلا زده کړې وه، داسې کسان هم پکې ول چې نه یې لمونځ زده وؤ او نه هم اودس.

په ۲۰۰۱ کال کې د اسامه په نامه یوه عرب سړي د هغو بریدونو مسؤلیت واخیست چې د آمریکا په دوؤ سترو سوداګریزو برجونو وشوې. آمریکا له طالبانو اسامه وغوښت، خو د طالبانو مشر په هر دلیل چې وي، هغه یې ورنه کړ، ځکه آمریکا هم پلمه پیدا کړه او په افغانستان یې برید وکړ، تر دې وروسته یې په افغانستان کې د هغوئ د استخباراتو همکار حامد کرزي تر مشرۍ لاندې حکومت جوړ کړ، په دې حکومت کې هم پیسې پرېمانه وې او هم آزادي، امنیت هم په لومړیو کې ښه وؤ، خو وروسته کرار کرار خرابېده او هغه ځکه چې په ۲۰۰۴ کال کې طالبان یو ځل بیا راوزېږېدل او آمریکا او حامد کرزي په وړاندې جګړه پیل شوه. خو د حامد کرزي په حکومت کې عدالت او قانون هېڅ شتون نه درلود، آمریکایانو له هغه پنجشېریانو ملاتړ کاوه چې کلونه د احمدشاه مسعود تر مشرۍ لاندې د طالبانو پر وړاندې جنګېدلي ول او د طالبانو د حکومت په ړنګېدو کې یې له آمریکایانو سره پوره مرسته هم کړې وه، نو آمریکایانو نه یوازې له پنجشېریانو، بلکې له ټولو هغو ډلو یې ملاتړ کاوه چې د طالبانو په خلاف جنګېدلې وې او دې ډلو او د دوئ مشرانو هم له دې ملاتړه پوره ګټه واخیسته، د زمکو غصب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیرقانوني ښارګوټو جوړول، حتیٰ ځینو هدیرې چور کړې، جنرال دوستم په لسګونو سړیو باندې جنسي تیري وکړل، زرګونه پښتانه یې له کورونو راوویستل او ژوندي یې خاورو ته وسپارل او داسې پلمه یې وکاروله چې دوئ ټول طالبان دي، خو سره له دې هم آمریکایانو ترې ملاتړ کاوه، دا ملاتړ تر دې حده ورسېده چې سره له دې چې کرزی اولسمشر وؤ، خو بیا هم یو سپنګن پنجشېري پرې سیاست کاوه. دا چې کرزی د واک تږی وؤ، د دې خبرو پروا یې نه ساتله. آمریکایانو په افغان ډګرولانو او جنرالانو باندې جنسي تیري وکړل، البته په ټولو نه بلکې په یو څو کسانو باندې، په دې حکومت کې ډوډۍ او پیسې دومره ډېرې شوې چې خلکو به ډوډۍ په ډېرانونو هم غورځوله، یعنې هغه پاتې شونې دوډۍ، د آزادۍ خو پوښتنه مه کوه، هغو ښځو ته چې د طالبانو لوپټې عزت ورکړی وؤ، لوپټه یې ورپه سر کړې وه، هغوئ لوپټې له سره کښته ورغورځولې، حتیٰ داسې کالي یې هم واغوستل چې که بېخي بربنډې وای تر دې کالیو په حیا کې وې، البته کومو ښځو ته چې رب العالمین عزت او حیا ورکړې، هغوئ یې لالري. دا آزادي دې کچې ته ورسېده، چې ځینو خلکو خپلې ښځې آن بګرام او د آمریکا نورو هډو ته بوتلې، آن خپلې پېغلې لوڼه یې وروستې تر څو آمریکایان د هغوئ له افغاني ښکلا نه خوند واخلي او دوئ ته یو څو ډالر ورکړي، دا آزادي یوازې دلته پای ته ونه رسېده، بلکې ډېرو ښځو او نجونو د دې لپاره چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

آمریکایانو جنسي آله (تناسلي آله) ښه په خولې کې ونیسي، نو خپل غاښونه یې وویستل، لکه ګران و قدرمن شاعر خدای بخښلی مطیع الله تراب (رحمه الله) په خپل کې وایي:

وزلمیه تا پېریان دېوان بازان پېژني

تا لړمان ماران پړانګان زمري مېږیان پېژني

ولې چې ته له غنمرنګو سره فرق لرې

ته ښایسته له دې بدرنګو سره فرق لرې

دا ځناور او حشرات لا په اوده کې بند دي

دوئ لا اوس هم د سلیمان په اجازه کې بند دي

دلته نګین د سلیمان لا ایره شوی نه ده

خو دا نګین د سلیمان د سلیمان ګوته غواړي

چې ته ورته اعلان کړې ختین کور د توتکو ورانوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته اکثـــر ســــــر وهلي بر وهلي راځي

پـه دغـه لار باندې اکثر آزار ګټلي راځي

منو چې تا به وي زموږ د مرګ جواز راوړی

زموږ وژلو ته دې ټانګ راوړی جاز راوړی

بې له قاضي او محکمې مې خپل درشل کې وژنې

ته شوې مالک د کور او ما په تور د غل کې وژنې

له دې نه پورته بل واکي او زور واکي څنګه وي

مونږ جنګ نه کوؤ خو جنګ په موږ را وتپل شي

او د پلار نیکه د شملې ننګ په موږ را وتپل شي

ننګ په غله جنګ په وسله اوږد لاسونه غواړي

جنګ پرمخ تللی اقتصاد جاز او ټانکونه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مورِ د لوړې اور په ټوک دوډۍ وژنو

زمورِ خوندو د پردیو دوکانونو مخ ته

د سوال لمنې غوړولې ټوک ډوډۍ غواړي

په دې مړه ډیموکراسۍ کې مورِ د لوږې مړه شو

جنګ ماده مچ ده مچ د ورځې سل بچي زېږوي

جنګ هلاکت ده تباهي ده بربادي زېږوي

جنګ جواري ده د جوارۍ په ګټه روږدی نه شې

له بل طرفه پر وطن د ایډز وبا خپرېږي

څو فاحشو له افغاني ناموسه پوزه پرې کړه

د څو ډالرو په بدل کې یې خپل غاښونه ووېستل

د خدای له دې عظیم نعمته یې ځان محروم کړ

تو! تو! لعنت شه چې په دې پیسو بیا څه کوي دوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

له بل طرف ښکاره اډې لري لوطي بدمعشان

له کبره غټ لکه عاديان او ثمودي بدمعشان

په غرب قانون ده د هلک ودول هلک ته

نو حيران په دې عقل په دې ساينس او په دې پرمختګ

چې د هلکو ودول هلک ته ځنګه کېږي

چې ماملې نه تولد او توليد کړای شي که نه؟

شراب او ايډز قتل او قتال ته څوک لمنې وهي؟

چا د پوډرو ماشين جوړ کړو څوک يې ستنې وهي؟

موږ خو لاستنې کې سوری قدرې هم نه شو اچوی

بيا له اپينو هيروين او پوډر څوک جوړوي؟

له بل طرفه دا غټ خېټې ملکان غوړمالان

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حالتونو باندې روږدي دا شېخان غوږمالان

چې کورته يې ورشې نو سوپر لري ټيکټرې لري
په جريبو جريبو زمکې لري غرې لري

چکۍ صابون لوټه غوږو پسې به سر ماتوي
چارک لوبيا د سوال په اوږو پسې به سر ماتوي

داسې يو حالت راغلی وؤ، نو چې ښځې يې پوښتنه مه کوه، غوښتل يې چې د طالبانو د واکمنۍ هرڅه لرې کړي چې ډېرې مهم شيان حتی پتلون د ږيرې خريل هم د اعتبار معيار جوړ شوی وؤ. يعنې لکه څنګه چې بې ږيرې او بې پټکي کسانو ته د طالبانو د حکومت پرمهال په بده سترګه کتل کېدل، همداسې د دې حکومت پر مهال د ږيرو او پټکيو والا کسانو ته په بده سترګه کتل کېدل.

يوازې دا نه وؤ، بلکې دوئ هڅه کوله چې د ښځو بوکرې (چادريانې) هم لرې کړي، نه يوازې د هغو ښځو چې طالبانو په زوره وراغوستې وې، بلکې د ټولو ښځو، د دې کار لپاره يې بهرنې سيريالونه او فلمونه په شخصي او دولتي ټلويزيونو کې رواج کړل،

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې په افغاني فلمونو کې د نجونو پړوني په دې پلمه لرې کړل چې ګوندې په دې کار سره د فلمونو نړیوال ستندرد سره برابرېږو، په داسې حال چې حتیٰ د دوئ کمرې او دیالوګ له نړیوال ستندرد سره برابر نه وؤ.

داسې ډېرې ښېګڼې او بدۍ چې اوس يې دلته له يادول ډډه کوؤ او اصلي داستان ته راځو.

محمدخان چې کله پينځه کلن شو پلار يې په ښوؤنځي کې شامل کړ په لومړيو ورځو کې يې ښوؤنکې له چادرې سره ښوؤنځي ته راتله، خو وروسته بيا ښوؤنکې چادرې يا بوکره لرې کړه، د ملي تلويزيون ښځينه ويندويانو هم کرار کرار خپل پړوني وغورځول. بايد ووايم محمدخان د طالبانو حکومت له ړنګېدو وروسته نوی پينځه کلن شوي وؤ، په لومړي او دوهم ټولګي کې د محمدخان خونده ځکه نه وه چې محمدخان پښتون وؤ، خو درسونه بيا په دري ژبه ول، که څه هم محمدخان يو څه په دري پوهېده، خو کولای يې نه شول چې سمه زده کړه وکړي او له دې امله چې ژر به ستړی کېده، نو د لوست په ځای به يې شوخيانې کولې، نو چې څنګه دريم ټولګي ته ولاړه، پلار يې د يوه کال لپاره له ښوؤنځي راستون کړ، بيا يې د خپلې ترور له خاوند سره زده کړې پيل کړې او کال ته يې بېرته ښوؤنځی پيل کړ.

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد خان نوی په ځوانۍ راغلی وؤ چې د ورور کوزده یې وشوه او بیا د کوژدې په ورځ یې د ورور ښینه ولیده. هغه چې تر ورېندار یې کوچنۍ وه، ډېره ښکلې وه. سپین رُخسار، سره اننګي، وړه خوله، ګلابي شونډې، توري غټې سترګې او خرمايي اوږده ویښتان، ویښتان یې دومره اوږده ول چې آن تر ټیکري یې کښته وتي ول او چې څومره هڅه یې کوله، بیا هم نه پټېدل. ښکلی غږ یې هم لاره. هر څه چې وؤ خو زموږ د کیسې محمد خان یې هم په هماغه لومړي لیدو پر ځان مئین کړ.

تر کوزدې څو ورځې وروسته محمد خان په خپل کور کې ناست وؤ. په بې رنګه شیشه یي ګیلاس کې ورته شین چای ایښی وؤ. خو محمد خان چورت کې ناست وؤ. په پیاله کې ورته ایښي چای سوړ شوی وؤ او رنګ یې هم سور شوی وؤ. خو د محمد خان خیالونو ځان ته بله نړۍ جوړه کړې وه. یوه ښکلې دره وه. چې دواړه خواوؤ ته یې غرونه ول او په غرونو کې لوړې لوړې ونې. لږ کښته یوه چینه وه او بیا تر چینې لاندې یو غټ ډنډ وؤ. په ډنډ کې یوازې دوه رنګ کبان ول. خو بیا پاس یو د ختو کور هم وؤ. محمد خان چې ستړی درې ته رسېدلی وؤ. هر خواته یې نظر اوښته چې یو څوک یې لږ تم کړي، تر څو دمه وکړي. هماغه وؤ چې له ختین کور نه یې ګلورینه راوتې وه او چې نوی یې ده ته غږ کاوه. په دې ناره یې له خیاله وؤت:

عالي جنابه! په څه چورت کې یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد خان ناڅاپه له فکر راوؤت، ګوري چې ورور یې د پولیسو په نظامي جامه کې موسکی ولاړ وؤ، ځوان په بیړه وویل:

هیڅ نه لالا هسې!

ورور یې په زوره وخندل او بیا یې وویل:

نه څې د واده ماده فکر دې درلود، خیر ته به بیا فکرونه وهې، خو یو څو شیبې دباندې ووځه څې زه خپل کالي (جامې) بدل کړم.

محمد خان بې له دې چې څه ووایي خپل د چای ګیلاس یې واخیست او له کوټې بهر ته ووت، د چای ګیلاس یې په سر واړوه، چې چای ورته سوړ وابسیده، نو بیرته یې د کاوشکن (دهلیز) په قالینې وشینده.

باید ووایم چې محمد خان خپله مینه نه شوه ښکاره کولای ځکه ده نوی طالباني فکر اخیستی وؤ او طالبانیزم ته ننوتی وؤ او د طالباني فکر سره سم مینه کول مباح نه بلکې ګناه وه او ده دا ګناه نه شوه ښکاره کولای.

ورور د واده په ورځ چې کله دوی ناوې راوستله، نو محمد خان (ځوان) یې په کاستر موټر کېناوه، ځوان غوښتل خپلې معشوقې یعنې ګلپاڼې ته مخامخ کېني، خو ونه توانېده، بلکې اړ وؤ چې د سړک غاړې منظرو ته وګوري، خو سره له دې چې ډېره ښکلې منظر وه، بیا یې هم خوند ترې وانه خیسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر واده څو ورځې وروسته یعنې د اوومې په ورځ ځوان کورته رادننه شو، ګوري چې خوندې او مور یې په کار اخته و، د اوومې خواړه خو پخوؤنکي چمتو کول، خو دوئ ورته کور پاکاوه، د دې لپاره چې د محمدخان هېر شوي وؤ چې نن اوومه ده، نو له مور نه یې پوښتنه وکړه:

مورجانکې! بیا څه خبره ده چې داسې ګډوډې مو اچولې ده؟

مور یې ورته وویل:

نن دې د لالا اوومه ده.

د ځوان په زړه د خوشحالۍ څپه راغله او په خوله یې موسکا، خو د دې لپاره چې مور یې څه احساس نه کړي، نو خپله شونډه یې وچیچله، ژر یې وویل:

مورجانکې مونږ د سار (سهار) جمعه (جمع) وکړه، تاسو لمونځ کړی او که نه؟

مور په یې وارخطا وویل:

وی، وی! لامونځ خو لږ پاتې څې قضا سي!

ځوان کوټې ته لاړه او بیا د سوچونو نړۍ ته، په نړۍ کې یې هغه ښاپېرۍ لیده چې د دوئ کورته راځي، کله یې سره جوړه په تن وي، خو وروست یې شنه جوړه په تن او بیا ژېړه، خو یوازېنۍ څیز چې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدلېده، هغه هماغه ښاپېرۍ او د هغې موسکا وه، په همدې خيالي دنيا کې داسې چې د ده نظر په هغې لګېدلی، نږدې ورته راغله، خو نوره يې موسکا نه وه، په تروې څېرې ورته نږدې شوه او بيا يې وويل:

ولې دومره راګورې، لکه چې انسان او هغه هم نجلۍ دې نه ده ليدلې.

خان وويل:

نجلۍ مې ليدلې، خو دومره ښکارې ښاپېرۍ مې نه وه ليدلې، خو دا دی اوس ورته ګورم.

ګلپاڼې وويل:

غواړې چې ما په دې خبرو تېر باسې.

دی په همدې سوچونو کې وؤ چې مور يې پرې غږ کړ:

خانه زويه! پورته سه دروازه ټکېږي!

محمد خان په همدې نارې له سوچه وؤت، سمدلاسه پاڅېده او د وره لورې ته ورغی، کله يې چې ورپرانيست نو پخوؤنکی وؤ، پخوؤنکي تر سلام وروسته سمدواره ويل:

لالا دې ريس خان چېرې دی؟

محمد خان وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راځه کور کې ده.

چې ننوتل د محمدخان له هر څه ست سره، پخوڼکی حاضر نه شو چې کوټې ته ننوځي، بلکې له محمدخان نه یې وغوښتل چې چاى انګړ (حویلي) ته راوړي، ځکه باید کار پیل کړي، ځکه ناوخته ده. محمدخان هم لاړه تر څو هم چاى راوړي او هم له مور نه پوښتنه وکړي چې ریس خان لالا یې چېرته ده. مور یې ورته وویل:

د لالا دې تجیر هېر سوی وؤ، په هغه پسې تللی ده.

محمدخان وویل:

نو په تجیر باندې څه کوي؟

مور یې وویل:

د آشپز او کوټو له منځه به یې بند کړي، هن! دا ده خور دې چې (چاى) راوړ.

محمدخان چاى واخیست او پخوڼکي ځنګ ته لاړه پخوڼکي ته یې وویل:

داده چاى مې راوړ، لالا مې تللی چې تجیر راوړي.

پخوڼکي وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنګ ورته ووهه چې دې ځي ته هم تجير راوړي، څو سياسرې (ښځې) په عذاب نه وي.

محمدخان وويل:

د همدې ځاى لپاري يې راوړي.

پخوؤنكي محمدخان ته وويل:

ته چې واچوه، زه د كوفتو او ويرژو تياری ونيسم، ريښتيا وريژې دې...

محمدخان يې خبره ورپرې كړه ويې ويل:

غم مه كوه! وريژې مې بېګاه (تېره شپه) لمدې كړې دي.

پخوؤنكى په خپل كار لېګا شو او محمدخان په خپلو سوچونو، نيمه ګړۍ وروسته ريس خان راغی، چې تجير يې له ځان سره راوړی وؤ، محمدخان ته يې ورغږ كړ:

محمدخانه و محمدخانه راسه څې تجير وتړو!

خو محمدخان په خپلو سوچونو كې ډوب وؤ، نه يې د ريس خان راتلل وليدل او نه يې د هغه غږ اورېده، ريس خان هم په غوصې او لوړ غږ سره وويل:

عالي جنابه! راسه څې تجير وتړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې سره محمد خان په ناڅاپي ډول له خپلو خيالونو ووت او سمدلاسه د ريس خان خواته ورغی، د تجير تر تړلو وروسته ريس خان له محمد خان نه پوښتنه وکړه:

په څه سوچونو کې ډوب وې ورکيه؟

محمد خان په وارخطايۍ سره وويل:

هېڅ هېڅ. بس د آزموينو په سوچ کې وم.

ريس خان وخندل او بيا د پخوۀنکي خواته ورغی، ترڅو وګوري، چې کومه ستونزه خو به نه وي او چې د ستونزې له نه شتونه ډاډمن شو، نو بېغمه خپلې کوټې ته ولاړ.

محمد خان ټوله ورځ په کار بوخت وؤ، آن ماښام څکه تجير او نور شيان يې بېرته ځښتن ته ورو ړل چې کار نه وزګار شو، اوبه تو دې وې، سر باندې يې واړولې او بيا يې جامې بدلې کړې، غوښتل يې چې دباندې ولاړ شي، ترور يې غږ پرې وکړ:

خانه زويه چېرته ځې؟

محمد خان بېرته راتاو شو تر څو کوټې ته ننوځي، خو يو ښکلی غږ يې تر غوږ شو. ورته ځير شو تر څو معلوم کړي دغه ښکلی غږ د چا ده، له لږ ځنډ وروسته يې وپېژانده چې دغه د ده مينې يعنې د ګلپاڼې دی، غوښتل يې نور هم په تمه شي او له دې غږ نه خوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخلي، ځکه ده دا فکر کاوه چې دا غړ یوازې د ده یو خیال ده او بس. چې په همدې کې یې د ترور غږ تر غوږ شو:

خانه زویه! څه شوې؟ راسه کار مې درسره ده.

محمد خان کوټې ته ننوت او بیا یې خپلې ترور ته وویل:

اه تروري! څه دې ویل؟

ترور یې موسکۍ شوه او بیا یې وویل:

هیڅ زویه! راځه کېنه نور به سترې سوی یې!

څه شېبه وروسته د محمد خان مور راغله او ټولوته یې وویل:

ډوډۍ تیاره ده، اوس اوله ډوډۍ خورئ او که لمونځ کوئ؟

د محمد خان پلار وویل:

د ماخوستن لمانځه ته لا وخت پاتې ده اول ډوډۍ راوړه بیا به لمنځونه وکړو.

د محمد خان مور پاڅېده، تر څو ډوډۍ راوړي، نو د محمد خان خویندې هم ورسره ولاړې او کله یې چې ډوډۍ راوړه، نو د محمد خان کوچنۍ خور لاړه ریس خان او د هغه مېرمنه یې دوډۍ ته راوبلل. له ریس خان او مېرمنې سره یې ښینه هم راغله، چې د هغې له راتلو سره د محمد خان سترګې وبرېښېدې او داسې احساس یې لاره چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې يې يخې شوې وي. خو ايمان يې دا اجاز نه ورکوله چې نور ورته وګوري.

محمدخان په کراره ډوډۍ خوړله، د ګل پاڼې ورته فکر شو، د خپلې خور په غوږ کې يې څه وويل، هغې هم په غوږ ګلپاڼه ووهله او ويې ويل:

خلک چې ستړي شي په کراره ډوډۍ خوري.

د محمدخان مور په بیړه وويل:

خان زوی مې بيا تل په کرار ډوډۍ خوري!

ډوډۍ وخوړل شوه، شپه هم تېره شوه، سهار چای څښلو وروسته نور ټول مېلمانه لاړل او يوازې د محمدخان د زړه ملکه يعنې ګلپاڼه پاتې وه، کله چې د محمدخان مور ډوډۍ چمتو کولو لپاره پخلنځي ته لاړه، وربندار يې هم په څه پلمه له کوټې لاړه او په دې کار سره محمدخان او ګلپاڼه يوازې پاتې شول، محمدخان په کتاب کې بوخت وؤ، ګلپاڼې ورته وويل:

ښنګه چل ده، په عمر دې نجلۍ نه ده ليدلې که څه؟

محمدخان په لړزېدلي غږ وويل:

زه خو اوس کتاب مطالعه کوم څه تاته خو نه ګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلپاڼه موسکۍ شوه، په اننګیو کې یې تشې را ښکاره شوې، په همدې حالت کې یې وویل:

نه مطلب مې د بېګاه کتل وو، بېګاه دې داسې راته کتل، ته به وایې انسان دې بېخي لیدلی نه وي.

محمدخان لږ سوچ وروسته وویل:

انسانان مې ډېر لیدلي، خو ستا په شان ښکلي مې نه دي لیدلي.

ګلپاڼه خندا واخیسته او تر ډېرې مودې یې خندل، خو وروسته یې هماغسې په خندا کې وویل:

لکه څې عاشق سوی یې، یعنې څې په ما مئین سوی یې، د همدې لپاره ښکلې درته ښکارم، کنه زه دومره ښکلې نه یم. هغه وایي څې د مئین سترګې ړندې وي، ما اورېدلي وو، خو لیدلي مې نه وو او اوس مې ولیدل.

محمدخان تر ډېره په سوچ کې وو او بیا یې وویل:

بس ته داسې فکر کوې، کنه زه چې هر څه وینم، هغه ریښیتا وي، ما چې ته څومره ښکلې لیدلې وې ته له هغې هم ښایسته یې او زه چې څومره فکر کوم ته ځان نه ډېره کرکه لرې، ځکه خو خپل ښایست نه منې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلپاڼې په موسکا کې محمدخان ته په ټوکه وویل:

ښه نو زه دې مئین عالیجناب ته څه کولی سم؟ څې په دې پاکه مینه کې کامیاب سې؟

په دې کې ور پرانیستل شو او مور یې کوټې ته رادننه شه، چې محمدخان او ګلپاڼه یې په کوټه کې یوازې ولیده. نو محمدخان ته یې وویل:

زویه لاړسه دباندې پلار دې کور ته راولېږه، کار ورسره لرم، ډوډۍ څې یې وخوړه او لمونځ یې وکړ، بېرته به درسي، بیا ته راسه ډوډۍ وخوره! او لمونځ وکه.

محمدخان بې له دې چې څه ووایي حرکت یې وکړ او دباندې ولاړ.

پر سبا سهار یې ګلپاڼه له خپل ورور سره خپل کور ته ولاړه، خو محمدخان ته یې د خوښۍ یو لامل پرېښی وؤ او هغه دا چې ګلپاڼې یوه ژمنه ورسره کړې وه، دا چې که څوک د هغې مرکې ته ورځي، نو بیا به هرومرو یوه داسې پلمه ورته کوي چې د دې له مرکې نه تېر شي، نو همدا ژمنه وه چې د محمدخان زړه یې خوشحاله ساتلی وؤ او په شونډو یې موسکا راوستې وه.

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله ښوؤنځي ته ولاړ او په آزموينو کې يې ګډون وکړ، نو ښوؤنکي يې ورته وويل:

څنګه چل ده ځوانه! لکه چې آزموينې ته دې ښه چمتوالی نيولی ده؟

محمدخان خپل قلم د ده مخې ته پاڼې باندې کېښود، پاڼې ته يې وکتل، سپينه پاڼه نيمه له کرښو ډکه شوې وه، بيا يې ښوؤنکي ته وروکتل، چې هغه لکه د يوه جاسوس زده کوؤنکي څارل په خندا کې ورته وويل:

هو ډېرو آزموينو ته مې چمتوالی نيولی ده.

ښوؤنکي يوازې يوه موسکا وکړه او نور يې هېڅ ونه ويل، تر آزموينې وروسته ځوان دې ته اړ شو چې له ځينو ټولګيوالو سره يو ځای لاړ شي او هغه هم په بله لاره، په لاره کې يې يوه ټولګيوال ورته وويل:

څنګه چل ده خانه پوښتنې دې سمې ځواب کړې او که کوژده يې درته کړې ده؟

محمدخان غوښتل ځواب ورکړي چې د پوليسو يوه سرتېري دوئ ټول ودرول، خو محمدخان يې موټر ته پورته کړ، ځکه محمدخان د خپل ورور رئيس خان نظامي بوټونه په پښو کړي وؤ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمدخان غوښتل څه ووايي، چې سرتېري په مخ په څپېړه وواهه او بیا یې ورته وویل:

یک دفه تشنابای حوزه را پاک کني باز میفامي که پوشیدن بوتای نظامي یعني چه! (یو ځل د حوزې تشنابونه پاک کړې، بیا پوهېږې چې د نظامي بوټونو اغوستل څه معنیٰ لري).

د محمدخان ملګري غلام مهربان، محمدخان ته خپله لرغکه (موبائل) وکړه، تر څو محمدخان خپل کور ته احوال ورکړي، خو محمدخان دا کار ونه کړ. پولیسو هم درې څلور نور کسان موټر ته وخېژول او حوزې ته یې بوتلل، هلته یې د کشف آمر ته وروستل، هغه له ټولو نه یو څو پوښتنې وکړې او په پای کې د محمدخان وار راغلی، د کشف آمر سرتېرو ته آمر وکړ چې نور هلکان نظارت خونې ته بوځي او یوازې دی دې همدلته پرېږدي، له آمر سره محمدخان په ځان ووېرېده چې جنسي تېرى پرې ونه کړي، ځکه محمدخان د پولیسو په اړه ځیني خبرې اورېدلې وې، خو د کشف آمر چې په ښکاره خوستی ښکارېدو، محمدخان ته یې وویل:

کېنه ځوانه! دا بوټونه دې له کومه کړي؟

محمدخان له لږ چوپتیا وروسته وویل:

ورور مې په پولیسو کې ده، دا بوټونه د هغه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد خان تر دوه بجو پورې په حوزه کې وؤ او بیا تر هغه وروسته چې آمر ډوډۍ وخوړه، محمد خان ته یې وویل:

قاري صیب! ځه لاړ شه کورته، که یې څه درنه اخیستي وي، په تلاشي کې هغه هم واخله او هو ریښتیا که دې بیا دا بوټونه په پښو کول، نو بدل رنګ مطلب بل رنګ ورکړه، زه ځم چې اودس او لمونځ وکړم، داسې نه چې قضا شي.

دا چې محمد خان په طالبانیزم اخته کس وؤ، نو اکثره وختونه به یې له خلکو سره په دې آیډیالوژۍ باندې له ډېرو خلکو سره بحثونه کول او یوازې دا آیډیالوژي نه وه، بلکې ده به په هر څه کې بحثونه کول، ځکه ده دا ګڼله چې په هرڅه بحث کول انسان هوښیار ښکاروي او هغه سړی چې په بحث کې ګډون کوي او هغه د ده ورېتیا ښیي، خو تر هر څه ډېر یې په اسلامي آیډیا لوژي په ځانګړې ډول طالباني آیډیالوژي بحث کاوه، د ښوؤنځي په دوره کې یې ورځ یو ښوؤنکی د دوئ ټولګي ته راغی، هغه ښوؤنکي ځان نه یوازې دا چې مفتي ګاڼه بلکې ځان یې په ټولو اسلامي علومو کې کامل ګاڼه، خو ځوان یوه پوښتنه ترې وکړه او هغه دا:

د اسلام له نظره کفار درې ډوله دي، چې هغې له جملې نه یوه ډله اهل حرب دي، اهل حرب هغه کفارو ته ویل کېږي چې له مسلمانانو سره په جنګ کې وي، لکه آمریکایان. اوس چې څوک له

(c) ketabton.com: The Digital Library

آمريکايانو سره په هره وسيله چې وي کار وکړي او معاش تر لاسه کړي او يا يې په هغو پورې تړلي واخلي، د دوئ معاش حلال ده او که حرام؟

دوهمه پوښتنه يې دا وه:

امام حسين (رض) د پيغمبر (صلی الله عليه وسلم) لمسی او د هغه (صلی الله عليه وسلم) د اصحابو له جملې نه د حضرت علي (رضي الله تعالیٰ عنه) زوی وؤ په بله خوا کې يې د بل صحابي يعنې حضرت معاويه (رضي الله تعالی عنه) زوی يزيد ، په داسې حال کې چې يزيد يو حاکم وؤ، حضرت حسين د هغه خلاف وؤ او د دې لپاره عراق ته لاړه چې د خلکو ملاتړ ترلاسه کړي او يزيد له تخت نه کښته راوغورځوي، خو د کوفې خلکو له هغه سره جفا وکړه، يزيد په دې بريالی شو چې حضرت حسين په شهادت ورسوي، اوس ته ووايه چې يزيد چې لکه زموږ د حکومت په شان وؤ، په حقه وؤ؟ او که حضرت حسين (رضي الله تعالی عنه) چې لکه د طالبانو په شان د حکومت خلاف يې د جګړې نيت درلود په حقه وؤ؟

ده به له هر چا سره بحث کاوه، خو يوه ورځ يې په موټر کې له يوه نظامي سره بحث شو، چې هغه نظامي په ملي امنيت کې دنده درلوده. بحث له هغه ځايه پيل شو چې يوه کس بل ته اشاره وکړه او ويې وويل:

دا سړی وسله لري، حتماً به جنايي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان ناڅاپي ووېل:

اوس خو له هر چا سره وسله وي، نو دا په دې معنیٰ نه ده چې هغه کس دې جنایي وي.

څنګه چې وسلوال کس د ده خبره واورېده، ویې ویل:

له چا سره وسله ده، ماته یې راوښیه چې زه یې ترې واخلم.

ځوان ورته ووېل:

زموږ په سیمه کې لېوني هیله من او ریښتین خپلواک یې لري، نه یوازې دا بلکې زموږ د ښوونځي ډېر هلکان وسلې لري، نو شه ترې وایې خله!

وسلوال ووېل:

ستاسو په ښوونځي شاګردان په استادانو وسلې راباسي او استادان په شاګردانو جنسي تېري کوي، نو سړی به کوم ونیسي او د څه لپاره به یې ونیسئ؟

ځوان په بېړه ووېل:

حکومت تاسې یاست او څه چې کوئ تاسې یې وکړئ، مقصد دا کارونه ورک کړئ، که حکومت زما په لاس کې وای، نو اوس به داسې کیسې بېخي نه وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکومت پلوه وسله وال وویل:

ولې ته داسې فکر کوې چې طالبان به یې مخه ونیولی شي، ښکاره خبره ده چې هغوئ یې هم مخه نه شي نیولی.

ځوان په بیړه وویل:

دا د طالبانو خبره پکې له کومه شوه؟

حکومت پلوه وسلوال په خندا کې وویل:

ځکه ستا خبره هم د طالبانو په شان ده.

ځوان خبره خواشینې شوه او په شونډو یې ترخه موسکا راغله، په همدې حالت کې یې وویل:

که د طالبانو حکومت وای، نو اوس به دا کیسې ښېخي نه وې، د طالبانو د واکمنۍ مهال او اوس د لوګر ولایت یې ښه مثال ده.

حکومت پلوه وسله وال وویل:

نو قاري برهان به هم پېژنې.

ځوان وویل:

دا نو کوم سپګن دی؟

حکومت پلوه وسلوال په غوصه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چې په کابل ښار کې طالبانو ته کښنځاوې کوي، هغوئ طالبان دي او د حکومت له وېرې دا کار کوي او اوس تا نیسم او حوزې ته دې بیایم، تر څو پوه شې څوک څواکمن دي، طالبان او که حکومت؟ زموږ د حکومت شکنجې به هم وګورې.

بیا په لوړ آواز ډرایور ته غږ وکړ:

استاده موټر ودروه!

خو بس له وروستۍ څوکۍ نه یوه سپین ږیري په لوړ غږ وویل:

پرېږده یې زلمی ده، زلمیان خو داسې خبر کوي.

حکومت پلوه وسلوال وویل:

په تا یې څه بوډا؟ زه یې کښته کوم، څوک دې نر شي زما مخه دې ونیسي.

سپین ږیري په غوصه وویل:

احمقه! زه د ګروال فلاني پلار یم، زما زوی د اولسمشر باډي ګاردانو قومندان ده، که مې همدا اوس زنګ ورته وواهه، رابه شي او پرتوګ به دې وباسي.

د سپین ږیري په خبره، حکومت پلوه وسلوال سترګې مړې واچولې، په بېړه له موټر نه کښته شو، سپین ږیري ځوان ته د نږدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتلو اشاره وکړه. چې کله ځوان ورغی، نو سپین ږیري ځوان ته د نصیحت په بڼه وویل:

زویه! زه پوهېږم چې ته زلمی یې ځواک، جذبه او احساس ټول دې ډېر لوړ دي، هیلې او آرمانونه لرې. کېدای شي د دینې جذبې او یا د هیلو پوره کېدو لپاره به دې طالبان خوښېږي او کېدای شي په موبایل کې به دې ډېرې د طالبانو ترانې هم وي، یا هم نورې جنګي ویډیوګانې یې هم، خو هرڅه چې کوې، پټ یې کوه، ځکه دا حکومت دې ونه نیسي ، که چېرې حکومت ونیولې نو که چېرې طالب هم ونه اوسې دا حکومت دې طالب ثابتوي او هغه هم د ډېرو شکنجو په زور، زه پوهېږم چې تا هغه شکنجې نه دي لیدلې، خو ماته معلومه ده چې هغوئ ډېرې ظالمې شکنجې ورکوي، لکه د برېتو او نوکانو وېستل، د سرې مهمې وسیلې مطلب هګیو پورې د خښتو تړل او داسې نور، نو پام کوه او ما سره ژمنه وکړه چې نور به پام کوې.

بله دا چې که د دې سپین ږیري منې، نو دا آیډیالوژي چې ته لرې، مطلب طالبانیزم به تا ته ښه ښکاري، خو ما یې تل لیدلی ده، چندانې آیډیا لوژي نه ده، یو وخت به په خپلو خبرو، په خپلو بحثونو او آن په خپلو آرمانونو افسوس خورې، دا حکومت که هرڅه وي، خلکو ته یکې وچه یا لمده رسېږي، خو که طالبان واکمن شول، په ظاهره به آزادي وي، خو بیا به هم د همدې آمریکایانو تر امر لاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار کوي، بیا به د خلکو له خولې نه ډوډۍ اوباسي او خپله به یې خوري. نور دې خوښه.

*****

یوازې د دې سپین ږیري نصیحت نه وؤ، بلکې ډېرو نورو خلکو هم ورته نصیحتونه ورته کړي ول او همدا نصیحتونه وؤ چې ځوان یې بدل کړ، لږ نه بلکې بېخي ډېر، تر هغه حده چې تقریبا لېونی ښکارېده، نو یوازې لېونی بلکې ستر ګنهکار، تر دې حده لېونی شوی وؤ چې بېځایه یې خندل، کله به یې چې خبرې کولې خندل به یې، کله به چې خوشحال وؤ خندل به یې، کله به چې خفه وؤ خندل به یې، کله به چې غوصه وؤ خندل به یې. بیا ځوان پوهنتون پیل کړ او هغه هم سیاسي زده کړې، دا چې دی د شپې مهال کې پوهنتون ته تلو، نو له ده سره ډېر حکومتي کارکوؤنکي هم په ټولګي کې ول، لکه د حوزې آمر، اولسوال، د پارلمان د وکیل مرستیال او داسې نور، خو یوازې له یو څو کسانو سره یې جوړه وه، چې هغه ښاغلی چوټا صافی (په ټولګي کې د چوټا په نامه مشهور وؤ) په ملي دفاع وزارت کې یې کار کاوه او نصرت احمدزی په ملي امنیت کې کار کاوه.

یوه ورځ د ځوان مور ځوان ته وویل:

ځان تیار که څې د ورور کره دې لاړ سو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان په آرامه وويل:

د ريس خان کره نو څه کوې؟

مور يې وويل:

هسې! ياد يې مې، ډېر وخت کېږي، څې ليدلی مې نه ده، نه پوهېږم څې زما ګران زوی به څنګه وي؟

ځوان لږه شېبه غلی وؤ، بيا يې وويل:

نو مورجانې! ولې يې بېرته کور ته نه راغواړې؟

مور يې وويل:

زوی خو مې زوی ده، خو ښځه يې ښځه نه ده، که يې بېرته را يو ځای کم، نو لېونی به مې کې، سپکه ښځه ده، زه به ورسره سپکه سم، خلکو ته به وايي څې ټول زمن يې بېکاره ناست دي او زما مېړه کار کوي، دوئ ټول ديما مېړه ماش ته ناست دي، مېړه بېچاره مې څه وايي نه، دوئ ته هم خدای ورکړې ده...

ځوان يې خبره ورپرې کړه او ويې ويل:

سمه ده مورجانکې! کله ځو؟

مور يې لږ شېبه غلې وه، بيا يې په کراره وويل:

ځان تيار که، کالي دې بدل که څې ځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان جامې بدلې کړې او له مور سره د ريس خان کور ته لاړه، کله چې دوئ د ريس خان کور ته ورسېدل، نو هلته ګلپاڼه هم راغلې وه، د ګلپاڼې په ليدو محمد خان سخت خواشينی شو او هغه ځکه چې ګلپاڼه ډېره دنګره شوې وه، له ډنګرېدو سره يې نيمه ښکلا بايللې وه، محمد خان د هغې په دا رانګه ليدلو ډېر پرېشانه شو، ډېره هڅه يې وکړه چې هغه يوازې ګېر کړي، تر څو خبرې ورسره وکړي خو د ډوډۍ تر مهاله په دې کار بريالی نه شو چې په ډوډۍ هم کېناسته، نو ډوډۍ يې ونه خوړه. ريس خان د محمد خان د دې کار په ليدو په ټوکه وويل:

ښنګه چل ده عاليجنابه! ولې سمه ډوډۍ نه خورې، ډنګر به شې لکه ګلپاڼه! دغه ده دا هم سمه ډوډۍ نه خوري دسې نه ښې تا هم له دې زده کړې وي.

محمد خان وويل:

نه لالا دا خبره نه ده، نن مې هېڅ ډوډۍ ته زړه نه کېږي.

محمد خان تر ډوډۍ وروسته خپل وراره راواخيست او انګړ ته راووت، هلته يې په هغه ځان بوخت ساتلی وؤ. خو لږ وروسته ګل پاڼه هم انګړ ته راووته، راغله او د محمد خان تر ښنګ ودرېده، ځوان په بيړه وويل:

ولې دومره ډنګره شوې يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلپاڼې تندی تریو کړ او لږه شېبه همداسې وه او بیا یې تندی خلاص شو او کېناسته، خو دا ځل یې په سترګو کې اوښکې راغلې او په ژړا شوه، په غریو کې یې وویل:

شیــریـن جــانــان رانــه جـــدا دی

د جدايي غم له هرڅه وېستلې يمه

جــــدایـــــي سختــه ده لالیه

زړه به دې سوځي ځای به ځای درکوینه

جانانه ستا ظلمونه ډېر شول

د جدايي په غم مې مه سیزه مئینه

لاس دې په لاس کې راته کېږده

د جدايي خبرې پرېږده زړه مې چوینه

ستا جدايي زغملی نه شم

زه دې په کې لېونۍ سپېلنۍ شومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانانه ستا په جدايي کې

خورې ورې زلفې مې خړې پړې دينه

د خدای ظالمه! څوک دسې کوي، د يما خو زړه ټوټې ټوټې سو او خولې ته راغی، دا څو مياشتې وسوې څې ته مې بېخي ليدلی نه يې. ولې دا زور نه لري، ډېر زور لري، زه دا ده جومې (اونۍ) کېږي څې د خور کره مې پرته يم او خدای ته مې څومره دعاګانې کړې څې يو ځل تا راباندې وګوري.

د محمدخان په زړه کې دا څو ټپې را تېرې شوې:

غېږه دې خلاصه کړه زړګيه

زه د کلونو غمزده راغلی يمه

-

جانان مې بلکل ګاونډی دی

خو تش ديدن يې په کلونو نه کومه

-

مخ دې راواړوه جانانه

ستا د ديدن بلا مودو نه تږې يمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

-

ستا په دیدن به مړه نه شم

که شپه او ورځ دې یاره مخ ته وګورمه

نو یې خبره وپرې کړه او ویې ویل:

زما هم زړګی درپسې سوری سوری ده، تا سو نجونه خدای څومره ظریفې پیدا کړې یاست، چې په کوچنۍ خبره مو هم اوښکې تویېږي، دا خو لاغته ده او د جینکو اوښکې تویول خو عیب هم نه ده، خو د هلکانو ژړل بیا څه، که چېر دې هلکانو ژړل عیب نه وای نو بیا به مې دومره ژړلي وای چې د خان په نوم نوی سیند جوړ شوی وؤ. ته فکر کوې زه بېغمه ناست وم، نه زه هم په سره انګار کې ناست وم هغه د چا خبره:

کلی وطن راته سور اور دی

په سره انګار کې ستا د لاسه ناسته یمه

ما به څه کړي وای، که دې ستا د لیدو لپاره ستاسو کور ته درتلم، نو په سپینه لوپټه دې تور داغ لېده او ته خو ښوؤنځي ته هم نه ځې چې په لاره کې درته دربدلی وم.

ګلپانې خوله خلاصوله خو محمد خان بیا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریښتیا کله چې ما تاته د خپلې مینې وویل، نو تا په ما سخرې کولې، خو اوس...

ګلپاڼې یې خبره وپرې کړه او ویې ویل:

هغه وخت مې غوښتل چې ځان او تا دواړه وغولوم، خو دسې ونه سول، اوس پوهېږې په ما څه تېرېږي.

د ځواب په تمه شوه، خو چې څه یې وانهورېدل، بیا یې خبرو ته داسې دوام ورکړ:

ورېندارګانې مې پېغور راکوي او وايي چې نیمه دنیا دې مرکې ته راغله، خو چې ستا مردار مخ یې ولیده، بېرته پښېمانه سول، خو دسې نه ده.

هغوئ د دې لپاره بیا نه راتلل چې ما به دروغ ورته ویلي ول چې زما اولادونه نه کېږي او دا هم د دې لپاره چې له تا سره مې واده کړی وای، خو ته مې مرکې ته نه راځې او مخکې هم رانه غلې!

ځوان په ژړغوني غږ وویل:

ما مې مور ته ډېر ویل، خو مور به مې پلمه کوله، ویل به یې هغه بدرنګه نو څه کوې، یوه غلطي مې وکړه او د دې غول چنګاله خور مې خپل زوی ته وکړه، بله یې نه کوم. نو ما به څه کړي وؤ، ما یوه دعا کړې او آغه دا چې خدای دې تا ډېره خوشحاله کړي. اوس یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل کار کوم او هغه دا چې تانه خپله ژمنه بېرته اخلم، نوره مجبوره نه يې چې د مرکې والا خلکو ته پلمه وکړې، نورې دې اوښکې پاکې کړه، چې څوک رانه شي، ځکه د لمانځه وخت شو او اوس به هرومرو يو څوک د اوداسه لپاره راځي، ته خو پوهېږې چې پښتانه زلميان د پېغلو اوښکې نه شي پاکولی، کنه ستا پاکې اوښکې به ما په خپلو مردارو لاسونو پاکې کړې وای.

ګل پاڼې لاخپلې اوښکې وچولې چې د محمد خان مور راغله، ګلپاڼې کرار محمد خان وپوهاوه چې مور دې راغله او په دې کې يې د ريس خان زوی کش کړو خو محمد خان نه ورپرېښوده او کله يې چې مور غږ پرې وکړ، ده هم پرېښوده

*****

د دې ليدو سره نو د محمد خان زړه کرار کرار په اور سوځېدو او ايره کېدو، کله به چې پوهنتون کې هلکانو لده، نو ويل به يې چې لېوني شوی، هېڅوک د ده په درد نه پوهېدل، نه درد نه په خوشحالۍ، ځکه ده به له ډېره درده ترخه خندا کوله، خو خلک څه پوهېدل چې دا خندا ترخه ده او که خوږه، خلکو يې يوازې خندا ليده او بيا به يې په ده پورې خندل. د ده دې خندا په راز څوک نه پوهېدل، نه يې تر ټولو نږدې ملګري، نه يې مور او کورنۍ او نه يې دوښمنان، دوښمنان څه وؤ، خو توربوران ول، هغوئ چې به د ده دا خندا ليده، په لومړيو کې به سوځېدل، خو وروسته يې لېونی ګاڼه او ورپورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندل به يې د کابل په ټول ښار کې ده داسې کس ونه مونده چې بې له هرڅه ويلو د ده په درد پوه شي، خو يوه ورځ د کريکېټ په لوبه کې له يوه کس سره آشنا شو، خو مخکې له دې چې د دې کس په اړه ووايم، د ځوان د کريکېټ په اړه وايم، دی نو په کريکېټ کې يو ځانګړی لوبغاړی وؤ، هغه داسې چې تر لوبې دباندې به يې د شاهين ليد او ځواکمنې متې لرلې، خو کله چې به ميدان ته ننوت، نو بيا خبره بله وه، ځوان اووه ځله سر پر سر په صفر يا هنده‌ې سوځېدلی وؤ او هغه ځکه چې يو خو به چې بېټ ته ودرېده، نو فکر به يې ګډوډ شو او هر رنګ چې به يې بېټ تاو کړ، بس تاو به يې کړ، په داسې حال کې چې له تر لوبې مخکې به په دې فکر کې وؤ چې د نړۍ نامتو لوبغاړو په شان شاټونه ووهي، په ځانګړي توګه سورش رېنا او کې ال راهول، خو کله به چې په ستراېک ودرېده، نو هر څه به يې هېر شول او له بل لوري به يې ټايمېنګ خراب شو، مطلب کله به ده بېټ مخکې تاو کړ او بال به وروسته د بېټ تر حده ورسېده او کله به بال مخکې د بېټ تر حده راورسېده او ده به وروسته بېټ تاو کړ.

دوهم دا چې په ټايمنګ هم نه پوهېده، مطلب په کرکېټ کې اصل دا ده چې کله ته په سم وخت توپ ووهې ښه وړاندې ځي، خو ده به بيا لکه حضرت ځاځي غونډې او يا هم لکه انډر رسل غونډې هڅه کوله چې د متو په زور شپېزه ووهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شوه د ځوان د نوي ملګري خبره، د ده نوي ملګری له کلي نه راغی وؤ، دا کس هغه د چا خبره سیمه ایز شاعر هم وؤ او له دې سره یې ښه غږ هم درلود، چې د شاعرۍ ښکلا یې لا ډېروله. ځوان له ده سره کرېکېټ په لوبه کې آشنا شو او هغه هم د یوه ترنم په سر او هغه ترنم بیا د ګلخوبان ککي دی چې وایي:

کچکول په غاړه مجنون راغی د لیلیٰ کوڅې

لکه چې څنګه یو ملنګ ځي د بادشاه کوڅې ته

او همدا ترنم وؤ چې دی یعنې ژوندون ملنګ معنیٰ د ځوان (محمدخان) په راز وپوهاوه او په دې راز هم پوه شو چې د دواړو درد یو ده، یعنیٰ مینه او همدا درد د دوئ د اوږدې ملګرتیا لامل شو، دوئ به یو ځای کېناستل، شعرونه به یې ویل، ناوله به یې لوستل او د خپلو دردونو ځینې برخې به یې شریکولې، دوئ به کله کله آن تر سهاره هم ناست وؤ، چې دا ناستې یې نه یوازې د دې لامل ګرځېدلې وې چې خپل دردونه هېر کړي، بلکې د دوؤ ملګرو په منځ کې د مینې ډېروالي لامل هم وؤ.

*****

یوه ورځ د ځوان یوه پخواني ملګري وویل:

راځه خانه چې د واکسین کمپاین کې دې شامل کړم، یو نیم زر روپۍ به هم درته پاتې شي او سات به دې هم تېر وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان هم ومنله، يوه اونۍ وروسته ځوان روغتيايي سميه ايز روغتون (كلينك) ته ورغی، يوه ورځ يې د پوليو پر ضد واكسين لوست وكړ او بيا يې څلور ورځې د كمپاين دوره تېره كړه، په پای كې يې يو نيم زر روپۍ تر لاسه كړې، چې د دې يو نيم زر افغانيو اخيستو خوند وركړ او دی يې دې ته وهڅاوه چې په راتلونكې دوره كې هم كار وكړي، چې دا دوره اوپي وي او آی پي وي ګډه دوره وه يعنې په دې دوره كې سره له دې چې د ماشومانو په خوله كې يې د واكسين څاڅكي ورتويول، په ورانه كې يې هم ستنه ورته لګوله، چې د همدې لپاره ځينو نجونو ته اړتيا وه، تر څو ماشومانو په ورنو كې ستنې ولګوي، دې دورې كې په هر ټيم كې څلور څلور كسه وو، چې دوه هلكان او دوه نجونې، نه ريښتيا ، په هره ډله كې دوه هلكان او درې نجونه وې، چې ټول ټيم پينځه كسه كېدل، دا ځل هم د تېر په شان د ډلې كسان نه وو څرګند ، ټولو يو ځای دوه ورځو لپاره زده كړې كولې، چې تر زده كړو وروسته پنځه كسيزه ډلې جوړې شوې، له ځون سره رستم ، روبينا ، زرمينه او ګلالۍ په ډله كې وو، خو د ځوان له اوله سره رستم خوښ نه شو او له سوپر وايزر نه يې وغوښتل چې د هغه په ځای دې د تېرې دورې ملګری ميلاد وركړي، خو سوپر وايزر ونه منله او هسې بانې يې ورته جوړې كړې، نو ځكه خو ځوان هم مجبور وو چې ويې مني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هر څه به تېر شو، خو په دې دوره کې ځينې کيسې وشوې، چې دځوان زړه يې له واکسين او له هغې ساحې چې دوئ واکسين پکې کاوه تور کړ او هغه اعتماد چې يې په مخ پتهو نجونو لاره، هغه يې هم مات شو و په دې باور شو چې تر څو د زړه حجاب شتون ونه لري، د جامو او مخ حجاب ګټه او معنیٰ نه لري، نو ځکه دې الله تعالیٰ لومړی زموږ په زړونو کې حيا پيدا کړي او بيا د خبرو او ګرځېدو وس راکړي.

او هغه پېښې دا وې:

د واکسين په ورځ سوپر وايزر ځوان ته وويل:

ته يو څو خانې توري کړه او يو څو ستنې سفتهي باکس (هغه قطی چې واکسين والاوؤ ته د ستنو اچولو لپاره ورکول شوی وؤ) کې واچوه تر څو هيئت راته داستان ونه غږوي.

له ځوان سره زاړه بوتلونه د واکسينو په کڅوړه کې پراته وؤ، هغه او يو څو ستنې يې په سفتهي باکس کې وغورځولې، البته د کاغذونو په تورولو کې يې لږ زياتی وکړ، چې د هيئت له غوصې سره مخ شو او ځوان يې يو څه سپک کړ.

دوهم دا چې وروسته له دې چې ځوان د دې لپاره چې سپکه پتهه کړي، د ناسوبو (غيرحاضرو) ماشومانو په لټه ووت، خو هغه وايي چې د خدای سپک کړي هيڅوک نه شي درنولی، کله چې ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې لاړو، نو لومړی خو يې يوه درې کلنه ښايسته ماشومه له کور نه يوړه، هغه کور ته چې واکسين پکې کېده، کله يې چې ستنه ورته ووهله او ځوان ماشومه کورته ورله، چې په لاره کې يې پام شو چې د ده کالي لامده دي. کله يې چې کور ته ورسوله، نو مور يې د وره له شا له ځوانه واخيسته او ويې ويل:

ژباړه: ودې وېرولم چې داسې نه چې زما لور يې تښتولې وي.

ځوان بيا هم په اصلي کيسې پوه نه شو او دې کارته يې دوام ورکړ، خو کله يې چې غوښتل ماشومان له ځان سره واخلي، نو رستم نه يې وغوښتل چې هغه دې هلته پاتې شي، تر څو د ماشومانو کورنۍ ونه ډاره شي، خو کله چې ځوان ماشومان سيمې ته بوؤل، يو سړی راغی ځوان يې تر ګرېوان ونيوه، خو رستم کرار دېوال سره تکيه لګولې وه، بلآخره سوپر وايزر راغی او ځوان يې له سړي نه خلاص کړ او هغه سړي ته يې ثابته کړه چې د اختطاف او داسې نورې کيسې نه شته. او کله چې ځوان بېرته لاړ، نو يو سګرېټ يې له سوپر وايزر نه واخيسته او بل يې کړ، چې همدا سګرېټ د ځوان سګرټو پيل وؤ.

درېم دا چې له ده سره دوه نجونې او يوه ښځه وه، ښځه ګلالۍ نومېده او يوه نجلۍ يعنې د ګلالۍ وربره زرمينه نومېده چې د دوئ مخونه لوڅ وؤ، د روبينا مخ پټ وؤ، نه ګلالۍ سره لرغکه (موبايل) وه، نه هم له زرمينې سره، کېدای شي وسره وه به، خو سوپر وايزر او نورو ته يې ويل چې راسره نه شته او هيڅا ته يې شمېره نه ورکوله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو روبینا لرغکه لرله سوپر وایزر یعنې زاهدالله ته یې شمېره ورکړې وه، د لومړۍ ورځ په پای کې روبینا له یوه هلک سره لاړه، دوهمه ورځ یې ځوان ته وویل:

ما خپله شمېره زاهدالله ورکړې وه، چې دونه ډېر مسکالونه راځي چې بښخي یې سونړو ته راوستې یم.

ځوان په خندا کې وویل:

زاهدالله پېژنم، هغه هېڅ کله داسې کار نه کوي.

خو نجلۍ وویل:

خو زه سل فیصده مطمئنه یم چې زاهدالله دا کار کړی.

خو د واکسین د کمپاین په وروستۍ ورځ نجلۍ راغله، خپله نوې شمېره یې زاهدالله ته ورکړه، نه ریښتیا د کمپاین په وروستۍ ورځ نه وه، بلکې د پیسو د اخیستو ورځ، په هغې ورځ یې زاهدالله ته خپله شمېره ورکړه او دا یې ورته وویل:

شمېره واخله خو دا ځل یې بل چا ته ورنه کړې.

خو باید ووایم چې کېدای شي دې نجلۍ زاهدالله ته د دې لپاره شمېره ورکړې وي، چې راتلونکي کمپاین کې یې راغواړي او ځوان به هم نا حقه شکي شوی وي، خو د یار د لرلو په اړه یې غوصه بې ځایه نه بولم. هر څه چې وي، د ځوان زړه یې له دې کیسو یعنې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکسین له کمپاین، له هغې سیمې او په ظاهره محجه او په باطن کې بربنډو ښځو نه تور کړ. نو ځکه خو نه بیا واکسین په کمپاین کې ورګډ شو او نه هغې سیمې باندې تېرېده، مګر دا چې ډېر اړ شوی وای، سره له دې چې زاهدالله ورته وړاندیز ورکړ چې په راتلونکي کمپاین کې دې ګډون وکړي، ځوان لومړی ورته هو وکړل، خو وروسته یې ورته وویل:

نه ګرانه اوس مې سوچ وکړ، فکر کوم چې دا دومره عزت مې چې په واکسین کې لاسته راوړې ده، همدا به مې بس وي، نور ضرور نه ده.

زاهد الله تر لږې موسکا وروسته وویل:

ښه خو ما ویل، چې هغه (اس.امه) هم بدله شوې ده، یوه ځائې راغلې ده، سات به دې ورسره تېر وي.

د ځوان په زړه کې د شوق څپې راپورته شوې، خو دا څپې د ایمان له کمره سره ټکر شوې او خپل شور او زور یې له لاسه ورکړ او بېرته په راغلې لاره لاړې، له دې کار سره د ځوان په فکر کې یوه خبره راغله او هغه دا چې که په تېره دوره کې له مانه هغه غلطیانې نه وای شوې او زه په هغه ډول بې عزته شوی نه وم، نو کېدای شي زه به ډېر بې لارې شوی وم او هغه هم دومره چې مه کوه پوښتنه، دومره به بې لارې شوی وم، چې د روبینې بل یار به زه وم، نو ځکه خو یې په زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې لومړۍ توبه ادا کړه او بیا شکر او تر هغه وروسته یې له زاهدالله نه یو سګرېټ واخیست او بل یې کړ، له دې وروسته یې له خولې نه لوګی ووته، شېبه وروسته زاهدالله ترې رخصت شو او ځوان له سیګرېټ او د هغه لوګي سره یوازې پاتې شو.

*****

ځوان د خپل د تره د زوی کوزدې لپاره خپل کلي ته لاړه، هلته یې د عبدالجلیل په نوم د طالبانو قوماندان سره آشنا شو، چې ډېر اخلاقي او حوصله ناک سړی وؤ، ده به د کلي له هر وګړي سره په غېږه ستړې مه شې کوله او هر کس ته به یې د (ګبر زوی) کلمه کاروله، چې ځوان ته یې اهم دا کلمه وکاروله، عبدالجلیل د ځوان د تره د زوی له کوژدې له خبرېدو وروسته سمدستي د هغوئ کورته نږدې راغی او ډزې یې وکړې، چې تر هغه وروسته د ځوان تره عبدالجلیل سره له ملګرو د شپې ډوډۍ ته راوباله، چې هغه په لومړیو کې انکار وکړ او وروسته یې بیا ومنله او ماښام سره له ملګرو راغی، خپل څو کسانو ته یې امر وکړ څو دباندې پیره وکړي او څو کسانو سره دننه کور ته لاړ، هلته په هجره کې کېناستل، ټوپکنه یې د وره تر څنګ کېښودل، کله چې هغوئ ډوډۍ خوړله، ځوان یوه موضوع را واخیسته، هغه موضوع د حکمتیار موضوع وه، ځوان غوښتل چې عبدالجلیل غوصه کړي، خو عبدالجلیل ورباندې پوه شو، نو یې ځوان ته ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای پیغمبر او خپل کتاب رالیږلی، که چیرې څوک ځان مسلمان ګڼي، نو د خدای په دین دې عمل وکړي، موږ له چا سره ناحقه مشکل نه لرو.

د دې خبرې تر کولو وروسته یې حرکت وکړ او بیا لاړه، سبا ته چې د کوزدې مراسم او هرڅه پای ته رسیدلي وو، هوا هم ښه شوې وه، د اوړي بې حده تودوخې هم خپل ځواک له لاسه ورکړی وو، ځوان او د هغه کورنۍ هم له کلي نه د کابل ښار خواته حرکت وکړ، یو وخت یوه چیک پاینټ ته ورسیدل، هلته یوه جالبه پېښه وشوه، دا پېښه دومره جالبه وه چې تر ډېره وخته د ځوان په ذهن کې پاتې وه او هغه دا وه چې په کوم موټر کې چې ځوان ناست وو، په لاره کې یو سپین ږیری وروخوت، په دې چیک پاینټ کې پولیسو موټر ودراوه، ټول یې لوړی کښته او بیا تالاشي کول، تر داسې حده چې ښځینه پولیس هم ورسره ول، ښځې هم پلټل کېدې، کله چې د بوډا وار راغی او هغه ته پولیسو د کښته کیدو وویل، نو سپین ږیري په زوره وویل:

بسم الله رحمن الرحیم، لااله الاالله محمد رسول الله!

دې سره پولیسو منده کړه او لږ لرې یې موټر ته ماشې ونیولې، بیا یې چلونکي ته وویل:

استاذه! ارکت (حرکت) کوه، ځان باسه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې موټر حرکت وکړ او له چیک پاینټ نه لړ لرې شو ټول په خندا شول او بیا ډرېور وویل:

ههه! په دوئ باندې وطن ساتو!

له دې خبرې سره ټول په خندا شول، خو ځوان ته د طالبانو د هغه قومندان عبدالجلیل خبره وریاده شوه چې کله د ځوان تره عبدالجلیل ته وویل:

خدای مو کامیاب او په افغانستان حاکم که.

نو عبدالجلیل یې په ځواب کې وویل:

دسې مه وایه اکا، تر موږ ښخوا مجایدن په افغانستان حاکم سول، خو آغوئ افغانستان سره مجایدن ام وشرمول، نو اوس ام موږ ته دعاء مه کوه، بلکې اسلام ته دعاء وکه، څې اسلام په افغانستان حاکم سي، بیا به نه موږ شرمېږو او نه به اسلام بدنامېږي.

نو ځوان هم په کراره وویل:

دوئ دواړه دې خدای لرې، خو الله تعالی دې په افغانستان کې اسلام حاکم کړي، چې له ټولو غمونو خلاص شو.

دا چې په موټر کې یو سرتېری هم ناست وؤ، د ځوان د خبرې اوریدو نه وروسته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره استاذه! زه خو چې تر څو ګورم نو دا هلک په طالبانو کې ده.

ډرېور لږ شېبه غلی وؤ او بیا یې په موسکا کې وویل:

طالبانو کې به وي او که نه، خو مسلمان بیا ښه تکړه ده او پکر کوم څې خبره ې ام بېخي سي ده، موږ اوغانان به هغه وخت جوړ سو څې اسلام په اوغانستان باندې آکېم (حاکم) سي.

د چلونکي خبره وه، چې په موټر کې جوړ بحث پای ته ورسېده، نوره موټر کې چوپتیا تر هغې خوره وه، چې ځوان او کورنۍ یې له موټره کښته شول.

*****

په پوهنتون کې د ځوان ملګرتیا له نصرت احمدزي سره نوره هم ډېره شه او هغه هم په دې چې نصرت احمدزی به د ورځې په دنده کې بوخت وؤ او د شپې به پوهنتون ته راته، نو نوره حوصله به پکې نه وه پاتې چې سیمینار جوړ او بیا یې وړاندې کړي، دا چې سیمینار پینځه کسیز وؤ، نو ځوان به دی هم په خپله پینځه کسیزه ډله کې نیوه، له بل لوري نصرت هم ځوان ته چېټرونه پېرل او داسې نور چې همدا کار د دې لامل شو نصرت د ځوان ټَېټ ملګری شي. د دوئ ملګرتوب همداسې دوام وکړ، تر دې چې دوئ به په همدې ملګرتوب کې یو بل سره ټوکې هم کولې، چې بیا یې پر یو بل لقبونه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودل، نصرت به ځوان ته داعش ويل او ځوان به هم نصرت ته د ولسمشر لمسى ويل، يوه ورځ نصرت ځوان د دوئ يو بل ملګرى ټولګيوال د خپلې سيمې پارک ته ورغوښتل، په پارک کې نصرت خپله وسله د دستمال لاندې کېښوده، ځوان راواخيسته، جاغور (شاجور) يې ترې ووېسته او له شاجور نه يې مرمۍ يوه يه ووېسته، په دې وخت کې نصرت د هغه ويډيو واخيسته او بيا يې ځوان ته وويل:

اوس مې ستا ويډيو واخيسته خپل رياست ته يې ورکوم، کريډېټ به مې پورته سي.

له دې خبرې سره د ځوان په زړه کې وېره ولوېده، خو نصرت ته يې وويل:

څه چې کوې ويې کړه، خو دې خبرې ته دې پام وي، چې زه له هيچا نه نه وېرېږم.

نصرت په ظاهراً جدي حالت کې وويل:

اوس خو دا خبرې کوې، خو کله چې زما ملګرو درته پلاستيکي ولچکې واچولې او توره کڅوړه يې دروا‌غوسته، بيا به ډېرې زارۍ ورته وکړې.

د دوئ بل ملګري چې هغه مهال په سرحدي پوليسو کې وؤ، په خندا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصرته! کرار کرار جدي کېږې!

نصرت په بېړه وويل:

نه زه په رېښتيا جدي يم.

ځوان يې له لاس نه آيفون واخيست، هغه وډيو يې ډېلېټ کړه، خو نصرت غبرګون پرې وکړ:

داعشه! دا آيفون ده، له دې نه د يوه شي ډېلېټ آسانه کار نه ده، که يې څومره هم ډېلېټ کې، بيا هم پکې پاتې کېږي.

ځوان څه ويل، خو نصرت وويل:

مبايل مې راکه! توکې مې کولې، زه کله ام د ملګرو شيطاني نه کوم، وظيفه (دنده) مې ام جاسوسي نه ده، زه د ډيپو مسؤل يم.

د ځوان زړه ډاډه شو، نو يې له خپل ملګرو سره خداى په اماني وکړه او په خپله لاره لاړه.

*****

محمد خان له نورو ټولو ملګرو نه ډېره ملګرتيا له ژوندون ملنګ سره پالله، هغه په دې چې ځوان او ملنګ دواړو يو څه لړل چې د تل لپاره يې د دوئ ملګرتيا ساتلې شوه او هغه د مينې درد وؤ، د دې درد شريکولو سره به دا درد نه کمېده، نو بيا سګرټو د دې لپاره چې دا درد له ځان سره يوسي، ښه ډېره چالاکي کوله او سګرټو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره به ناولو هم مرسته کوله، چې دوئ به ناولونه په ګډه لوستل، لومړی ناول یې هم ((هوسۍ)) ناول وؤ، چې ښاغلي محمداجان یار لیکلی وؤ، د ملنګ دا ناول ډېر خوښ شو، خو د ځوان خوښ نه شو، ځوان ویل چې د دې ناول اصلي کرکټر بې غیرته ده او کرکټره یې بې حیاه ده، خو ملنګ بیا د دې خبرو په کیسه کې نه وؤ، ځکه اول خو پکار دا ده چې هلک نجلۍ باندې خرچې وکړي او دا چې هوسۍ د سهار صیب دفتر ته راځي او هغه هم بې له دې چې د دې نجلۍ په اړه څېړنه وکړي، سم دلاسه زړه بایلي، په لومړي لیدنه کې چې دې کار هم خوند رانه کړ، خلاصه دا چې سره له دې چې کېدای شي د پښتو ژبې په ادبیاتو کې به کومه ستونزه نه لري، خو زما خوښ نه شو.

یوه ورځ ځوان د ښاغلي آرش ننګیال ((اولسمشر ماوژلی)) ناول لوسته، تورۍ (خاله) یې ترې وغوښتل چې د ډګرمن توریالي کور ولټوي او له پیدا کولو وروسته یې دې ته وروښيي، ځکه غواړي چې چې د هغه لوڼه وګوري، که چېرې یې خوښه شوه، نو مرکې ته به ورشي، نو د همدې خبرې له امله محمد خان اړ وؤ چې خپل د ښوؤنځي له یوه ټولګیوال سره چې په پي پي اس (PPS) کې یې دنده لرله اړیکه ونیسي، د همدې لپاره یې خپله فسبوک پاڼه په کمپیوټر کې راواړوله خو د دې لپاره چې سم کار یې نه کاوه، نو د ((اولسمشر ما وژلی)) ناول پي ډي اف (PDF) یې خلاص کړ، څو لیکې یې ولوست او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې فسبوک پاڼه تازه کړه، نو خپل ټولګیوال خدای نور ته یې په فسبوک کې پیغام واستاوه، پکې لیکلي ول:

السلام علیکم ورحمت الله وبرکاته!

هغه یې په ځواب کې ولیکل:

وعلیکم السلام! څنګه یې؟ او ریښتیا زه خو نوکري یم، خو ته په دې توره شپه کې فسبوک کې څه کوې؟

ځوان ورته وویل:

هسې یو ناول مې لوسته او بل له تاسره مې کار وؤ، ستا د تره ډګرمن تورياليي د کور پته او د هغه شمېره مې پکار وه.

خدای نور یې په ځواب کې ولیکل:

څه یې کوې؟

له دې امله چې د ځوان توری له ځوان نه غوښتي وؤ، چې نه باید پوه شي، چې د نجلۍ کتو ته ورځم، نو ځوان ورته وویل:

هسې پکار مې ده.

خدای نور یې په ځواب کې ولیکل:

نه ګرانه! اول راته ووایه، څې څه کار دې ورسره ده. څې زه آدرس او شماره درکم، کنه نه نمبر او نه آدرس ستـه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان يې په ځواب کې وليکل:

پته خبره ده. اوس يې درته نه سم ويلی، بيا وروسته يې درته وايم.

خو خدای نور يې په ځواب کې ورته وليکل:

تر څو څې ونه وايې، نو اعتبار درباندې نه سم کولای.

ځوان يې په ځواب کې ورته وليکل:

ته اوس په ما اعتبار نه لرې، سره له دې چې دومره کلونه مو په يوه ټولګي کې سره تېر کړل؟

خدای نور يې په ځواب کې وليکل:

نه زه په تا ام باور نه سم کولی! او دا خبرې پرېږده اوس د نورو شيان په باره کې خبرې وکه.

ځوان له ډېرې غوصې نه په ځواب کې وليکل:

ښه نو زه يوه بله پوښتنه لرم او هغه دا څې پي پي اس څه معنا؟

خدای نور يې په ځواب کې وليکل:

ته لاتر اوسه د دې په معنا نه پوهېږې؟

ځوان يې په ځواب کې وليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې خو پوهېږم، خو په دوؤ کې به کومه معنا لري. پرزيډېنټ پرسونل سکيورټي، يا پرزيډېنټ پرسونل سټولېټ. مطلب (د اولسمشر شخصي ساتونکي او که د اولسمشر شخصي جواب چاي).
اوس يې ته خوښ که.

خدای نور يې په ځواب کې وليکل:

ما تاته نه وؤ ويلي څې زه او ته ټوکې سره نه لرو؟

ځوان يې په ځواب کې وليکل:

هو ريښتيا! خو زه جدي وم.

خدای نور پوښتنه وکړه:

تا کوم ناول مطالعه کاوه؟

ځوان يې په ځواب کې وليکل:

د آرش ننګيال په لاس ليکل شوی ناول اولسمشر ما وژلی او نور د تل لپاره خدای په امان، زه غواړم تا بلاک کړم.

تر دې وروسته يې هېڅ کله هم له هغه سره هېڅ خبرې ونه کړې.

ځوان احسان موند ته هم ناولونه لوستل، چې له هغې جملې نه د اروښاد سعدالدين شپون صاحب ګټيالی ناول وؤ، چې د دې ناول اصلي کرکټر يا د ناول هلک ګلاجان مومند وؤ او اصلي نجلۍ يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمدزی وه. ځوان ځکه احسان مومند ته ناول لوسته، ځکه د احسان مومند لیک او لوست نه وؤ زده، بلکې د ژوند ربړو دې ته اړ کړی وؤ چې زده کړه پرېږدي او د خپل کور او مور خرخ چمتو کړي او همدا لامل وؤ، چې ځوان به ښاغلي احسان مومند ته هم ناول لوسته.

*****

د ځوان د پوهنتون دوره همداسې تېرېده، خو له دې امله چې سم کار یې نه کېده، اړ شو څو دوکان وتړي او چې څو ورځې تېرې شوې، د کور غړو مثال وګرځېده، چې په کور کې به چا کوم کار کې کوچنی یا لویه غلطي وکړه، نو د کور نورو غړو به ورته ویل: وګوره سم پام کوه د محمدخان غوندې لټې مه کوه. د کور غړي خو لاڅه کوې آن خپلو او خپلوانو به هم په ځوان باندې مسخرې کولې، چا به ویل:

خورې او چیکي او حساب نه مني او بس څملي.

چا به ویل:

مورې زحمت باسو او ته کرار په کور کې ناست یې او مزې کوې، څه زه پښتون (پوهنتون) وایم او بس!

ځوان له دې خبرو ډېر ځورېده، خو څه یې کړي وای، په افغانستان د دندې موندل داسې دي لکه په سمندر کې د ورکې ستنې موندل، نو نه یوازې دی، چې لایې د لیسانس زده کړې روانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې، بلکې ډېر ماسټران او ډاکټران (پي ايچ ډي والا) خلک په دنده پسې ګرځېدل. نو ده بېچاره به څه دنده پيدا کړې وای؟

نو به يې ځان سره دا دوه مصرۍ

بيا به د خلکو د خندا شم

ځکه د زړه حالونه نه وايم مئينه

دا ما پخپله په ځان کړي

ګيلې له خلکو نه کوم لېونی يمه

*****

ځوان د تره د زوی واده لپاره خپل کلي ته لاړه، د شپې يې ټوله شپه کار وکړ، تر څو د سبا مازديګر ډوډۍ لپاره چمتوالی ونيسي، د ورځې هم ټوله ورځ اخته وؤ، لکه څنګه چې مې مخکې وويل دا سيمه د عبدالجليل تر واک لاندې وه او د هغه اووه يا اته ملګري هم د ډوډۍ خوړلو لپاره راغلل، عبدالجليل راغی، ځوان ته يې کښته او پورته وکتل، بيا يې په خندا کې وويل:

د ګبر زو ډوډۍ خو ټولو خلکو وخوړه او بس اينجانب او ملګري پاتې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان په زړه کې وویل:

تا خو به نن ښه څوروم او بیا به تاته ډوډۍ راوړم.

نو یې ورته وویل:

یاره! ډوډۍ خو خلاصه سوه، خالي لاس وهونکې وریژې پاتې دي!

عبدالجلیل ځوان پرېښود او مخامخ د پخوؤنکي خواته ورغی، ورته ویې ویل:

دې ګبر زو! ریښتیا ډوډۍ خلاصه سوې ده؟

پخوؤنکي ته خدای په لاس ورکړه، څو عبدالجلیل وڅوروي، نو ورته ویې ویل:

اوؤ کنه! خو دا لاس ویونې وریژې پاتې دي، که بیا هم ته وایې، نورې به درته پخې کم، خو د شپې تر دوؤلسو بجو پورې به صبر کوې.

عبدالجلیل په غوصناکه لهجه وویل:

نه امدا لاس ویونکې را واچوه، دې ګبر زو سړی خو مېلمنو ته څه پرېږدي، تر دولسو بجو څوک کېنې، د شپې چاپه ده، نو زر یې تیار که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوؤنکي ځوان ته په کرار وویل:

دسې خبرې کوي، ته به وایې څې علم غیب لري او یا یې د شپې په خوب کې لیدلي وي.

خو پخوؤنکی په دې بختور وؤ، چې په دې شېبه کې عبدالجلیل ترې تللی وؤ، له دېګ نه یې تازه وریژې راوو بستې او عبدالجلیل او د هغه ملګرو ته یې واستولې او بیا له یوه کس سره لـه دې کلـي نـه د ښار په لوري لاړ.

ځوان تر ماښـامه پـه کـار لګیـا وؤ او ماښـام د دې لپـاره چـې ډېـر سترې وؤ، لاړ او کرار څملاسته، دا چې وختي څملاسته، سهار درې بجې یې سترګې لـوڅې شـوې وې، کـابو څلـور بجـې بـه وې چـې دوه ژېړې رڼاوې چې رڼا یې لـږه وه، کـوټې تـه راننـوتې، لـږ وروسـته دوه نورې هم راننوتې، بیا غږ شو چې:

بخښـن شوریٰ اس! (پورته شئ چې شوریٰ ده).

ځوان چې هرڅه ځان تېروېسته، خو بیا هم هغـوئ پرېښـودونکي نه وؤ، ټول یې پاڅول، ځوان به د شپې له خوا کمیس وېسته او یـوازې په یوې زېرپېرانۍ کې بـه ویـده کېـده، ژر یـې کمیس واغوسته او لـه سـرتېرو سـره دبانـدې ووت، لـه دوئ سـره د ملـي پـوځ یـو پخـوانی سرتېری هم په کوټه کې پروت وؤ، کله چې دوئ په لاره کې یـوې ژورې ته ورسېدل په دې کې د ملي پوځ پخواني سرتېري وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورنېو! دا تاسي د کومې قيطي يئ؟

خو سرتېرو د ځواب په ځای لغته ورکړه، چې د دې لغې له امله د ملي پوځ پخواني سرتېري ځو لټونه وخوړل، بيا سرتېرو ورته وويل:

چپ باش و آرام برو ده رايت (غلی اوسه! او کرار دې په لاره ځه).

ځوان، سرتېري او نور کسان هغه ځای ته ورسېدل چې هلته د سرتېرو موټر ولاړ ول، هلته يې ټول کښېنول، ځوان له خپل ساده نوکيا مبائل نه مېموري کار ووېسته، او په خوله کې يې کېښوده، په همدې کې يوه سرتېري ځوان ته اشاره وکړه، چې راځه، ځوان هم پاڅېده او کوم لوري ته چې سرتېري ګوته نيولې وه، هغه لوري ته ورغی، هلته په هايلکس موټر کې يو کس په شا سيټ کې ناست وؤ، چې کېدای شي بهرنی به وؤ، او په مخکې سيټ کې د سرتېرو مشر ناست وؤ، له ځوان يې پوښتنه وکړه:

څه نومېږي؟

ځوان يې په ځواب کې وويل:

محمد خان سلطان.

د سرتېرو مشر وويل:

څه کار کوې؟

ځوان په پسته لهجه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ محصل يم!

د سرتېرو مشر وويل:

څه او په کوم ځي کې؟

ځوان په داسې حال کې چې سړو نه يې غاښونه رېږدېدل وويل:

سياسي علوم وايم په يوه خصوصي پوهنتون کې!

د سرتېرو مشر بيا وپوښتل:

نن په واده کې طالبان څو کسه وؤ؟

ځوان په وېرېدلي حالت کې وويل:

اته نهه کسه! به وؤ.

د سرتېرو مشر بيا پوښتنه وکړه:

نو طالبان اوس کومې خواته تللي دي؟

ځوان وارخطا شو په وارخطايي کې يې وويل:

نه پوهېږم، تاسې له ما ډېر پوهېږئ.

د سرتېرو مشر په غوصه وويل:

دي تا دې ښځه طلاق وي څې نه پوهېږې؟

ځوان د ډېرې وارخطايئ له امله وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ښځه نه لرم قومندان صيب!

د سرتېرو مشر په لاډېرې غوصې سره لومړی څو سوکان او لغتې ورواچولې، بيا يې د مخابرې د انتن وارونه پرې وکړل او بيا يې ترې وپوښتل:

راتونکې ښځه دې طلاق وي، ووايه جليل په کومې لارې لاړه.

ځوان خپله پوزه وکته، چې وينې شوې خو به نه وي او بيا يې له غوصې غوښتل چې دې قومندان ته کښنځلې وکړې، خو فکر يې شو چې د اسلام له نظره په ايمان او طلاق باندې قسم کول ريښتيني دي، يعنې که چېرې ځوان ښځه لرلې وای او دلته يې د قومندان قسم منلی وای سره له دې چې دی د عبدالجليل آخوند په ريښتيني پتې نه پوهېده او نه يې خوا نه خبر وؤ، خو بيا هم که ده ويلي وای چې زما ښځه دې طلاق وي چې ما نه دی ليدلی او نه يې له خوا خبر يم، نو بيا يې هم ښځه طلاقېده او ځوان کله منلی شوای چې د ښځې غوندې خوږه مېوه، مخکې تر لاسته راوړلو له لاسه ورکړي، نو يې لږ سوچ وکړ، بيا يې له ځان سره جوړ کړل چې اوس به د خپلې غوصې زور له تانه باسم او تا به داسې غوصه کوم چې په ژوند کې دې نه وي ليدلې، نو يې وويل:

زموږ په قانون کې داسې قسم نه شته.

قومندان له ډېرې غوصې نه ورته ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وبه ګوري څې له پوهنتونه دې باسم که نه، د بغلان خره او پوهنتون!

او بیا یې یوه سرتېري ته وویل:

اې احمق ام ببرین! (دا کم عقل هم بوځئ).

لږ مزل یې وکړ، بیا په لاره کې یوه بل سرتېري ځوان ته وویل:

کدام مشکل خو نداري! (کومه ستونزه خو نه لرې).

ځوان چې په دې فکر کې وؤ، چې غم کې خو تللی یې نو یې ورته وویل:

مشکل کلانتر از شما چه بوده مېتانه؟ (تر تاسو به بله کومه لویه ستونزه وي؟)

هغه یې په ځواب کې هېڅ ونه ویل، یوازې یوه مصلیٰ (جاینماز) یې ور په اوږه کړ او بیا یې د تلو ورته وویل، ځوان یوه ځای ته ورسېده، چې هلته ډېر نور کسان یعنې نور کلیوال یې هم ناست ول. د چا په اوږې نوي څادرونه پراته ول او د چا په اوږې نوې مصلیٰ، خو ټول له سرو نه رېږدېدل، داسې رېږدېدل چې غاښونو یې ټکا کوله.

لږ وروسته قومندان راغی، خبرې یې پیل کړې، ډېرې خبرې یې وکړې، خو یوه خبره یې وکړه چې له هغې سره یې کلیوال غوصه کړل او هغه دا چې ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسې څومره بې غیرته خلک یئ. اووه اته طالبان راغلي او د تاسو په کلي کې ارڅه (هرڅه) کیي (کوي).

دا خبره یې په کلیوالو بده ولګېده او یوه کلیوال وویل:

بې غیرته بې ناموسه په دې خبره! ته څنګه وایې څې هرڅه کوي، هرڅه یې پلار ام نه سي کولای، څې څه شریت (شریعت) خلاف یو کار ام وکي، په غره به یې لرګی ورومنډو.

قومندان وویل:

دا درې څلور کسه عسکر څې دې تاسې کلیوال ام ول مړه یې کړل.

هغه سپین ږیري وویل:

اغوئ (هغوئ) څه غره ورکوله چې اسکري ته ام تلل او بیا بنه پویېدل څې دلته طالبان دي او دلته ام راتلل.

سرتېري له کلیوال سره له ډېرو دلایلو او لانجو وروسته ولاړل او څلور کسه چې درې یې نوي له پېښور نه راغلي وؤ او څلورم یې د کلي د ملا زوی وؤ له ځان سره بوتلل او دوه ورځې وروسته ځوان له کلي نه بېرته کابل ښار ته راستون شو.

*****

یوه ورځ ځوان ناڅاپي د رئیس خان کور ته لاړ چې څه ګوري، ګلپانه هم راغلې ده. له ورېنداري نه یې پوښتنه وکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وربنداري خيرت خو ده؟

هغې په موسکا وويل:

د ګل پاڼې واده نېژدې ده، مېلمستيا مې ورته کړې ده، ريښتيا تا څنګه لاره غلطه کړه؟

ځوان داسې احساس لاره لکه په زړه يې چې اور بل وي. وربندار ته څه پلمه وکړه او بيا په کومه د رئيس خان له کور نه ووت، په لاره کې يوې نجلۍ زنګ ورته راوواهه، دې نجلۍ هر وخت ځوان ته زنګ واهه، خو ځوان ترې غوښتل چې ځان ور وپېژني، بلخوا به هغې يوه او بله پلمه کوله، خو دا ځل ځوان په ډېرې غصې ځواب ورکړ:

بلې ډمې څه وايې او څه غواړې؟

هغې په پسته لهجه وويل:

سلام! ولې غوصه يې او چېرته يې؟

ځوان يې په ځواب کې له درده ډکه لهجه باندې وويل:

په قبر کې يم، چې ځان نه راپېژنې، نو بيا ولې زنګ را وهې؟

هغې په آرامه وويل:

نوم مې فاطمه ده!

ځوان لږ د غوصې له زوره راکښته شو او ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور راته ووایه، د چا لور یې او کور مو چېرته ده؟

هغې بیا په کرار او حوصلې سره وویل:

نور بیا درته وایم، خو بیا راته د ځان د مرګ او قبر په باره کې خبرې مه کوه!

ځوان یې په ځواب کې وویل:

سمه ده ورکه سه او بیا زنګ ونه وهې!

بیا یې نو اړیکه پرې کړه او مخامخ پوهنتون ته لاړه، هلته په انټرنټ کې ي د اداري اصلاحاتو او ملکي خدمتونو کمیسیون پاڼه راواړوله، خپلې نمرې یې وکتلې، د پوهنې وزارت یوه بست ته کامیاب شوی وؤ.

سبا سهار اووه بجې له کوره ووت، د پوهنې وزارت بشري سرچینو ریاست ته ولاړ، هلته یې خپل نوم په لېست کې وکوت، بیا یې د اړوند مدیریت پوښتنه وکړه، هغه یوې ښځې ته ګوته ونیوله، ځوان هغې خواته ورغی، هغې یو مکتوب ورکړ او لاسلیک یې ترې واخیست، بیا یې لارښوونه ورته وکړه ځوان ه خپل کارونه مخکې یوړل او خپله دنده یې ترلاسه کړه، د بانک کارت یې هم جوړ کړ.

ځوان له ټولو ګناهونو نه توبه وېستلې وه، خو دوه ګناوې یې پاتې وې، یوه یې د پان یا نصوار او سیګرېټو کارول وؤ او بل یې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

نامحرمې نجلۍ سره (فاطمه نومې نجلۍ سره) خبرې کول وؤ، نصوار او سریګرېټو پرېښودو ډېره هڅه یې وکړه، خو دا درې ځیزه د ده پرېښودو ته حاضر نه وؤ، پاتې شوه د نجلۍ خبره بیا لږ څه جلا وه او هغه دا چې ده نه غوښتل د ده ځای بل څوک ډک کړي، ځکه هلکانو سره د نجونو خبرې کول د دې لامل ګرځي، چې کرار کرار هغوئ یو بل ته نږدې شي او په پای کې د څو ځلې زنا ښکار شي، نو همدا لامل وؤ چې دی یې د دې ګناه نه د توبې له وېستو راګرځاوه، خو په پای کې یې یوه پرېکړه وکړه او هغه دا چې زه ولې د دې لپاره ځان ګناهکار کړم، چې بل ګناهکار نه شی، نو همدا لامل وؤ چې ځوان یې دې ته اړ شو فاطمه نومې نجلۍ ته پلمه وکړي او نور یې اړیکې ځواب نه کړي او هغه پلمه دا وه چې یوه ورځ فاطمې اړیکه ونیوله، ورځ څه د شپې دولس بجې وې، ځوان هم ځواب کړه، فاطمې وویل:

سلام! څنګه یې؟

ځوان سم د واره وویل:

ځان سم را پېژنې او که نه؟

فاطمې وویل:

نه ځان نه درپېژنم، اصلاً ته ولې دومره شله یې؟

ځوان په ډېرې حوصلې سره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځې مخکې مې درته وویل چې زما د مینې واده ده، رښتیا مې ویلي ول، اوس یا ځان را وپېژنه او یا زنګ قطع کوم او بیا نه درته زنګ وهم او نه هم ستا زنګ اوکې کوم.

فاطمې په مسخرې سره وویل:

ښه نوس تا د مینې، ستا د ګل واده ام تېر سو، نو یوه پوښتنه ستا د ګل نوم څه وؤ؟؟؟

ځوان په لنډه وویل:

ګل!

فاطمې بیا په مسخرې وویل:

دروغزنه (دروغجنه)! ګل نوم خو ما په ټول افغانستان کې نه ده اورېدلی! هه!

ځوان په کرار وویل:

ګل ده! خو پوهېږې به چې ګل پاڼې، ریښتې، ډډه، ښه، څانګې، ونې او نور هم لري.

فاطمې وویل:

ښه نو دسې! په ریښتیا څې لېونی یې!

ځوان یې په ځواب کې په خندا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېوني خو یم، خو که ځان راوپېژني نو یوه ګټه کوي او هغه دا چې مور مې درلېږم چې ودې ګوري، که یې خوښه شوې او پلار دې راکړې، نو زه به دې مېړه شم.

فاطمې په عجیب انداز کې وویل:

فکر نه کوم چې دا دې ګټه وي، کېدای شي زیان وي او زه نه غواړم چې زیان وکړم.

سره له دې چې ځوان په دې خبرې کې رېښتونی وؤ، خو لکه چې دا خبره په فاطمې ښه نه ولګېدلې، ځکه ځوان په ناغوښتلې ډول ځان د ګټې لامل ورپېژندلای وؤ.

که ځان راوپېژني نو یوه ګټه کوي، خو ځوان په دې وخت کې دې ته پام نه شو، وروسته له ډېرو ورځو یې پام شو، خو وخت تېر وؤ، دې وخت کې ځوان وویل:

نو چې ته ځان نه راپېژنې، د خدای په امان.

*****

یوه ورځ ځوان ته په دنده کې ستونزه پیدا شوه او دا ستونزه د دې لامل شوه چې څارنوالۍ ته ور وپېژندل شي او په دې سره یې نه یوازې دا چې دنده له لاسه ورکړه، بلکې له دندې سره د سزا وړ هم وګرځېده. او هم دا لامل شو چې محمدخان پایڅې بډ وهلې او مخ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلي وتښتېده، دا چې کلی يې د طالبانو په واک کې وؤ، نو حکومت نه شو کولای هغه ونيسي.

خو يوه خبره بله په کلي کې وه او هغه دا چې ځوان وليدل چې د طالبانو ځينې وګړي، له هغو خلکو سره بده رويه کوي، کوم چې له ښار نه کلي ته ورځي او داسې دوه کيسې په خپله ځوان تېرې شوې وې.

لومړۍ کيسه يې داسې وه:

ځوان غوښتل خپل کلي ته ولاړ شي، په لاره کې د طالبانو يو قومندان ګوتې د دوئ موټر ودراوه، ځوان ته يې وويل:

له کوم جي (ځای) نه رالې (راغلې)؟

ځوان په موسکا کې ورته وويل:

له کابل نه؟

طالب قومندان ګوتې وويل:

څه کار که يې (کوې)؟

ځوان په ډاډ سره وويل:

پخوا مې د برق سامان دوکان ؤ، اوس بېکاره يم.

طالب قمندان ګوتې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خو دي انسان عقل نه مني، ځې ځوان دې وي او بیا دې بېکاره وي، سترګې دې دولتیانو ته ورته کېږي؟

ځوان له خندا شین سوو له لرې موسکا نه وروسته یې طالب قوماندان ګوتې ته وویل:

نو اوس دې له سترګو پېژندل شروع کړي دي؟ ماشاء الله ماشاء الله!

موټر چلونکي چې ولیدل خبره په خرابېدوه ده،د دواړو خبرې یې وپرې کړې او په بېړه یې وویل:

ګرانه! زه یې ضمانت کوم ځې په هېڅ شي کې نه ده.

طالب قوماندان ګوتې هم موټر چلوؤنکي ته د تلو وویل او دا خبره همدلته پای ته ورسېده.

بله پېښه بیا دا وه چې یوه ورځ ځوان له یوې جنازې سره کلي ته لاړه، په لاره کې یو دوه طالبان د جنازې موټر او نور موټر ودرول، خلک یې وځورول، نه یې د تورسرو (مېرمنو) پروا وکړه او نه سپین ږیرو، چې دا پېښه یې هم په زړه کې پاتې وه، چې همدا دوه پېښې د دې لامل کېدې کوم چې طالبانو نه ځخه کرکه وکړي، خو یوازې دا پېښې نه وې، بلکې د طالبانو په اړه یې له خلکو نه هم ډېرې خبرې اورېدلې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو یوه ورځ داسې هم راغله چې د ځوان ټوله کرکه یې له منځه یوړه او هغه داسې چې کله ځوان په کلي کې اوسېده، یوه ورځ د طالبانو والي د دوئ کلي ته راغی او د ځوان په لیدو یې په ځوان باندې سترګې وګنډلې او سمدلاسه یې یوه کس ته په پټه وویل:

د دې زلمي په اړه له سیمه ایزو طالبانو معلومات واخله او هغه هم تفصیلي!

شېبه وروسته ولسوال، والي ګوښې ته کړ او ورته ویې ویل:

محمد خان نومېږي، د همدې کلي ده، په سیاسي علومو کې لېسانس لري، له مجاهدینو سره یې ډېره مینه وه، خو بعضې حادثو له مجاهدینو خوابدی کړی او دا څو میاشتې له دولت نه فراري ده او دلته اوسي.

والي د اولسوال د خبرو په اورېدو په سوچ کې ولاړ، بېرته ځوان ته راوګرځېده، په ټوکه یې ورته وویل:

تاته چا ویل څې رشونه ډک دولت کې رشوت مه اخله؟ څې دسې که یې دا به دې نصیب وي.

ځوان په خشکه ورته وویل:

زه رشوت مشوت لپاره دولت ته نه وم ورغلی، یوازې د یوې مړۍ ډوډۍ لپاره ورغلی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

والي په موسکا وويل:

ولې غوصه یې؟ او څه پیکر کوې د کابل اداري پیسې حلالې دي، سره له دې څې له حربي کوپارو یې اخلي؟

ځوان حیران غوندې شو، په کرار یې وویل:

ما هم همدا اسې فکر کاوه، خو...

والي یې خبره ورپرې کړه، ویې پوښتل:

خو په مجاهدینو کې ام اهل کم دي او نا اهله ډېر دي، غوښتل دې امدا ووایې؟

ځوان په بېړه وويل:

هو! همدا مې ویل.

والي خپلې تسبیح جیب ته واچولې او په خندا کې یې وويل:

نو سم سړی پیدا کول هم آسانه کار نه ده څه وکو؟

ځوان غلی پاتې شو، خو والي له ځوان داسې پوښتنه وکړه:

دې موږ استخباراتو راته ویلې څې ته له طالبانو سره مینه لرې او دولت نه کرکه، دا دولت څې استیمار (ښکیلاک) زېږولی غیر اسلامي ده، ماش یې ارام (حرام) بولې؟

ځوان له لنډې چوپتیا وروسته په کراره او په ټیټ غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو! همداسې ده.

والي په ډاډه وويل:

پوهېږم څې له جهاد سرم (سره هم) مينه لرې، خو دا څې عملاً جهاد نه کوې، نو خوسې سنګري به درته ووايم. بل دا څې دي موږ د کوماندهو دې آسماني کيتې (قطعې) کومندان الماس اکمل (حقمل) ته دې په باره کې ووايم، څې تام (تا هم) له ځان سره ونيسي!

ځوان بې له دې چې څه ووايي، روان شو او والي هم موسکی شو.

*****

څو ورځې وروسته، دې کلي ته د طالبانو لږ شمېر کسان راغلل، طالبانو د دوئ ډېر قدر کاوه، تر دې کچې چې د دوئ هېڅ خبره به يې په ځمکه نه غورځوله. د دوئ څو ورځې چې ووتې د کلي خلک حيران ول، ځکه دوئ د طالبانولوړ پوړي چارواکي هم نه ول، چې طالبانو يې دومره قدر کولای، نو بيا ولې يې دومره قدر کېده؟

د دې لسو کسانو قومندان ډېر ښکلې څېره، غټه تنه او غټې سترګې لرلې، چې سړی به يې ځان ته راکاږه. دوئ له نورو طالبانو سره دا توپير لاره، چې دوئ د کاليو پر ځای له نظامي دريشۍ نه کار اخيسته او د موټر سايکلو پر ځای يې له موټرو کار اخيسته، هغه هم له هغو هايلکس موټرو نه چې د کابل پليټ به يې لاره او هغه هم منفي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرونکي دولتي پلېټونه، په لومړيو کې خو خلکو د دولتي سرتېرو فکر پرې کړی وؤ، خو کله يې چې وليدل، طالبانو سره يې نښته رامنځ ته نه شوه، نو سخت حيران شول، تر دې وروسته خلک په دې شکمن شوي ول چې دولت او طالبان سره جوړ دي، هسې ملت ته يې پلمه جوړه کړې ده، خو يوازې ځوان وؤ، چې هېڅ د دې خبرو په کيسه کې نه وؤ، يوازې يې خپله شاعري کوله او د نورو شعرونه او غزلې يې لوستلې، يوه ورځ يې لاندې غزل شاعر پورې خندل او هغه يې ساده او کم عقل ګاڼه:

کله چې منصور غوندې په دارشم

وزړګيه! زه به هلته په قرار شم

چې مې سا وځي له بدنه او بيا تم شي

هله د هيواد د خپلواکۍ په انتظار شم

چې بيرغ د آزادۍ پورته په وطن شي

بيا دې زه ايره شمه انګار شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په خندا راکړې رخصتونه له جهانه

راته وایې هر جهان کې به دې یار شم

چې ځوان چغې کړي وطن کې خپلواکي شوه

او زه شاکر په دې احسان د کردګار شم

ودانه ستا ایمان او آرمان دواړه به پوره شي

ستا له غزلو او شعرونو چې آزار شم زه به هلته په قرار شم

یوازې دا شاعر نه وؤ، چې ځوان به ورپورې خندلؤ، بلکې ډېر داسې شاعران ول، چې ځوان به یې شعرونو پورې خندل، خو بیا عبدالحمن، خوشحال خان ختک او ځینې نور شاعر ډېر پرې ګران ول، ځوان به ویل:

د دې شعرونو مطلب یوازې د حال او اوسني زمانې نه ده، بلکې د تېرو او راتلونکو زمانو هم ده.

ځوان به ډېری وختونه دا دوه غزلونه لوستل، لومړی د میوند قرار دا غزل:

بدرنګ دې کړم غربته آئیینه راپورې خاندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ګوره کنه خدایه زمان راپورې خاندي

ما زوروه تنده وژني ته دا خلک ګوره!

چې ووایمه چرته ده چینه؟ راپورې خاندي

لږ خو د لفظونو جوړولو بې هنره یم

لږ خو د لفظونو فلسفه راپورې خاندي

یاز زه لیونی شوی یم یا دا خلک لېوني دي

د ځان سره چې اخلم ستا نامه راپورې خاندي

ما اوربدلي وؤ اکثر چې خلک دوه رنګه وي

اوس پوه شومه صاحبه چې هغه راپورې خاندي

یو تانه ګیله نه کوم چې ته راپورې خاندې

قراره دغه ټوله مرحله راپورې خاندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم هم د جان آغا زعیم دا غزل وؤ:

زه شوم د کلي ته د ښار لالیه

زه لېونی شوم ته هوښیار لالیه

تا له دنیا سره تعلق ونیوه

زه له دنیا نه شوم بېزار لالیه

ستا جدایي مې تور وېښته سپین کړي

ته وایه څنگه شم قرار لالیه

ماته خو هغه مقدسه ورځ وي

د تورو سترگو د دیدار لالیه

سترگې مې سرې وې چې یې ولیدمه

ویلې پربېږده دا خُمار لالیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زعیمه ته مې د ژوندون اسره یې

له تانه څنګه شم محار لالیه؟

یوه ورځ ځوان د غره په لمن کې په یوه تیږه ناست وؤ، چې له شانه یې د ټوخي غږ واورېده، ناڅاپه یې شاته وکتل، د پي پي اس (د ولسمشر ساتونکې ډلې) د غړو په دریشۍ کې هلور او ښکلی ځوان وؤ، محمدخان غوښتل چې څه ووایي، خو مخکې تر دې چې خوله خلاصه کړي، هغه بل وویل:

غږ دې چندانې (خوندور) نه ده، خو ترنم دې په زړه باندې خوله لګوي، السلام علیکم ورحمة الله وبرکاته! الماس یم.

ځوان په موسکا وویل:

وعلیکم السلام ورحمة الله وبرکاته! نو هغه نامتو الماس حقمل ته یې؟

الماس په ټوکه وویل:

دي چیشي مشهور، دا څو ورځې کېږي دي تاسو کلي ته راغلی یم، خو څوک مې نه پېژني او ته راته مشهور وایې؟

ځوان تر څو شېبو غلی وؤ، بیا یې په کرار وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بخيل نه وي د لوګر نه ده او چې پوګ نه وي د پنجشېر نه ده، دا متل دې نه ده اورېدلی.

الماس په خندا شو، لږ شېبه يې خندل او بيا يې د ځوان په اوږه لاس کېښوده او ويې ويل:

فکر نه کوم داسې دې وي!

ځوان په موسکا وويل:

ته يې مه ګڼه، خو همداسې ده.

الماس بې پروا غوندې وويل:

له تانه مې غزلونه واورېدل، اوس يې له ما واوره:

رانه اخيستی چې نن يار تصوير دی

دا مې د ژوند د انتظار تصوير دی

زه دې تصوير ته فکر وړې يمه

دا اوس د تا که د چينار تصوير دی

ولې هيڅوک په چا باور نه کوي

ولې د هر سړي پکار تصوير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورانې ويجاړې د باروتو لوګي

دا مو د کلي او د ښار تصوير دی

اوښکې غربت بې انتها بې وسي

همدا زمونږه د روزګار تصويردی

هغه ته زما د درد احساس وشولو

راته لېږلی يې يادګار تصوير دی

ځوان وويل:

ما وې چې د نجونو شعرونه به مجاهدين نه خوښوي او نه به يې ورسره جوړه وي، تا خو بلا وکړه داسې شعر دې هم په يادو ياد ده، دا نو بيا د چا شعر ده؟

الماس په پوښتونکي نظر ځوان ته وکتل او بيا يې وويل:

ولې په دې شعر کې څه دي؟ يوازې د اسماء لمر په نامه د يوې نجلۍ شعر ده او بس!

ځوان په خندا کې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ خو دا چې وايي:

ولې هيڅوک په چا باور نه کوي

ولې د هر سړي پکار تصوير دی

له دې بيت نه يې داسې ښکاري لکه دې چې له کوم چاسره فسبوکي او يا نور آنلاين يارانه پيل کړې وي او بيا هغه ترې نه انځور غوښتی او دې هم دا ګيله په غزل کې ترينه کړې وي.

په دې خبره الماس ته زوروره خندا ورغله، تر ډېره يې وخندل او بيا يې ځوان ته وويل:

زما ورسره يارانه وه، څې کله مې تصوير ترې نه وغوښت نو يارانه هم خلاصه سوه او دا دی په غزل کې يې هم ګيله کړې ده.

ځوان په تعجب سره ترې وپوښتل:

رېښتيا وايې؟

الماس وويل:

نه يار! ټوکې مې کولې، هسې نه موږ له ښاري نجونو سره جوړ يو او نه ښاري نجونې له موږ سره، ښه زه نور درنه ځمه خوشې سنګري! د الله په امان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان په مخه دې ښه شه ورته وویل او بیا د سوچونو او فکرونو نړۍ ته لاړ او ریښتینې نړۍ ترې هېره شوه، تر ډېره د خپلې مینې په اړه فکر کولو او کله کله به یې فکر د طالبانو د عادي وګړو او د آسماني قطعې خواته هم لاړه. د دوئ تر منځ څومره توپیر شتون لري. عادي طالبانو کې سره له دې چې پینځو اربکیانو ته د ټینګې نه دي، څومره بد اخلاقه شتون لري، خو آسماني قطعه بیا سره له دومره ځواکه څومره اخلاقمن دي!

تر دې وروسته به هره ورځ ځوان دلته کېناسته، یوه ورځ ځوان هلته ناست وؤ، چې یوه کوچۍ نجلۍ په رمه پسې روانه وه، نجلۍ څه چې سمه ښاپېرۍ وه، خو خیر زه به یې دلته په نجلۍ یادوم، د ده تر مخ تېرېده، ناڅاپه نرۍ نسیم په تېز باد بدل شو، له کوچۍ نه یې لوپټه له ځانه سره واخیسته او په ځغاسته د غره پر خوا لاړ، ځوان هم چې سترګې یې لا له مخکې د کوچۍ خواته نیولې وې، د کوچۍ بې سارې ښکلا حیران کړ، په زړه یې نرۍ څرېکه راغله، خو دې څرېکې ځانګړی خوند لاره، ژر یې ټیکري ته پام شو، منډه یې واخیسته، سره له دې چې څو ځلې یې درب هم وخوړ، خو ځان یې تر ټیکري ورساوه، ټیکری یې راواخیسته او بېرته په منډه کوچۍ ته راورسېده، کوچۍ په موسکا ورته وویل:

کرار به تللی وې، څې نه وای غورځېدلی، لکه څې زوبل سوې، کوم جای خو به دې نه خوږېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان په ټيټ غږ وويل:

يوځاى خو مې خوږ ېږي، خو...

نجلۍ ورته وويل:

څه دې ويلې پوه نه سومه!

ځوان په بېړه وويل:

هسې ما ويل دلته نوي راغلي ياست، مخکې تر دې خو مې دلته نه وې ليدلې!

نجلۍ حرکت وکړ او په تلو تلو کې يې وويل:

وؤ (هو) نوي راغلي يو، دي زرداد خور يم، زه لاړم څې څوک مې له تاسره يو جاى ونه ګوري.

ځوان بېرته خپل کاڼي ته راستون شو او په ترنم کې يې د شاعرې سولې ژوند دا غزل پيل کړ:

په تا مره نه يم ژوندۍ يمه هلکه

اوس هوښياره شان نجلۍ يمه هلکه

او د مينې اور دې لا سوچه کړمه سره زريمه

ستا په لاس د سرو ګوتمۍ يمه هلکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د وصل شات مې غواړې نو چیچل به

د بېتلون زغمې مچۍ یمه هلکه

دا چې خومره زه په ملا یم لکه لښته

په زړه هم دومره شان نرۍ یمه هلکه

ستا د برخې له تیارو خال او رانجه را

تورو شپوکې دې سپوږمۍ یمه هلکه

منم ته مې اوله مینه نه یې

غواړم تاته هم وروستۍ یمه هلکه

ها د څوارلسو کلو نادانه (سوله)

اوس هم هاغه لېونۍ یمه هلکه

سوله ((ژوند))

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان په څو شېبو کې څو ځلې دا شعر ترنم کړ، چې په دې کې يې د تولې غږ واورېده، ژر يې شاته وکتل. الماس وؤ په خندا يې وويل:

تر اوسه مې د سولې په نامه شاعره نه ليدلې، ياني (يعني) د سولې په نامه د کومې شاعرې شعر نه ده ليدلی، دا شعر خو به تا نه وي ويلی؟

ځوان له غوصې نه سور شو، الماس ته يې په زوره له غوصې وويل:

ما ويلی، ولې ته پکې څه ستونزه لرې؟

الماس خپلې ټوکې ته دوام ورکړ او ويې ويل:

نه! خو ډاربږم څې کرار دې، خوی د جينکو نه سي.

ځوان نور هم غوصې پسې واخيست او ويې ويل:

ولې هلکانو! څه کشمير فتح کړی، چې تا په جينکو پسې را اخيستې؟

الماس پوه شو، چې د ځوان ټايمبنګ شاټ ده، نو يې په کرار وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خبرې پرېږده! دا وایه څې کله دې زړه بایله؟ خو پام کوه د زرداد خور ده! دا لکه ستا د شعر شاعرې غوندې مسته نه ده، بله دا څې زرداد خطرناک انسان ده.

ځوان ناڅاپه وویل:

د زرداد فریادي خور ده که څه؟

الماس ورته موسکی شو، ویې ویل:

نه د زرداد سلطانخېل، تکړه مجاهد ده! که غواړې ریباري (مرکې) ته ورتلای شم، څې تاته یې وغواړم.

ځوان د نه په مانا سر ورته وخوځاوه او ترې روان شو.

*****

سبا سهار وختي ځوان کانې ته ځان ورساوه، هلته یې لرغکه راواخیسته، د کور شمېرې ته یې زنګ وواهه، مور یې پورته کړ، ځوان له روغبړ او احوال وروسته د خپلې کړې مینې یادونه ورته وکړه او بیا یې مرکې په اړه ورته وویل:

غم مه کوه! زه به سبا سبایي وختي ارکت دروکم، یا ولې سبا امدا (همدا) نن ارکت درکوم، غواړم څې وګورم کومه جیلکۍ څې دیما دي زوی خوښه سوې ځنګه ده.

ځوان ورو شان وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

او که خوبنه دې نه سوه بیا؟

څې دي تا خوبنه وي، زه اوصیله (حوصله) ورته کوم خیر ده.

نږدې ماز دیګر مهال وؤ چې د ځوان مور بېي بېي راورسېده، ځوان کلکه سترې مه شي ورسره وکړه، ځکه له یوې خوا یې ډېر وخت وروسته ولیده او له بلې خوا یې مور ډېره پرې ګرانه وه، دومره چې د دوؤ میاشتو نه لیدل ورته داسې ښکاریدل، لکه چې په خبرو تېره کړه. سهار هم ځوان او مور یې لمونځ وکړ او بیا ځوان ویده شو، خو مور یې غوره وبلله چې د زرداد دوئ کورته ولاړه شي، هم به نجلۍ وګوري او هم به د مرکې په اړه به د هغې له مور سره وغږېږي، نو ځکه خو چې ځنګه ځوان ویده شو، مور یې بې له دې چې ځوان ته څه ووایي، د سهار چای لپاره د زرداد دوئ کورته ولاړه، هلته په ورننوتو سره، یو جګ او هډور زلمی له کوره راووت، دا ځوان زرداد وؤ، له شانه پسې غږ راغی:

لالا! نن رمه ته وځروه، زه مې مور سره کار کوم.

زرداد یې په ځواب کې په زوره وویل:

سه یي ده! یو وار کومندان ته ورځم، بیا راځم.

په دې وخت کې د ځوان مور د هغوئ د کور انګړ ته ورننوته، چې ځنګه یې په نجلۍ سترګې ولګېدې، حیرانه شوه، ډېر بېحده ښکلا یې احساس کړه، دې ښکلا له نورو ښکلاوؤ سره ډېر توپیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاره. په ټلویزیون کې تر ټولو ښکلې نجونه هم اتیا سلنه د سینګار په زور ښکلې وي، خو دا نجلۍ بیا د کور په خیرنو جامو کې او هغه هم د کوچانو جامو کې ځومره ښایسته او معصومه بریښېده، د دې هاغه خبره ورپه زړه شوه، چې ویل به یې لکه د فلمونو نجونو غوندې، زما د هیواد بدرنګې نجونه هم د سینګار په زور د فلمونو تر ښایسته نجونو ډېرې ښایسته ښکاري، نو د دې نجلۍ په لیدو سمدلاسه د خیالونو نړۍ ته لاړه، هلته یې همدا کوچۍ د ناوې په سپینو جامو کې د خپل زوی تر څنګ ولاړه ولیده، داسې ښکلې او معصومه بریښېده چې د جنت حورې لا څه کوې، ښکلا هم بخیلې ورسره کوله. ښکلا بس همدا ویل، خدای دې ژر مړه کړه چې ستا په شتون کې څوک ماته راګوري هم نه، خو دا خیالي نړۍ د دې نجلۍ په سلام ړنګه شوه او ریښتینې نړۍ ته راغله، سمدلاسه یې هغې کوټې ته بوتله چې د نجلۍ مور ناسته وه، هغه هم راپاځېده، د ځوان له مور سره یې سترې مشې وکړه، بیا دواړه کېناستې، د ځوان مور وویل:

خورې سړی خو به دې کور کې نه وي؟

ځانګې وویل:

نه دی (مېړه مې) ځې سار جمې ته لاړ سي، بیا تر ناوخته جومات کې ذکر کوي، لا په جومات کې ده، ملا ده ماشاءالله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بي بي هم کرار کرار اصلي خبرې ته ځان جوړ کړ، لکه نور يې چې د خبرو بېځايه اوږدول نه غوښتل، نو لنډه په لنډه يې ورته وويل:

ماشاء الله! لور دې ډېر ښايسته ده، ډېره هوښياره هم ښکاري، خپل زوی ته يې درنه غواړم او که يې رانه کې درنه خپه کېږم.

ځانګې ورته وويل:

نه خورې خدای دې مه خپه کوه، دي ما بيا ته خوښه سوې، زه به بېګاه له ده سره خبرې وکم.

تر دې خبرو وروسته د ځوان مور هم روخصت ترې واخيست او بيا مخامخ د کور لورې ته راغله، چې کورته راورسېده ويې کتل، چې زوی يې لاويده ده، ژر يې خپلې لور ليلیٰ ته غږ وکړ:

موسکا لورې و و موسکا لورې! چې ام چيکلی (ښنلی) که نه؟

موسکا په بېړه ورغږ کړل:

اومورجانې، خو لالامې ويده ده، لا يې نه ده چيکلی!

د ځوان مور په بېړه د ځوان ځنګ ته ورغله، ځوان چې ځنګه د مور غږ واورېده، په خپل ځای کېناسته او مور ته يې سلام واچاوه، مور يې د سلام ځوابولو وروسته سمدستي په ټوکه وويل:

زويه! ما خو آغه (هغه) جيلکۍ (نجلۍ) وليده، ډېره بدرنګه او بدشکله وه، نه پويېږم (پوهېږم) ځې ته د آغې (هغې) په کوم جي مئين

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوی یې؟ که د مجنون او لیلیٰ کیسه ده؟ یو خو بدرنګه ده او بله کوچۍ ده، زه خو وایم ښځې له دې جیلکۍ نه به تېر سو، کوچان ولاکه چندانې خلک وي، که څنګه؟

ځوان په ناهیلۍ وویل:

سمه ده مورجانکې! څنګه چې ستا خوښه وي.

ځوان ناهیلی پاڅېده، پخلنځي ته لاړه، چې ګوري، مور یې چای ورته تیار کړی ده، چای وڅښه او له کوره ووت، د کروندو په خوا وخوځېده، هلته د کلي له زلمیانو سره کېناسته، هغوئ ټوکې کولې، خو ځوان ته یې هېڅ خوند نه ورکاوه، یو ساعت یې د هغوئ خبرې وزغملې، خو آخر ستړی شو، له دوئ نه پاڅېده، د سیند غاړې ته لاړ، هلته یې هم همداسې حال وؤ، د سیند سندرې او غږ هم نور خوږ نه وؤ، خو یوازې دومره وؤ چې زغمل یې ډېر آسانه کار وؤ، نږدې دوه ساعته هلته هم ناست وؤ، په پای کې یې هلته هم زړه تنګ شو، د کلي جومات ته لاړه، چې الماس وګوري، خو جومات کې هیڅوک هم نه وؤ، یوازې تر ده وروسته یو کلیوال، جومات ته راننوت، په ځوان یې سلام واچاوه او نور لاړه او لاوډ سپیکر یې روښانه کړ او په آذان یې پیل وکړ، ځوان هم لاړ اودس یې وکړ، جومات ته ننوت او په سنتو ودرېده، شېبه وروسته یو یو کس راته او سنت لمونځ یې پیلاوه، کله چې ځوان سلام وګرځاوه، د جومات ملا هم راغی او یو کس اقامت ووې او بیا د ملا له الله اکبر سره ټول مقتدیان په جمع ودرېدل، تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمعې وروسته څوان ته پته ولګېده چې الماس جمعې ته هم نه ده راغلی، څوان چې لمونځ خلاص کړ، نو مخامخ د خپل کاڼي پر لور وخوځېده، کله چې کاڼي ته ورسېده، هلته څوک نه وؤ، چوپتیا خوره وه، خو یوازې یو نری شمال په خواږه غږ خپله تلپاتې سندره غږوله، خو دا سندره د نورو ټولو سندرو په خلاف څوان ته خوندوره وه. څوان هم د (خداې وبخښي عبدالله مقري) خبره په سر یې شال نری شمال منګی په لپو ډکوینه. د شال او منګي خواته لاړ او په سوچونو کې یې اړوله را اړوله، چې په دې یې د الماس غږ واورېده، چې په ټوکه یې وویل:

الله تعالیٰ دې د زړه صبر درکړي! څه خبره ده څې په چورتونو کې تللی یې؟

څوان بې واره وویل:

څورول پرېږده، بس کوم غزل، کومه ټپه کومه سندره ووایه.

الماس په حکیمانه لهجه وویل:

ژوند! د سیند په شان ده، که تیږې پکې نه وي، د اوبو خوند یې هم ځي، په ژوند کې که غم نه وي خالي او فقط خوشحالي د سړي زړه ویي.

څوان په کراره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې خبرو پسې مه ګرځه، یو شعر، یو غزل، یا یوه ټپه زمزمه کړه.

الماس هم وویل:

راسره را ټپه شه.

ورشه د مور خواته دې کېنه

چې جهاد نه کړې پګړۍ مه تړه مئینه

ټپه یې په ځوان لړ بده ولګېده او په ځواب کې یې وویل:

ته په جهاد باندې مغرور یې

دغه غرور به دې خدای ژر رسوا کوینه

بیا الماس حقمل ورته د ځدراڼ صاحب دا شعر په زمزمه کې راواخیست:

نه پوهېږم د مئین به څه ژوندون وي

د غریب لپاره عمر ځکر خون وي

چې د زړه په وینه یار ځان ته پیدا کړي

خبر نه وي چې په مینه کې بېلتون وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به ټول عمر ګرځېږي ناقراره

په ژوندون کې نه آرام او نه سکون وي

حال یې بد شي سودایي شي لېونی شي

ګرېوان څیرې سر یې ایښي په زنګون وي

بې له درده نه نور هېڅ نه مومي ځدرانه

مینتوب خو لېونتوب د زړه چاودون وي

ځدران

ځوان وویل:

په رېښتیا چې ښه شاعر ده او ښه شعر یې هم ویلی، خو زما د فسبوک ملګري ښاغلي وران رحمه الله یو بیت هم واوره:

دا چې په شعر کې یې شونډې زلفې ښکاري

منمه شاعران دي خو کونیان دي

تر دې وروسته دواړه تر ډېره غلي ناست ول او بیا لاړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپې د ځوان د مور پام وؤ، چې د ځوان طبیعت چدانې جوړ نه ده، خو ځان یې تېر راوست او هېڅ یې ورته ونه ویل، ځکه غوښتل یې چې په ځوان باندې یو زیری وکړي، دا زیری چې دا ځل خپله معشوقه لاس ته راوړي، په همدې وخت کې د زرداد مور خپل خاوند پادشاه ګل (چې خلکو به پاچاګی باله) ته تړوله کیسه وکړه، هغه ترڅه وخته غلی ناست وؤ، بیا یې وویل:

ښه خبره ! آغه دسې ځې، دي موږ کوچانو خو ډېر ستړی او ستومانه ژوند ده، که جیلکۍ دې آلک (هلک) ته ورکو، نو بیا به دا جیلکۍ په کرار سي او موږ بم (به هم) دې کلي کې خپلوي ولرو، ار کال (هرکال) راتګ به ام آسانه وي.

ځانګې په اند ېښمن ډول وویل:

نو بیا خو به زه تنا (یوازې/تنها) سم، په کار کې به څوک کومک (مرسته) راسره که یي؟

پاچاګي په خندا کې وویل:

خو دي دنیا امدا کانون (قانون) ځې خپلې لوڼه پردۍ کوي او پردۍ خپلې، موږ بم زرداد ته دي شامتورې لور وکو.

له دې خبرې سره د ځانګې په مخ باندې خوښي له ورایه ښکاریده، خپل مېړه ته یې په هیله من انداز وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي زرداد پلاره! دي شامتورې دوئ کله چېرته ده؟ که يې تا ايجازه وي، يوار بيا يې ګورم خبره بم ورسره وکم.

پادشاه ګل ورته وويل:

اول دي دې غم وخوره، دي الک او جيلکۍ واده به يو جاى وکو.

سبا سهار بي بي د زرداد کورته ورغله، تر مازديګر بي بي کورکې هم څه نه وؤ ويلي، د ماښام تر لمانځه وروسته يې د کور ټول غړي خبر کړل، خو د ځوان خبرېدو کيسه بيا داسې وه، چې ځوان د ماخوستن لمانځه نه وروسته چې څنګه کور ته راغی، حالات عادي ول، يوازې د ده کوچنۍ خور ډېره خوشحاله ښکارېده، د دسترخان په سر يې مور ورته وويل:

څه خبره ده څې دسې تروش ناست يې، د يوې جيلکۍ لپاره دې زه له ياده ووتم او جينکۍ خو لږ نه دي، يوه ډېره ښايسته جيلکۍ به درته پيدا کم.

ځوان په کراره وويل:

څنګه دې چې خوښه وي مورجانکې!

بي بي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه جیلکۍ ده پانه نومېږي، آغه مې خوښه سوې ده، نن ورغلې وم، ورته یاده مې کړه او اغوئ (هغوئ) ام راکړه.

چې ویې لیدل ځوان په اند ښنه کې ده او په مخ یې هېڅ خوشحالي نه ښکاري، نو ټوکې یې پرېښودې او اصلي خبرې ته راغله او په خندا یې وویل:

خپه کېږه مه که کوچان هم دي، خو جیلکۍ باسیواده ده، له خپل ورور زرداد نه یې خط زده کړی ده.

ځوان سمدلاسه وویل:

یعنې تا د هغې په اړه خبرې کولې؟ او هغه پانه نومېږي؟

مور یې په موسکا کې ورته وویل:

اوو.

ځوان هم نور خوشحاله شو، ټوله ورځ د غره په لمنه کې ناست وو، کله به یې شعرونه زمزمه کول، کله به یې ټپې ویلې او کله به هم غلی وو، کله به یوازې وو او کله هم له الماس حقمل سره. کوژدنې یې کله ناکله دیدن وروړ، ځکه کله ناکله به یې چې ورور نه وو، نو دا چاره وه چې پخپله رمه وپیایي، خو له محمدخان سره یې له ډېرې حیا نه خبرې هم نه شوې کولای، د هغه سترګو ته خو یې ښېخي نه شو کتلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

ورځې همداسې تېرېدې، ځوان ډېر خوشحاله وؤ، په زړه به يې ګوري ماتولې، ځکه د ځينو خلکو ليدل هم داسې خوند لري، لکه سمدلاسه چې جنت ته ننوتلی يې، بيا دې ښکلا او په مړه ګېډه ليدل، خو لاځه کوې چې هيله يې هم ډېر خوندوره وه. خو د ځوان خوښې هغه وخت په اوبو لاه شوه چې کله پاڼه د رمې سره، د هغوئ د څرولو لپاره د غره لمنې ته لاړه او هلته اربکيانو وليده هغوئ غوښتل چې دا نجلۍ له ځان سره پوستې ته بوځي. خو نجلۍ سمدلاسه چغې کړې، له دې سره اربکيان ترې راتاو شول، نجلۍ يې کلکه ونيوله، کالي يې پرې وشلول جنسي تېری يې پرې وکړ او کله يې چې ټوپک پرې راواړوه، چې ويې وژني، ځوان له الماس سره راورسېده، کلکه جګړه ونښته، تر لږ ځنډه وروسته، د آسماني قطعې ټول سرتېري راورسېدل، شېبه وروسته جګړه پای ته رسېدلې وه، د ېرش کسه اربکيان او د ښکلا يوه ملکه په ځمکه پرته وه، خو دا توپير پکې وؤ، چې نجلۍ کې ساه وه او په اربکيانو کې نه وه. د الماس په امر اربکيانو ته اور واچول شو، ځوان چې له غوصې ډکې سترګې يې نيولې وې، د نجلۍ څنګ ته ورغی، چې د نجلۍ حالت يې وليده په ټنډه يې ورته شونډې کېښودې او بيايې ورته وويل:

ژاړمه مه پاڼې! ستا د جامو د هر يوه تاره بدله به زه پخپله اخلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له اوږې نه يې څادر راکښته کړ او بيا يې له پاڼې نه راتاو کړ، چې په دې کې الماس راورسېده، په نرمه لهجه يې وويل:

له دې خبرې نه بايد څوک خبر نه شي.

خپل يوه کس ته يې وويل:

موټر راوله!

چې څنګه موټر راورسېده، الماس ځوان ته اشاره وکړه، چې نجلۍ موټر ته پورته کړه، ځوان نجلۍ موټر ته پورته کړه او الماس وويل:

ځوانه! نجلۍ کورته ورسوه او چاته هم د دې خبرې ونه کې!

ځوان پانه کورته ورسوله او بيا يې د هغې مور ته وويل:

لېوانو ګېر کړې وه، خو موږ ور ورسېدو او ترې خلاصه مو کړه، خو چاته دا خبره ونه کړئ.

تر دې خبرې وروسته ځوان بېرته په موټر کې کېناسته او مخامخ يې پاڼې ته وکتل چې مور يې تر اوږې لاندې ننوتې وه او خپله بې سيکه لور يې کورته کشوله، نور يې سترګو کې سپينوالی نه ښکارېده، لږ شېبه وروسته يې پام شو چې الماس په وړاندې دی، نو په الماس باندې يې ډېرې چغې ووهلې، ستا کسان نو څه کوي؟ او بيا په ګونډو شو او په غريو کې يې الماس ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر ده! الماسه نور زه هم له تاسو سره ځم. خیر ده! خیر ده!

الماس په کرار ورته وویل:

دي ما ډله له اوله دی تا ډله وه، دا کوم نوی کار نه ده.

دوئ په همدې خبرو لګیا وؤ، چې یو زلمی راغی د الماس تر مخ ودرېده، په وارخطایي یې وویل:

قومندان صیب! جیلکۍ له بامه راولوېده او مړه سوه، ما یې رمه وروستې وه، په خپلو ګناګارو سترګو مې ولیده.

ځوان له غوصې نه شونډې وچیچلې او په خپل ځای و ځرخېده، بې له دې چې څه ووایي، منډه یې کړه او د پاڼې دوئ کور ته یې ځان ورساوه، جنازه وشوله، خو په جنازې کې دا دوه خبرې کېدې:

محمد خان ډېر شوم وؤ، کوژدن یې مړه سوه او هم دا خبره وه چې سر پرې ګرځېدلی وؤ او کښته رالوېدلې وه.

*****

تر دې وروسته خوشې سنګري، سره له دې چې ډېرو خلکو نصحیت ورته وکړ، خو بیا هم سنګر ته لاړه، کلیوال په دې فکر کې ول چې محمد خان د کوژدنې د مړینې له امله سنګر ته لاړه، خو محمد خان بل غم لاره، هغه غوښتل چې د خپلې معشوقې عزت په وینو پوره کړي. الماس حقمل هم ورته ویلي ول:

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجازه لري چې هر دولتي نظامي په سر په مرمۍ وولي، خو په پټه يې خپلو وګړو ته ويلي ول چې پام مو وي کله چې د اربکيانو په پوستو بريد کوئ محمدخان مه درسره بيايئ، ځکه دی به هلته د خپلې بدلې د اخيستلو په غم کې او زموږ جګړه سپېڅلې ده، موخه پکې اړينه ده، بدله نه.

خو ځوان کله کراريدونکی وؤ، چې څنګه به خبر شو چې د الماس زلميانو جنګ ته ورودانګل، ځوان به هم ځان ور ورساوه.

همدا لامل وؤ چې الماس حقمل نه شو کولای ځوان له جګړو او عملياتو راوګرځوي.

ځوان په لومړيو وختونو کې په نښه ويشتو کې ډېره ستونزه درلوده، تر دې بريده چې په لس متره واټن کې يې د اوبو شل ليټره بوشکه نه شوه ويشتلی، خو کرار کرار تکړه کېده او بلآخره داسې وخت هم راغی، چې خلکو به نښه ويشتونکی باله، د همدې خبرې له امله الماس دوربين لرونکی ټوپک ورکړ. نو ځوان به چې کله جنګ ته ولاړ، دښمن به سر ترې نه شو پورته کولای، د همدې لپاره الماس ورته وويل:

خوسې سنګري! موږ دې تا مستعار نوم له خوسې سنګري نه تور شاهين ته واوړاوه، څه پکې وايې؟

ځوان يې په ځواب کې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مننه قومندانه! خو دا راته ووايه چې تور شاهين څوک وؤ؟

الماس له يو څه ځنډ وروسته په ژړغوني غږ وويل:

شاهين زما مسير ورور وؤ، د تورو غرو په شاهين مشهور وؤ، ډېر تکړه نښه ويستونکی وؤ، خلکو به يې مستعار نوم لنډاوه او دي تور شاهين په نامه يې يادواوه، بې پيلوټه طيارې شهيد که.

ځوان په ډاډ ورکوني انداز کې وويل:

رب العالمين د هغه شهادت قبول کړي او موږ ته دې هم نصيب کړي، ما يې ترانه اورېدلې ده چې وايي:

شاهين د تورو غرو يم په تور غر به ميلاوېږو

که ډېر درته يادېږم په سنگر به ميلاوېږو

الماس په غمجنه لهجه وويل:

آمين! خو پکر نه کوم څې دا ترانه به يې ديما ورور لپاره ويلې وي، ريښتيا دا خبرې پرېږده، ماته امر سوی څې تورې بوړې ته لاړ سم او تور بيرغونه کښته کم، دا جی تاته پرېږدم، دا ځوانان دې ام له تاسره وي، له دې روسته (وروسته) د دې ځوانانو قومندان ته يې.

خوشې سنگري وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو زما لا څو میاشتې کېږي، نه زه قومندانې کولای شم او نه یې هم کوم.

الماس په غصه ناکې لهجې وویل:

دا دې خوښې خبره نه ده، دا له پورته نه امر سوی، نو ځکه څه څې درته ویل کېږي آماغسې کوه، کنه جزا درکول کېږي.

ځوان په بېړه وویل:

زما ورېتیا ورته هېڅ اړینه نه ده که څه؟

الماس په نصیحت دوله انداز کې وویل:

ګرانه! دا څه خوسې خبره نه ده، دې تا په شان ډېر ځوانان دې موږ ډلې ته راغلي، خو یو ته یې ام، دسې وظیفه نه ده ورکول سوې، نو خامخا به یې په تا کې څه لیدلي وي.

خوشې سنګري څو شېبې غلی وؤ او بیا یې وویل:

سمه ده چې مشران دا غواړي، زه یې هم منم، خو په دې شرط چې پوره واک ولرم.

الماس تر لنډې چوپتیا وروسته وویل:

دی ما له خوا پوره واک لرې، نور ته خپله پوهېږې! اوس باید تلو ته تیار سم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشي سنګري همداسې غلی ودرېده او الماس ترې حرکت وکړ، سهار وختي څلور رنجر موټرونه کلي ته راغلل او الماس حقمل خپل سرتېري راټول کړل او مخکې تر دې چې خدای په اماني وکړي او له هغه ځای نه حرکت وکړي، خپلو سرتېرو ته وينا کول يې غوښتل، کوم چې يې خوشې سنګري ته پرېښودل، نو خپله وينا يې داسې پيل کړه:

ګرانو ملګرو! دوه ورځې مخکې ماته امر سوی څې زه بايد تاسې تنا (يوازې) پرېږدم او تنګرار ته لاړ سم او آغلته تور بيرغونه کته (کښته) کم، د دې کار لپاره نوي سرتېري ام راکول سوی وؤ او بل امر دا راته سوی څې تر دې روسته به خوسې سنګري دي تاسو قومندان وي. نو څکه څوک کوم ايتراض (اعتراض/نيوکه) لري ودې وايي، کنه د خدای په امان.

هيچا څه ونه ويل، بې له خوشې سنګري چې په خپلې قومنداني يې نيوکه لرله، خو الماس پرې ځان ناګاره واچاوه او حرکت يې وکړ.

*****

خوشې سنګري ښه قومنداني کوله، خو د اربکي او سيمه ايز له نوم سره وران وؤ، که چېرې به يې د ملي ځواکونو او د ملي پوليسو سرتېری ونيوه، نو د کلمې به يې ورته ويل او چا چې به کلمه زده وه، پرېښوده به يې، هېڅ داسې کس نو شتون نه درلوده چې کلمه دې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي زده، خو له اربکيانو نه يې ډېرې ستونزمنې پوښتنې کولې، لکه پوښتنه به يې ترېنه کوله: ښځه چې طلاق شي په جنت کې به له چا سره وي؟ او يا د پيغمبر (صلی الله عليه وسلم) پينځمه بي بي څه نومېده او د چا لور وه؟ او يا دا چې د سلطان صلاح الدين ايوبي اصلي نوم څه وو او له کوم قوم نه وو؟ او يا دا چې هغه پېرى څه نومېده چې سليمان (عليه السلام) ته يې د بلقيس تخت راوړ؟ او يا دا چې ويل کېږي چې که چېرې د جمعې په ورځ د آذان پر مهال شورا باندې تور مرچ واچوې او ويې خورې نو په ټول ژوند دې جنازه نه کېږي، ولې؟.

که کوم کس به دا پوښتنې ځواب کړې، نو هغه به يې خوشې کاوه، خو که چېرې کوم کس داسې پيدا شوی وای چې ځواب يې کړي. همدا لامل وو چې د ملي اردو او ملي پوليسو سرتېري به چې اسيران شول، ټول به خلاصېدل، خو د ملي امنيت او اربکيان ډېرى څه، چې نږدې تول اسيران وژل کېدل.

يوه ورځ خوشې سنګري، ډله له ځان سره کړه او د حکومتي پوستې په لوري يې حرکت وکړ، چې په نيمه لاره کې په مخابره کې غږ پرې وشو.

خوشې سنګري الف پينځه ويشت يم. په (واو) ١٦ کې آمريکايي سرتېري دي، په الله مو سپارم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشې سنګري هم خپلو سرتېرو ته د اولسوالۍ بازار ته د تګ امر وکړ او خپل دوه ټوپکونه او دوه تفنګچې یې سمې کړې، تر څو د جګړې لپاره چمتو اوسی، په دې کې یې یوه سرتېري وویل:

خوشې سنګري! زما خو دې سرتېري له نوم ام بده راځي، نور به سرتېری نه راته وایې!

خوشې سنګري په آرامه لهجه وویل:

ولې؟

سرتېري وویل:

زه به یوه کیسه درته وکم او آغه دا څې دي کونړ دي ښار په بازار کې یو ځوان دي یوه سپین ږیري مخکې سترې ستومان ودرېده او له سپین ږیري نه یې پوښتنه وکړه:

بابا! یو ځوان څې توري جامې یې اغوستې وې او سپینه الی پاپه (کڅوړه) یې په لاس کې وه تا ونه لیده؟

سپین ږیري ووې:

آغه خو مې ونه لیده، خو ته څوک یې؟

ځوان وویل:

زه سرتېری یم بابا!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیري ځوان ته کته او پورته وکتل او بیا یې وویل:

که یې تا غوندې سر دیما ام وي، زه بم ترې تېر وم.

خوشې سنګري نرۍ موسکا وکړه او ویې وویل:

سمه ده بیا نه درته وایم.

په لاره کې نرۍ باد لګېده او سره له دې باده هم د لارې په شا او خوا ډاګ (دښته) کې زمکې نه ذرې هم پورته کېدې او ځای ځای به د کوترو واړه سیلونه هم پیدا شول او بیا به ورک شول، د همدې کوترو په لیدو خوشې سنګري ته خپل کوچنیتوب وریاد شو، هغه وخت چې دی د اوؤ کلونو وؤ او تر څنګ ګاونډي یې کوترې ساتلې وې، خو دا سړی یې په کیسه کې هم نه وؤ، بلکې د ده لور چې اته کلنه وه، د هغوئ پالنه به یې کوله او الوزولې به یې هم. سړی له طالبانو وېرېده، ځکه خو یې نه الوزولې، خو کوچنۍ لور یې په دې خبرو چېرته پوهېده. خوشې سنګري هم څو ځلې له پلاره غوښتي ول چې کوترې ورته راوړي، خو پلار یې کوترې سپېرې بللې او له راوړلو یې ډډه کوله، نو خوشې سنګري به هم کله کله د همدې نجلۍ سره کوترې الوزولې او نورې لوبې به یې ورسره کولې. چې دې ځای ته راورسېده، ویې ویل:

زمرۍ چې په رمه کې ګرځي د پسه او زمري په توپیر نه پوهېږې، خو لېوان رمه له یوې خوا داړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډرایور وویل:

پوه نه شوم وروره!

خوشې سنګري وویل:

زما د ژوند د ټولې کیسې لنډیزوؤ، کوچنیان که نجونې وي او که هلکان یوځای لوبې کوي، په دې نه پوهېږي چې د نر او ښځې توپیر څه ده، خلک ولې واده کوي، خو که همدا هلکان لږ بې لارې لوی شي، نو د یوې نجلۍ په لیدو داسې احساس پیدا کوي، لکه لېوه چې یې د یوې رمې د بېلې شوې مېږې په لیدو سره لري.

ډرایور په عجیبه او خوندوره وویل:

وروره! جي ته نژدې سولو.

خوشې سنګري مخابره راواخیسته او په خپلو سرتېرو یې غږ وکړ:

زلمیانو چمتو شئ، لومړی موټر ښی خواته لاړ شئ او پوره څار دې وکړي، موږ کیڼ لوري ته ځو او وروستی موټر هم مخامخ په الله مو سپارم، تر څو چې ما امر نه وي کړی له جګړې او سرکوزو لرې اوسئ.

درې موټر په درېوؤ لارو لاړل، له لږ مزل وروسته خوشې سنګري له موټر کښته شو او مخکې د پاخه سړک تر څنګ ودرېده، خو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې حال کې چې د ملي امنيت جامې يې په تن کې وې او مخ يې هم پټ وؤ، د سړک تر څنګ يو د ښکلې څېرې لرونکی سپين ږيری روان وؤ، خوشې سنګري سلام پرې واچاوه او بيا يې خپل ځان کې داسې لړزه هم جوړه کړه، تر هغه وروسته يې سپين ږيري ته وويل:

حاجي صاحب! زه له سپکنو طالبانو نه راوتښتېدم، دلته چېرته عسکر نه شته چې پناه ور وړم؟

سپين ږيري زړه نا زړه وويل:

لږ مخکې سرکوزي آغې خواته لاړل، خو د خدای روی ومنه نور له دې عسکري مسکري نه تېر سه، دا اوس دې ام لـه ډاره لاس او پښې رپېږي چېرته خپل کار او بار شروع که.

خوشې سنګري له لږ سوچه وروسته ښي اړخ ته چې سړي اشاره کړې وه، وکتل او بيا يې وويل:

څه وکړم، که يې زه پرېږدم، طالبان مې نه پرېږدي.

سپين ږيري په بېړه وويل:

زه له خوسې سنګري نه درته مکتوب راوړم.

خوشې سنګري په خندا کې پوښتنه وکړه:

نو خوشې سنګري ستا مني؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا په ډاډ وويل:

او! دي ما زوی اربکی وؤ، خوسې سنګري څې څنګه ونيوه، ځان مې ور ورساوه، د ستړې مسې نه مخکې يې هلک ته دي مکتوب دي ليکلو وويل، څې څنګه مې چی ورسره وچيکه، زوی مې يې ام راکه او مکتوب ام.

خوشې سنګري په خندا کې حرکت وکړ او په تګ تګ کې يې سپين ږيري ته وويل:

حاجي صاحب! زه خوشې سنګري ښه پېژنم، د خدای لوی ګناهکار ده، تاسې يې هسې ښه سړی بولئ!

سپين ږيري په غوصه کې له ځان سره وويل:

سپي به غپېږي او کاروان به تېرېږي!

خوشې سنګري خپلو کسانو ته په مخابره کې امر وکړ او خپله هم د سرکوزو په لوري لاړه، مخابره کې يې ننبه ويشتونکو ته امر وکړ، تر څو خپل ځان ځای پر ځای کړي، د ځان لپاره د ځای په لټه کې شو، بې له يوې ګنې ونې نه بل سم ځای پيدا نه کړ، موټر ته لاړ خپلې وسلې يې راواخيستې او بيا لاړه او ونې ته وخوت، د ټوپک له چمتو کولو وروسته يې ننبه برابروله چې جګړه ونښته، خو له آسماني قطعې سره نه بلکې له هغو کسانو سره چې د چاپې پر مهال په هغه کور کې ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشــې ســنګري دوربــین لــه کــوره لــږ لــرې یــوه ســرتېري تــه ورواچاوه، غوښتل یې چې په نښه یې کړي، خو هغه په تشو لګیا وؤ او د ماشومانو په څېر یې هرې خواته کتل او خپل شی یې ښوراوه، چې په دې کې د نښه ویشتونکي ټوپک غږ شو، په دې کې د خوشي سنګري پام شو چې د سرکوزي آله پرې شوه او سرتېری په زمکه ولویده او رغړېده رارغړېده چیغې یې وهلې، خوشې سنګري په غوصه خپل سرتېري ته وویل:

رذیله دا نو څه کار وؤ چې تا وکړ، د سړي شی خو دې له بېخي ووېسته.

نښه ویشتونکي وویل:

څه پې که یې، دوئ له امدې جي نه ډېر فال (فعال) دي، څې لږ یې فعالیت کم سي.

نیمه ګړۍ وروسته جګړه پای ته رسېدلې وه، بې له یوې نجلۍ چې ژباړنه وه، پینځه تنه سرتېري چې څلور یې نارینه وؤ او یوه یې ښځه وه، نور تول ووژل شول او پاتې کسان هم خوشي سنګري نیولي ول.

سره له دې چې خوشې سنګري ته د آمریکای سرتېرو او ژباړنې ساتل ګران کار وؤ، د هغوئ ساتل یې پیل کړل، له آمریکایانو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د رسنيو له لارې اړيکه ونيوله او لسو کسانو خوشې کول او دوه سوه میلیونه ډالر نغدې پيسې يې وغوښتې!

څو ورځې وروسته د نجلۍ پلار راغی، تر څو د نجلۍ د خلاصون لپاره هلې ځلې وکړي، خو په هغه وخت کې خوشې سنګري هلته نه وو، والي ځان ته ورغوښتی وو، نښه ويشتونکی عبدالکريم يې چې د قعقاع په مستعار نوم نامتو شوی وو، خپل ځای ناستی ټاکلی وو، کله چې د ژباړنې پلار ورغی او قعقاع ته يې د خپل لور د خوشې کولو وویل، قعقاع چې ډېر ټوکي وو او په همدې حالت کې يې جدي خبره لرله په ځواب کې ورته وويل:

تو فقط برای من بگو، که چطور غيرتت برايت اجازه داده که دختري به اين مقبولي ره به آمريکايها روان کني؟ دوم تا حالا خبر داري که چند نفر آمريکايي همرايش زنا کرده؟

((ته يوازې ماته ووايه چې څنګه ستا غيرت تا ته اجازه درکړې ده چې دومره ښکلې نجلۍ آمريکايانو ته ولېږې؟ او دوهم دا چې تر اوسه خبر يې چې څو کسه آمريکايانو ورسره زنا کړې ده؟)).

سړي چې وليدل خبره ورانه ده، لور يې پرېښوده او خپله په تېښتې بريالی شو، نجلۍ ته دا خبره ورسېده، د نجلۍ چې نوره وېره پای ته رسېدلې وه، په ژړا شوه او شپه په شپه يې ژړا ډېريده. که څه هم هلکانو هر څه ورته ويل، چې نجلۍ ډاډه شي، خو د نجلۍ ژړا او

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې د ودرېدو نه وې، کله چې خوشې سنګري هم راورسېده، نجلۍ ژړل، خوشې سنګري هڅه وکړه چې د نجلۍ ژړا ودروي، خو نجلۍ د هغه د خبرو په ځواب کې وویل:

مه تو به مينکم و همچنان خاموش مې شينم، اما اګر يک وعده بدهي که يک خواهشم را بر آورده بسازي، وعده ميکني؟

((زه توبه کوم او همدا رنګه غلې کښېنم، خو که چېرې ته يوه ژمنه وکړې او زما يې وه غوښته پوره کړې، ژمنه کوې؟)).

خوشې سنګري ورته په ځواب کې وويل:

در صورتيکه تو هم يک وعده بدهي، بلې!

((که چېرې ته هم يوه ژمنه راسره وکړې، هو!)).

نجلۍ څو شېبې غلې وه او بيا يې خپلې اوښکې پاکې کړې، په شونډو يې ژبه تېره کړه او په نرمه لهجه او پښتو ژبه، هغه هم په داسې حالت کې چې له سترګو او څېرې يې ښکارېدل چې په عذر لګياه ده وويل:

زه يوازې ژباړنه نه يم، د سي آی اې غړې هم يم، مور او پلار مې په آمريکې کې اوسېدل، کېدای شي چې زما له حاله به خبر شوي وي او راغلي به وي، کېدای شي آمريکايي سرتېري ډېر ژر په دې ځای باندې بريد وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشې سنګري بې پروا د هغې خبره ورپرې کړه او ويې ويل:

تشويش مه کوه، دا ځای له هغه ځای نه ډېر لرې ده، کوم ځي ته چې ستا پلار راغلی وؤ، خپله هيله دې راته ووايه چې پوره کولای شم او که نه.

نجلۍ يو ځل بيا په عذرانه لهجه وويل:

زه په آمريکا کې عيسوي شوې يم او اوس چې مې ستاسو چلند وليده، بېرته خپل اصلي دين اسلام ته ګرځم او توبه وکاږم او هيله مې دا ده چې له ماسره نکاح وکړه!

*****

خوشې سنګري چې خپل کلي ته ورسېده، نو کلی له دې آوازې نه ډک وؤ چې محمد خان په عمل منافق شوی، خپلې ژمنې نه پوره کوي، له يوې نجلۍ سره يې ژمنه کړې وه او اوس يې نه پوره کوي.

خوشې سنګري چې کله له دې آوازې نه خبر شو، نو ډېر خفه شو او له ډېرې غوصې نه يې پښې رېږدېدلې، نو له همدې امله په دې لټه کې شو چې هغه کس پيدا کړي، کوم چې دا راز يې د خلکو په منځ کې شيندلی ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو له خپلو کسانو نه یې پوښتنه وکړه، ټولو په یوه خوله قعقاع ور وښوده، ده هم هغه راوغوښته او د دې کار لامل یې ترې وپوښتنه، خو قعقاع خوشې سنګري ګوښې ته کړ او ورته ویې ویل:

قومندان صیب! څه وکړم، کله څې مې ولیدل څې تا واده کړی ده او اوس غواړې څې پوره یې کې، خو د خلکو له خبرو ډارېدې، نو دا آوازه مې واچوله، اوس نو څو ورځې دا پېغورنه وزغمه څې له دایمي پېغورونو خلاص سې.

خوشې سنګري چې د قعقاع خبرې واورېدې، نو لږ سوچ یې پرې وجنګاوه او د سمه ده په معنا یې سروښوراوه، تر دې وروسته یې حرکت وکړ او خپلې هجرې ته لاړ.

څو ورځې په کلي کې همدا آوازه وه او په ښکاره توګه کلي خوشې سنګري دې ته اړ کړ چې دا نکاح ومني، خو سمه او کره خبره بله وه، په پای کې خوشې سنګري دې ته اړ شو چې له ژباړنې سیما سره واده وکړي او کلي د خلکو خوله هم ور ډب کړي.

د جمعې ورځ وه او هوا هم ډېره ښکلې وه، نری شمال لګېده، خوشې سنګري چندانې خوشحاله نه برېښېده، خو سیما بیا یو څه خوشحاله وه، د کلي نجونو ترې پوښتنه وکړه:

څومره ژر وربانده مئینه سوې، لکه څې ډېره ښایسته ده؟

سیما په بېړه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دا مینه نه ده، احترام ده، چې زه یې خوشې سنګري ته لرم.

یوې مستې نجلۍ وویل:

خو آغه دې مجبوره که!

سیما په زور کې وویل:

که پښېمان وي، زه بېرته خپله وعده اخلم.

نجلۍ په خندا کې وویل:

که یې ته پرې ام ږدې، موږ یې نه پرېږدو چې تا پرېږدي.

سیما غوښتل چې څه ووايي، چې په دې د ګواه نارینه وؤ غږ واورېدل شو، نو له دې سره نجونو ځانونه ستر کړل او ګوهان هم مخامخ د سیما په وړاندې کښېناستل، مخکې تر دې چې ګوهان خبرې پیل کړي، یوه نجلۍ راغله او د یوه ګواه په ټنده یې لاس تېر کړ او داسې یې وښوده چې ګوندې خوَله یې ترې پاکه کړه، خو اصل کې یې ټنډه ورتوره کړې وه، بلې نجلۍ د بل ګواه په شا لمنې پورې پلاستیکي کڅوړه غوټه کړه.

د ګواهانو او سیما خبرې خلاصې شوې او ګواهان ووتل، په دې کې نجونو پخ وهل او کوټه د مستو نجونو خندا نیولې وه، سیما په حیرانۍ وپوښتل:

دا نو څه کار وؤ، چې تاسو وکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجونو له ډلې زرغونې وويل:

دا رېواج (دود) ده، آخر واده ده ټوکې او مستي خو لري.

دې کې نجونو وخندل او زرغونې وويل:

دا نو بيا څه خبره وه څې و دې کړه، که د آغه قبوله يې ديما قبوله ده؟

ګړی وروسته نکاح تړل شوې وه او خلک په رخصتېدو وؤ، مستو نجونو هم نجلۍ د هغې کوټې خواته روانه کړه او چې کله يې هلته کښېنوله، نو نجلۍ يې پرېښوده او دوئ ځانونه پټ کړل، تر څو وګوري چې د داسې واده په پايله کې څه ډول ژوند رامنځ ته کېږي، د خوشې سنګري خور د کړکۍ د پردې تر شاه پټه شوه، د تره لور يې هم بلې کړکۍ کې پټه شوه او د ترور لور يې په الماري کې. کله چې خوشې سنګري کوټې ته رادننه شو، په اصلي خبرې پوه شو، سمدلاسه لومړی الماري ته ودرېده او خپل واسکټ يې لرې کړ، چې الماري کې يې ځوړند کړي، چې پرده يې لرې کړه، نجلۍ له شرم نه سر کښېته واچاوه او له کوټې نه ووتله، بيا کړکۍ ته ودرېده او د سړو په پلمه يې پرده لرې کړه، خور يې وخندل او د وره په لوري يې حرکت وکړ، په دې کې يې د تره لور هم خپله د پردې له شانه راووته او خوشې سنګري ته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنګ خو به نه کوئ؟ وروره! پخوا چې هرڅه وه آغه به وه، خو اوس دې ښځه ده او بله څې د واده شیریني خو راکه!

خوشې سنګري بې له دې چې څه ووايي جيب ته يې لاس ور دننه کړ او درې زره افغانۍ يې د خپل تره لور خديجې ته ورکړې او اشاره يې ورته وکړه چې درې واړه يې وويشئ. خديجه هم له کوټې ووته، نو خوشې سنګري لاړو او د سيما تر څنګ کېناسته، سيما لکه ساده کليواله نجلۍ غلې ناسته وه او هېڅ يې هم نه ويل، خوشې سنګري هم هېڅ جرئت نه لاره چې څه ووايي، خو په پای کې يې زړه د زمري کړ او ويې ويل:

په وچ زور دې ځان راباندې نکاح کړ، که دې حق نه ادا کوم، ګنهکارېږم او ادا کولو ته مې زړه نه کېږي، نه پوهېږم څه وکړم په دوه لارو کې دې ګیر کړم.

سيما له لږ ځنډ وروسته وويل:

د آمريکې د دلتا ډلې يوه کوچنۍ ډله په کابل کې پټه ده او که چېرې هغوئ خبر شوي وي چې نن ستا واده وؤ، نو نن شپه عمليات کوي. نن شپه که چېرې له خپلو ملګرو سره اوسې درته غوره ده، د نن شپې حق مې دربخښنم.

خوشې سنګري په ټيټ غږ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږ چنداني د شکر ځای نه ده، خو بیا هم دوه رکعته شکرانه لمونځ د ناوې په شال سنت ده، نو وبه یې کړم.

سیما په عاجزې ژبې وویل:

خیره ده، تېره هېره کړه او دا ومنه چې زه ستا مېرمن یم، راځه دواړه به شکرانه لمونځ وکړو.

خوشې سنګري په خندا کې وویل:

شکر وباسه چې اوس مسلمانه شوې یې، ځکه اسلام تر ټولو قوانینو ښه او اوچت عدالت لري، اوس وګوره، تازه اړ کړم چې واده درسره وکړم، خو بیا هم ته پرما ډېر حقونه لرې او همدا دین ده چې له امله یې ته ژوندۍ یې که د اسلام له امله نه وای، هېڅ کله به زه دومره نرم او د سړیتوب او نرتوب ډک نه وای، اوس دا خبرې پرېږده او راځه ما پسې اقتدا وکړه، چې لمونځ وکړو.

دواړو په ګډه لمونځ ادا کړ او بیا خوشې سنګري له کوره دباندې ووت، چې یو دم یې د درېش کلمه واورېده، غږ آشنا وؤ، نو ځکه یې خپل حرکت ته دوام ورکړ، بیا دا غږ پرې وشو، د خوشې سنګري پام شو چې دا خو د ژوندون ملنګ غږ ده، بېرته راوګرځېده او ژوندون ملنګ سره ترې روغبړ وروسته د هغه تر څنګ ودرېده، مخکې تر دې چې خوشې سنګري څه ووایي، ژوندون ملنګ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه چل ده يارو! چېرته خوسې يې، څنګه دې زړه وسو څې خپله ښځه د واده په شپه يوازې پرېږدې؟

خوشې سنګري په وارخطايي وويل:

ګرانه! ته بېرته هجرې ته لاړه شه، زه سنګر ته ځم.

*****

کله چې خوشې سنګري له ژوندون ملنګ نه رخصت شو او خپلې پوځي اډې ته ورسېده، نو هلته يې ملګري چمتو کړل او يوه لومه يې چمتو کړه، کله چې ښه پخه شوه او خوشې سنګري غوښتل چې بېرته کورته وګرځي، تر څو څوک يې له دې راز نه خبر نه شي چې ناوې يې د تخت پر سر يوازې پرېښې ده، پام يې شو چې سر پورې يې د کوم شي بنګا ده، بېرته شاته وګرځېده، خو په تګ تګ کې يې د تودوالي ليدونکې کمره راوارول او پورته يې وکتل، خپل ټوپک يې پسې ونيوه او ډز يې وکړ، لږ شيبه وروسته بنګا ورکه شوه.

څو شېبې وروسته پخه جګړه ونښته چې کرار د پوځي هډې خواته نږدې کېده او کرار کرار داسې حالت ته ورسېده چې (د ډلتا فورس) څو غړي د خوشې سنګري تر زمکې لاندې هډې ته هم ورسېدل، نه يوازې چې د دوئ سنګر او جګړې په ډګر کې مرميو غوړونه کښول، بلکې په کلي کې يې هم ټول خلک له خوبه راپاڅول او د سيما زړه هم درزا پيل کړې وه. سيما نور څه په وس کې لرل، بس

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې دعاء یې کولای شوه. د خوشې سنګري مور بیا په دې فکر کې وه چې زوی یې په کوټه کې له خپلې ناوې سره ده، نو یوازې الله دې خیر کړي به یې ویل.

نږدې تر سهاره جګړه په ښه درز کې روانه وه او د سهار لمانځه تر قضاء کېدو وروسته پای ته ورسېده، د خوشې سنګري په ډله کې یوازې درې تنه داسې پاتې ول چې ګولۍ یې نه وې خوړلې، چې له هغې ډلې یې هم دوکسه طبیبان او یو کس قعقاع وؤ چې له ډېرې غوصې نه خولې پرې را روانې وې، درې تنه هم ټپیان شوي وؤ او لاتر اوسه ژوندي ول. خپله خوشې سنګري هم درې ګولۍ لګېدلې وؤ، طبیبانو لومړی خوشې سنګري او د هغه ملګري پټۍ کړل او قعقاع شهیدان سره را ټول کړل او څادرونه یې پرې وغوړول، د دښمن ټپیان هم لومړی پټۍ او بیا بند خونو ته ولېږدول شول او خوشې سنګري هم یو ځل کور ته لاړه، لږ وروسته قعقاع د جومات په لوډ سپیکر کې خلک د دوئ شهیدانو جنازې ته ور وبلل، لسو کسانو ته یې د یوې کندې کیندلو وویل، تر څو بهرني سرتېري پکې ښخ کړي، خوشې سنګري غوښتل چې د باندې ووځي، خو وروسته تر هغه چې سیما په دې پوه شوه خوشې سنګري ټپي ده، نو اجازه یې نه ورکوله چې ولاړ شي، په همدې ډز او غپ کې یې مور راغله، سیما ته یې اشاره وکړه چې څه دي؟ خو له دې امله چې هغې ژمنه کړې وه چې هیڅوک به د خوشې سنګري له ټپي کېدو نه خبروي، نو هېڅ یې ونه شو ویلی او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړې لرې شوه، خوشې سنګري هم په بېړه له کوټې نه ووت او مخامخ د کلي په مخکې دښته کې ولاړ ټولي ته ورغی، هلته جنازې خلاصې شوې، په پای کې څرګنده شوه چې والي صاحب هم راغلی او په کرار یې خوشې سنګري ته وویل:

دي شهیدانو له ښخولو وروسته غونډه لرو!

کله چې جنازې وشوې او مړي هم ښخ شول، والي اولسوال او د ولایت د پوځي چارو د کمیسیون مشر له خوشې سنګري سره، د هغه پوځي هډې ته لاړل، هلته ډېرې شنې ونې وې، سم ځنګل یې جوړ کړي وؤ، د دې ځنګل په منځ کې پټه هډه وه، خو ځنګل جګړه ځپلی ښکارېده، له ګولیو او وینو ډک وؤ، ځینې ونې هم پکې سوځېدلې وې او په ځینو ځایونو کې یې غوښې او وسپنې هم پرتې وې، چې کله والي دا حالات ولیدل، نو ویې ویل:

ښکلې هډه وه، خو بدرنګو په خپلو بدرنګو کارونو بدرنګه کړېده، الکانو دا جی پاک کئ!

د والي ساتونکي هم لګیا شول او والي له پټې لارې هډې ته لاړ، بیا غونډه پیل شوه او له خوشې سنګري یې داسې پوښتنه وکړه:

ښه خُلاصه یې وایه، څه وسول.

خوشې سنګري قعقاع ته وکتل او هغه هم داسې خبرې پیل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي تاسو په ایجازه! له پخوانیو اسیرانو سره (۲۳) کسه اسیران سول، په بېګانۍ حمله کې موږ (۳۷) نفره مردار کړل او دي موږ (۳۹) نفره شیدان سول او (۷) نفره زوندي پاتي، څې دي آغوئ له جوملې نم (٤) زخمیان دي، ډېرې سلاوې ام په لاس راغلي، خو د آسماني قیطې (٥) برخه ام خمته سوه.

اولسوال په حیرانۍ وویل:

نو دا آسماني قیطه څنګه ورته وایئ څې په مورچل کې یې دومره شیدان ورکړي دي؟

د ولایت په کچه د پوځي کمیسیون مشر وویل:

ډلتا فورس هم څه کومه د ماشومانو ډله نه ده، بلکې له درېئو غوره کماندو یې ډلو نه ده، بله دا څې د ساحې نه داسې ښکاري څې په آسماني قیطې ناڅاپي امله سوې ده.

والي لومړی د شهیدانو د کورنۍ په غم کې وژل او بیا یې خوشي سنګري ته د بریا مبارکي ورکړه، د تګ پرمهال یې دوه درېش کسان له خوشي سنګري سره پرېښودل او هغوئ نه یې وغوښتل چې د خوشي سنګري تر قوماندې لاندې جګړه وکړي.

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماښام خوشې سنګري کورته راغی، ملېمانه ټول رخصت شوي وو، خو اړ وو چې د مور لپاره څو ساعته ویښ پاتې شي، نو چې څنګه کوټې ته لاړ له کورنۍ سره تر ستړې مشې وروسته، کېناسته او هڅه یې کوله چې زیګروی یې څوک وانه وري، خو کله نا کله انسان په خپل اختیار کې نه وي، کله چې د خوشې سنګري مور د هغه زګېروي ته پام شو، نو پوښتنه یې ترې وکړه:

څه خبره ده زویه؟ کوم جی خو به دې درد نه کوي؟

خوشې سنګري لږ نېغ غوندې شو او بیا یې په بېړه وویل:

نه مورجانکې! نن مو بلا جنازې کړي او مړي مو خښ کړي، ستړی یم.

خو مور یې بل فکر وکړ او ویې ویل:

سیې ده زویه ډوډۍ دې وخوره، بیا لیلیٰ او مجنون دواړه لاړ سئ خپلې کوټې ته.

خوشې سنګري، ځان لږ نور هم ور ټول کړ، بیا یې وویل:

سمه ده مورجانکې! چې څنګه ستا خوښه وي.

خواړه وخوړل شول او تر هغې وروسته د مور خبره یې لیلیٰ او مجنون دواړه خپلې کوټې ته لاړل، سیما له خوشې سنګري وپوښتل:

تېره شپه دې ولې دروغ راته وویل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشې سنګري چې غږ يې له درد نه ډک وؤ، ترې وپوښتل:

کوم دروغ؟

سيما په بېړه وويل:

تېره شپه ما پوښتنه وکړه، چې پښتنه جوړه د واده په شپه څه کوي، تا په ځواب کې راته وويل:

چې لومړی د نجلۍ په شال دوه رکعته شکرانه لمونځ کوي، چې دا ستر سنت ده، بيا د نجلۍ مخ لوڅوي او تر هغو ورته ګوري چې نظر شي او تر دې وروسته څملي، تر څو د حلوا پخولو لپاره سهار وختي را پاڅېږي، خو بخت زمينې ماته به څه وويل، هغې ويل...

خوشې سنګري خبره ور غوڅه کړه او له درد او غوصې نه په ډک غږ يې وويل:

بس ده، هغه خو هسې هم حيا نه لري، خو په تا څه شوي دي؟!

سيما په بېړه وويل:

سمه ده! دا خبرې پرېږده. را لوڅ يې کړه.

خوشې سنګري يوه شېبه حيران شو، خو چې سيما ته يې په پوښتونکي نظر وکتل، نو سيما په بېړه وويل:

تېږونه دې ښيم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشي سنګري وويل:

په ټپونو مې څه کوې؟

سيما وويل:

درمل پرې لګوم، تر پرونه مې له تبې ژوند نه زړه تور وؤ، خو بېګاه مې ريښتينې توبه وېستلې ده او نن مې په ريښتيا مينه درسره پيدا شوې ده، اوس دې داسې په آسانه له لاسه نه شم ورکولای، راکړه چې زه يې پخپله را لوڅ کړم او درمل پرې ولګوم.

درمل يې پرې ولګول او بيا يې تر ځنګ څملاسته، سره له دې چې تخت يې نه درلود، خو بيا هم د ځوان تر څنګ څملاسته او په مينه يې لاس د هغه پر ځيګر او د زړه پر سر کېښوده او خپل مخ يې د هغه له مخ سره وجنګاوه بيا ويده شوه، د شپې لخوا څو څو ځلې راپاڅېده، خوشې سنګري خوله به يې ورپاکه کړه او بيا به بېرته ويده شوه، خو نيمه شپه يې زګېروی تر غوږ شو، راپاڅېده او نېغه هغې کوټې ته لاړه چې د ځوان مور او خويندې پکې ويدې کېدې، له هغه ځايه يې د درد درمل راوخيستل، کله چې يې غوښتل بهر ووځي، د ځوان مور او د هغې خوابنې بي بي راويښه شوه او په خوبولې غږ يې پوښتنه ترې وکړه:

څه خبره ده لورې؟

سيما په بېړه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ موري! ځان مې خوږېده ، نو ځکه مې دا پرستامول را واخیست.

د دې خبرې له کولو وروسته سمدلاسه له کوټې راووته او په منډه یې ځان خپلې کوټې ته ورساوه، خوشې سنګرې ویده وؤ، خو په خوب کې یې دومره درد له امله زګېروی او فریاد کاوه او د تبې له امله یې تنده له خولو لمده شوې وه او خولې ترې کښته بهېدې، دې له خوبه را پاڅاوه او درمل یې ورکړل، تر هغه وروسته یې څملاوه او بیا لاړه او خپل اودس یې وکړ، چې بېرته راغله د خاوند ترڅنګ په لمانځه ودرېده او دوه رکعته اوږد لمونځ یې وکړ او تر لمانځه وروسته یې داسې دعا پیل کړه:

اې الله! ته زما خالق او زه ستا مخلوق یم، ته د نړۍ ریښتینی پادشاه او زه ستا یوه عادي کنیزه، ته بې حده مهربان یې او زه ستا د بې حده رحم او مینې محتاجه، ته بې حده کریم او زه بې حده ستا کرم ته محتاجه، ته د لوی ځواک خاوند او زه کمزورې، نو یا الله د رحم په سبب مې زما توبه ومنه، یا الله ما د ځان ژغورنې لپاره واده وکړ، خو اوس ډېره مینه ورسره لرم او اوس هغه ډېر سخت ناروغ ده، ته ورته شِفا او اوږد عمر ورکړه، آمین!

غږ یې تر غوږ شو:

ډېر سخت ناروغ نه ده، بس یو دوه ګولۍ لګېدلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیما شاته وکتل، ویې لیدل چې خوشې سنګري یې تر شاه ولاړ ده، ورپاڅېده او کلک یې په غېږ کې ونیو، خوشې سنګري هم لاسونه ترې راوګرځول، چې دې کې له خوشې سنګري نه د زګېروي غږ راووت، سیما هم سمدلاسه پرېښود او سمدلاسه یې وویل:

څه وشول ګرانه!

خوشې سنګري په سړه سینه وویل:

هېڅ! ټپ مې لږ وخوږېده.

*****

خوشې سنګري، په کور کې ناست وؤ، چې ورور یې راغی او ویې ویل:

لالا! ژوندون دوئ ویل چې راشه!

کله چې خوشې سنګري ورغی، ګوري چې شاعر او لیکوال او د ترنم اتل ژوندون ملنګ او د دنګې ځوانۍ او غښتلو متو خاوند قربان الله ولاړ دي، دواړو وویل:

چې کله کابل کې وې، ډېر به دې ویل چې موټر واخلم خپل کلي ته مو بیایم او اوس چې راغلي یو، خپلی کلی نه راښیې؟

خوشې سنګري وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې هجره مو ډېره بده راغله، د سهار چای مولانه ده څښلی او راووتئ؟

ژوندون ملنګ وویل:

بچو ته خوبه تر اوسه ویده وې، ورکې مونږ ته ملاآذان چی راوړ، څې ارځه مې ورته وویل، نه درتله، څې غږ درته وکې.

خوشې سنګري ورته وویل:

راځئ ډېر لر مو ګرځوم

یو څه کښته پورته او بیا بر مو وګرځوم

دغه زلمي چې نن راغلي زما یاران دي

سبا به یې په کابل نن په لوګر وګرځوم

ژوندون ملنګ په ټوکه وویل:

دِ تا یې له شایري سره څه، درځه خپلې کیسې کوه، شایري مونږ ته راپرېږده.

قربان الله وویل:

نه بده څلوریزه نه وه.

خوشې سنګري بیا دا څلوریزه وویله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه له وخته شاعران یو

چې ځوک مو نه مني له بخته شاعران یو

موږ په دې سیمه کې اوسېږي

رب رحیم ده په دې سیمه کې ودان یو

ژوندون وخندل او همداسې په خندا کې یې وویل:

ته نو له خپلې دې بېکاره شاعرۍ نه نه اوړې.

تر غرمې یې په باغونو، پټیو او درو کې چکر وواهه او بیا بېرته راوختل، هجرې ته، ډوډۍ یې وخوړه او تر هغه وروسته په ګډه لمانځه ته لاړل، له جومات نه مخامخ د الماس او خوشې سنګري د یاراني تیرېي ته ورغلل او چې کله تیرېي ته ورسېدل، نو خوشې سنګري د سنګر ته تلو ټوله کیسه ورته وکړه او بیا یې د مطیع الله تراب دا شعر په ترنم کې ورته ډالۍ کړ:

سترګې د خپګان سره تړلې دي

اوښکې له ګرېوان سره تړلې دي

بس د یو نظر د کتو تږې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

للمې د باران سره تړلې دي

خود چې يو مئين په لاره نه پرېږدي

سپي او رقيبان سره تړلي دي

تور هندي لښکر خور د کشمير په مخ

زلفې او ماران سره تړلې دي

مخ او شين خال د آبرو منځ کې

لال د بدخشان سره تړلي دي

دا يوه ټپه ده د ورېښمين په سر

نورې د واخان سره تړلې دي

امن، افغان او کابل جان دواړه

دا مې د آرمان سره تړلي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي ملاجان خو زه يې نه منم

سر او زړه نادان سره تړلي دي

دا پښتون عهد دی په شا نه ځي

دا سر او رسپان سره تړلي دي

نه بېلېږی اوبه په ډانګ وهلو نې

غولی او دالان سره تړلي دي

قربان الله وويل:

په ريښتيا چې تراب يو ډېر تکړه او غوره شاعر ده، زه يې کله شاعري اورم.

بيا ژوندون ملنګ په ټوکه وويل:

زم غوارم نور له تاسره پاتې سم او په دې غرونو او رغونو کې درسره وګرځم، پاتې سوه د اوږده يار کيسه دې، نو آغه پوېږي او کار يې، دا ده دلته ناست ده ودې وايي.

قربان الله وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ریښتیا ووایم، نو ستا خبره مې خوښه شوه، زه هم درسرپاتې کېږم، خو ستا لپاره، ځکه زما له کابله زړه تور نه ده، بلکې هلته مې ښه ساعت تېر ده، خاص کر له نجونو سره.

خوشې سنګري په ټوکه ورته وویل:

نو بیا ښه د ډېر قرضدار شوی هم یې؟

قربان الله وویل:

لږ قرضداری شوی وم، خو تومه وېستلې ده.

خوشې سنګري بیا وویل:

که ته ډېر قرضدار شوی نه یې، نو زاهد الله خو بېخي ډېر قرضدار شوی وي.

قربان الله په خندا وویل:

هو! هغه سم د زړه د اخلاصه قراضدار شوی ده، ځان به یې هم ورته چمتو کړی وي، قرض باید ادا شي.

*****

د شپې خوشې سنګري له خپلې مېرمن سیما نه وپوښتل:

ته اوس هم له سي آی اې سره اړیکې لرې او که نه؟

سیما په بېړه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو ته چمتو يې؟ هو اوس هم اړيکه ورسره لرم.

خوشې سنګري په حيرانۍ ورته وکتل، نو سيما خپلې خبرې ته دوام ورکړ:

په کابل کې د سي آی اې په مرکز باندې برید ته چمتو يې؟

خوشې سنګري وويل:

هو! خپل ځارګر مې هلته ځای پر ځای کړي دي، تر څو حالات وڅاري او د هر څه په اړه راپور راکړي.

سيما وويل:

نو بيا خپل کسان کابل ته ولېږه، تر څو د برید لپاره ځان چمتو کړي، بيا ماته ووايه زه هغوئ ته زنګ وهم او ورته وايم چې په کابل کې په يوه مېشت مرکز باندې برید کېږي. نو له دې سره به د هغو ځينې ډلې د هغه مرکز خواته حرکت وکړي، بيا تاسې دوه ډلې شئ او د هغوئ په خبرې به ځان جوړ کړئ، لومړۍ ډله به د هغوئ له هغې ډلې سره مخامخ شي او دوهمه ډله به د سي آی اې په مرکز باندې برید وکړي، نو داسې به بريا له موږ سره وي.

خوشې سنګري وويل:

که مې دا جګړه وګټله، نو بيا به مينه درته ښکاره کړم.

سيما په ټوکه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو ته د میني کولو لپاره ډېر ستر رشوت غواړي! بشپړه بریا په رشوت کې غواړي؟

خوشې سنګري بې له دې چې سیما ته ځواب ورکړي، له کوره ووت او د سنګر پر لوري ولاړ. هلته یې خپلو ملګرو ته اړیني لارښوونې وکړې او هغوئ یې د آمریکایانو په ډول موټرو کې کابل ته واستاول او دی له ژوندون ملنګ اوقربان الله سره په بله ډله کې کابل ته لاړه، هلته چې ورسېدل، خپل پېژندوی رنګمال یې راوغوښت، تر څو د دوئ ټانک ډوله موټرونو ته د آمریکایانو په ډول رنګ ورکړي، کله چې هغه راورسېده، نو سمدلاسه یې کار پیل کړ او خوشې سنګري کسان چې نږیره یې صفر کړې وه ځان سره ملګري کړل ، تر هغه وروسته یې په دري ورځو کې له پلان سره سم، خپلې مېرمنې ته زنګ وواهه، تر څو هغه له پلان سره سم د تورو استخباراتو (CIA) د کابل دفتر سره اړیکه ونیسي، هغې سمه ده ورته کړه او بیا یې اړیکه پرې کړه یو ساعت وروسته یې زنګ راغی او ویې ویل:

وبخښې ګرانه! چې مبائل مې بند وؤ، سیمکارت مې ترې وېستلی وؤ، تر څو ستونزه راولاړه نه شي، بیا مې له خپل پخواني مبائل او پخواني سیمکارت نه اړیکه ورسره نیوله، کار وشو چمتو اوسئ.

خوشې سنګري وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه ده مننه، د خدای په امان او الله دې مل شه!

لرغکه يې مړه کړه او خپل ملګري يې په دوه ډلو وويشل، له يوې ډلې سره يې ژوندون ملنګ اوقربان الله هم ولېږل، چې د هغې ډلې قوماندان يې قعقاع وټاکه او يو ځل بيا يې اړينې لارښوونې وکړې او دواړه ډلو ته يې دندې ورپه ګوته کړې، چې له دې ډلې دوهمه ډله يعنې د قعقاع ډله اړه وه چې په وتلو سرتېرو بريد وکړي او لومړۍ ډله د خوشې سنګري په قوماندې اړه وه چې د سي آی اې په مرکز بريد وکړي، دا چې د دوهمې ډلې قوماندان هم ټوکي وؤ او دخوشې سنګري دواړه ملګري هم ډېر ټوکيان ول، نو د هغوئ ګپ او ټوکې برابرې وې، لومړۍ ژوندون پيل پرې وکړ او ويې ويل:

ياره قوماندان صيب! ځې يو دوه امريکنۍ جيلکيانې په لاس راسي سخت خوند به وکي.

قعقاع په ټوکه وويل

زه قوماندان يم او کنيزې د قوماندان حق وي.

قربان الله يې په ځواب کې وويل:

ستونزه نه شته، لومړۍ شپه يې زموږ او بيا دې ستا وي.

القاعده، چې اصلاً د پنجشېر وؤ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشې سنګري اصلي پښتون ده، دا کنيزو او مريانو قصې نه منې.

ژوندون ملنګ په ټوکه وويل:

آغه نو څه خيرن ده، څې ديما مخه ونيسي؟ زه کېنګ يم کېنګ.

همداسې خبرې روانې وې، چې خوشې سنګري زنګ ورته وواهه او ورته ويې ويل:

خلک ستاسې خواته درغلل، سم تود هرکلی يې وکړئ!

قعقاع يې په ځواب کې وويل:

غم مه کوه وروره! خولې يې چې توی نه کړم، چېرته يې پرېږدم!

لږ وخت وروسته په عبدالحق څلور لاري کې سخته نښته رامنځ ته شوه، خو خلک او د حکومت کارکوونکي دې ته حيران ول چې څنګه آمريکايي سرتېري په خپلو منځونو کې واوښتل، لا ډېر وخت نه وو وتلی چې ځينې ټلويزيوني رسنۍ هم راورسېدلې، چې له دې ډلې نه د شمشاد، ژوندون، طلوع او ځينې نورې هم وې. جګړه ډېره توده وه، آمريکايانو ډېره بده نښه ويشتله، تر دې چې کله ما غوښتل د موټر د پاسه وسله وچلوم، مرمۍ مې د سر د پاسه تېره شوه، خو زه هم ډېر زړور وم، د وسلې کنټرول مې په لاس کې ونيو چې له دې سره آمريکايانو نور ځان نه شو ښورولی، په همدې وخت کې قربان الله او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوندون ملنګ له موټرو ووتل او په آمریکایانو یې ورمنډه کړه، زموږ نور سرتېري هم پسې ورغلل او دې کار زموږ بریا سل په سلو کې تضمین کړه او د آمریکایي سرتېرو ماته. شېبه وروسته جګړه پای ته ورسېده، خو یوازې دلته، ځکه له شش درکو نه لا د ډزو غږونه اورېدل کېدل، ژوندون ملنګ وویل:

د زمري امله خو دې ولیده، راځئ ځې آبل خیرن سره کومک (مرسته) وکو.

قعقاع یې په غوصه ځواب ورکړ او ویې ویل:

رذیله! نیزدې دې زما ټول سرتېري شیدان کړي وؤ، بیا دا خرتوب ونه کې!

قعقاع خپلو سرتېرو ته امر وکړ، چې د مردار شویو آمریکایانو په مړو وګرځي او که کوم کس نه وؤ مردار شوی، ویې تړي او ټانکونه ام درسره راواخلئ ځئ ځې ځو. شېبه وروسته موږ حرکت وکړ او د خوشې سنګري خواته ورغلو، چې کله ورسېدو، قعقاع قربان الله ته امر وکړ چې همدلته پاتې شه او د افغان سرتېرو د رادننه کېدو مخه ونیسه.قربان الله هم ډېر تکړه وؤ، بل په انګرېزي هم ډېر پوهېده، زه هم لږ لږ پوهېدم، خو دومره نه چې اوس پوهېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قربان الله ځان آمریکایي سرتېرې ښوده او ما ځان ژباړن، خو ډېر کله به مې د خپلې خوښې سره سم ژباړه کوله، لکه یو افغان پوځي له خپلو سرتېرو سره راغی او راته يې وويل:

موږ د کیتې خاص کسان یو، دې پرنګي ته ووایه څې موږ ورځو.

قربان الله ته مې یوڅو انګرېزي جملې وویلې او هغه هم راته یو څو جملې وویلې، بیا مې دې پوځي ته وويل:

دی وایي څې مور دې وغ... تاسو کار مه لرئ، موږ يې خپله حلوؤ.

دې پوځي ته هم غوصه ورغله او ويې ويل:

زه د ټولو پرنګیانو مور وغ... پرېږده يې چې خپل کار کوي، موږ ترې لاړو بارا!

د دوئ په تګ سره قربان الله ته خندا ورغله او ما وویل:

ښه سو څې دوئ لاړل، کنه جنګ یو په دوه وؤ.

نږدې دوه ساعته جګړه روانه وه، تر هغه وروسته بیا زموږ کسان راووتل، چې ډېر شمېر ټپیان او شهیدان مو هم لرل، قعقاع هم د ټپیانو له ډلې نه وؤ، خو ډېر شمېر اسیران مو هم نیولي وؤ، چې په هغوئ کې ډېر شمېر هغه افغانان ول چې سي آی اې سره يې په کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نورو ولايتونو کې دنده ترسره کوله، نو موږ هم د دې جګړې په پای سره څو ټيلر راوغوښتل او د چوک (چهارراهي ګمنام نه مو ټول مزدوران هم، خوشې سنګري قربان الله ته (۱۵۰۰۰) ډالر ورکړل، تر څو په سرای شهزاده کې يې افغانۍ کړي، چې د مزدورانو خرچه ووځي، تر څو چې قربان الله بېرته راستنېده، مزدورانو ټول اړين توکي، لکه اسناد، مبائلونه، کمپيوټر، سي ډي، هارډ ډسکونه، وسلې او نور شيان په موټر کې بار کړي ول، نو د قربان الله په رارسېدو سره خوشې سنګري،قربان الله او ژوندون ملنګ درېواړو د پيسو وېشل پيل کړل او هر مزدور ته به يې (۱۰۰۰) زر زر افغانۍ ورکولې، کله چې پيسې ووېشل شوې، نو خوشې سنګري په لوړ غږ وويل:

وسلې، پيسې او اسناد موږ واخيستل او نور شيان يې چور او تالا.

خلکو په چور پيل وکړ او موږ لاړو، ملي ځارګره اداره هم له هغو خلکو سره بوخته شوه چې موږ په بېغمه زړه له کابله ځان ووېست او خپلې هډې ته لاړو.

*****

د ډلتيا دوه عملياتو نه وروسته، آمريکايان پوه شول چې د خوشې سنګري لښکر سره مخامخ کېدل خپله، خپل ځان ته ماته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکول دي، نو ځکه خو یې په خپلې دوهمې ستراتېژۍ ډېرې پیسې ولګولې او تر دې حده یې پرمختګ وکړه، چې د تور بیرغ یوه کس هم (۶۰۰) ډالر اخیستل. بل لوري ته خوشې سنګري، خپل پخواني ملګري چې د طالب په نوم بند خونې ته تللي وو، د آمریکایي سرتېرو، پوځیانو او د سي آی اې جاسوسانو په بدل کې له بندخونو وژغورل او نه یوازې دا بلکې میلیونونه ډالر یې هم ترې واخیستل او له خپلې مېرمنې سیما سره یې خوشحاله او خوښ ژوند تېراوه، چې امیر المؤمنین ځان ته وروغوښت. لومړی یې د دوؤ بریاوؤ مبارکي ورکړه او بیا یې ورته وویل:

 څو شپې مخکې مې خوب ولیده، ماینه دې توبه باسي او بیا تر توبې وروست شاته راوګوري، دونه رڼا یې پیدا کړې وي، چې خالي رڼا شکاري او بارا دا نه شکاري، بیا دې ماینه ورکه سی او زوی راشکاره سي، شه تکړه زلمی وي چې بیرغ یې په لاس وي او د فلسطین په خوا ورځي او بارا ماته وایي، تر څو مې فلسطین له خنزیرو یهودانو نه وي خلاص کړی او فتح کړی مې نه وي، بېرته نه راځم، نو ما چې کله امارت نیولی بیا مې خوب ریشتیا کېږي، الله تالادې درته شه کړي، د زوی مبارکي درته مخکې تر مخکې وایم.

تر لږې چوپتیا وروسته یې وویل:

ماته د غنیمت وېش شه خوند راکړه، ښه وېش دې کړی وؤ، ځکه خو مې پرېکړه کړې ده چې د جنرال الماس رتبه او وظیفه دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درکوم، تر دې وروسته جنرال يې لاړ به سې مومندرې ته او تور بيرغونه به کشته کې.

خوشې سنګرې وويل:

امر مو په سر سترګو، خو يوه غوښتنه لرم.

اميرالمؤمنين يې په ځواب کې وويل:

وايه کنه زه غوږ يم.

خوشې سنګرې وويل:

په مجاهدينو کې ځينې ډېر بې لارې کسان دي، چې د ښو نوم يې هم بد کړی، د دوئ د اصلاح لپاره کومه لاره په پام کې ونيسه.

اميرالمؤمنين يې په ځواب کې په آمرانه لهجه وويل:

يو وار جهاد پای ته ورسېږي، بيا به ورسره ګورم، ځکه چې بې لارې کسان ډېره شه جګړه کوي، خو ته شه پوره صلاحيت لرې چې دسې کسانو نه وسلې واخلې.

خوشې سنګرې وويل:

سمه ده ښاغليه، نو زه به سم دلاسه خپل ځانګړې عمليات پيل کړم، که ستا اجازه وي.

اميرالمؤمنين وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هن! په دې کاغذ کې مې د واټساپ شوماره ده، که کوم موشکېل وؤ، زنګ راووهه! پام کوه بل چاته يې ور نه کې.

خوشې سنګرې د خدای په امانۍ وروسته حرکت وکړ او د خپل کور لار يې ونيوله او تر ستنېدو پورې يې هېڅ دمه هم ونه کړه، دوه شپې يې په کور کې وکړې او بيا يې خپلې مېرمنې ته هرڅه وويل، هغې ورته وويل:

زما غيرتي او مجاهد خاونده! زه نه وايم چې ته مه ځه او له ما سره پاتې شه، ځکه تا اراده کړې او زه ستا په ارادو باور لرم او په دې هم پوهېږم چې دا دنده ډېره اړينه او عاجله ده، خو ما يوازې مه پرېږده او له ځانه سره مې بوځه. ځکه يوازې به ژوندۍ يم، خو ژوند به نه کوم، په دنيا به دوزخ احساسوم، ځکه تاسره ډېره مينه لرم او يوه شپه هم بې ستا د سترګو له ليدو او ستا د ښو له غوږولو نه شم تېرولی.

خوشې سنګرې ووېل:

پوهېږم ګرانې! خو زه مجبور يم چې يوازې ولاړ شم، هغه خلک ډېر بې لارې دي، لکه ښنګه چې يې بيرغ تور ده، همداسې يې زړونه هم تور دي، ما له توبې نه وروسته بيا مينه کړې او دا ځل ډاډمن يم چې دا مينه ګناه نه لري، نو نه غواړم چې بيا يې له لاسه ورکړم او يا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه بده پېښه ورسره وشي، نو خير ده، راځه وصال مو وليده اوس د هجران خوند هم وګوره.

سيما په داسې حال کې چې اوښکې يې له سترګو نه روانې وې، په مينه وويل:

نو بيا خو يوه غېږه راکړه، چې لږ خو مې زړه تسکين شي او يوازېتوب وزغمم.

غېږه دې خلاصه کړه لااليه

زه د کلونو غمزده راغلې يمه

ډېر به مې غېږ کې وای نيولی

که زه خبر وای چې بيا نه شته ديدنونه

خوشې سنګري غېږ ورکړه او بيا يې وويل:

مه وېرېږه، مور مې راځي، دوه ورځې هغې ته په تمه وم، اوس نو ځم د الله په امان.

خوشې سنګري سيما نه د سنګر په لور يې حرکت وکړ، کله چې د کور له انګړ وت، نو مېرمن يې يو څه ورته وويل، چې خوشې سنګري ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ودرېده او بیا چې سنګر ته لاړه، هلته یې هم د خپلې مېرمنې دا خبره په ذهن کې ګرځېده:

چې هزار لښکرې درسره وي، خو الله درسره نه وي یک تنها یې.
زه به څه ووایم، مور به راشي، مینه به راکړي، له یوازېوالي به خلاصه شم، خو زړه او ذهن به مې تاسره وي، ستا سترګې، ستا غوصه، ستا ټوکې او شعرونه به نه وي.

شېبه وروسته خوشې سنګري د مخابرې له لارې خبر شو چې مور یې کورته راورسېده، چې ده هم نور خپل یون کړی وؤ، تر ننګهاره، لاره لرې او له ستونزو ډکه خو تګ له هر ستونزې سره شونی وؤ او بیا هم چې هایلکس موټرونه فورد رنجر موټرونه درسره وي. خو دا سفر له ډېرو کړاوؤنو سره سره له خطرونو هم ډک وؤ. ځکه په تېرو څو ورځو کې په زرګونو مجاهدین هلته شهیدان شوي وؤ، همدا لامل وؤ چې امیرالمؤنین خوشې سنګري هلته ولېږه او خوشې سنګري هم قعقاع فاریاب ته ولېږه او د همدې سفر په ترڅ کې خوشې سنګري ماته د خپل ټول تېر ژوند کیسه وکړه، آن هغه کیسه چې د ژوند ډېر رازونه یې پکې پټ وؤ، موږ چې څنګه مومندرې ته ورسېدو، قعقاع خوشې سنګري ته خبر ورکړ چې زه فاریاب ته رسېدلی یم. تاسې په ننګرهار کې تور بیرغونه کښېنته کړئ، زه هم په فاریاب کې. خو کله چې له تور مخو سره مخامخ شولو، حکومت له هغوئ نه بشپړ ملاتړ وکړ او موږ یې تر برید لاندې ونیولو، کله چې قعقاع په فاریاب کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور مخي کلا بند کړل، د کابل حکومت چورلکې ورکښته کړې او تور مخي يې له موږ وتښتول، په مومند درې کې چې کله موږ په توريانو زور راوست، نو حکومت توريانو ته داسې کمپونه جوړ کړل چې خواړه او د اوسېدو ځايونه پکې ډېر برابرېدل، خو په بدل کې په موږ بمونه و اورول، د هغوئ جنګاليو ته يې پناه ورکوله.

تور بيرغونه لومړی په فارياب کې په سپينو بدل شول، خو په ننګرهار کې د بيرغونو سپينول ناشوني ښکارېدل، د يوې مياشتې خونړۍ جګړې په پايله کې توريانو ماته وخوړه او په ځای يې سپين بيرغونه پورته شول، ظاهراً د سيمې خلک هم خوشحاله وو.

خوشي سنګري غوښتل چې نور بېرته خپل کورته ستون شي، خو امر يې ترلاسه کړ، چې يوه مياشت نور هم بايد هلته پاتې شي، نو بيا خو مجبوره وو چې هلته پاتې شي. موږ هلته د چپرهار اولسوالۍ ماڼو کلي ته نږدې په يوه غره کې سنګر جوړ کړی وو، يو څه چې زغمل يې ډېر سخت وو، هغه د ملکانو کبر او د والايانو ملاتړ له دې کبرجنو نه وو، څکه ملکانو او يا زامنو يې په خلکو ډېر ظلم کاوه، خو په هغو خلکو چې وس يې نه وو او يا مېړونو له اړخه کمزوري ول.

*****

يو زلمی راغی او په ډېره تېنګه يې ما ژوندون ملنګ اوقربان الله ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږم، چې قومندان مو واده ته نه شي راتلای، خو تاسې درې کسه راشئ، هجره کې مېله جوړوم چې مجاهدین راته څه ونه وايي.

ژوندون ملنګ خو هسې هم د ټنګ ټکور او د چرسو ستر عملي وؤ، نو سمدواره يې وويل:

بې غمه اوسه درځو! قومندان څه خيرن ده، که آغه درسي او که نه موږ درې خامخا درځو.

د هلک په شونډو موسکا خوره شوه او روان شو، له تګ نه وروسته يې ما وويل:

څه کوې ملنګ صيب! قومندان به خفه شي او بله دا چې که مجاهدينو والي ته وويل بيا به نه شي.

ژوندون ملنګ په ټوکه وويل:

خوشې سنګري، نوڅه خيرن ده، خو د والي خبرېدو ته مې پام نه وؤ.

الله قربان په بېړه وويل:

د والي پروا بيا زه نه لرم، ځکه که دخان او ملک د زوی واده وي، والي په خپل خط او امضاء د ټنګ ټکور اجازه ورکوي او چې د خوار او غريب په کور کې واده وي، نو همدا دوؤس به خپل کسان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ورلېږي چې مېله ورخرابه کړي، زه مې يار ته ورځم او د خپل تګ په اړه ورته وايم، تاسو په خپل کار ښه پوهېږئ.

کله چې قربان الله خوشې سنګري ته ورته، زه هم ورسره ورغلم، موږ دواړو ته يې اجازه راکړه، وروسته خبر شوم چې ژوندون ملنګ هم ورغلی ده. سبا واده وؤ او مخکې تر واده يې د شپې له خوا مېله جوړه کړې وه، موږ درېواړه هم ورغلو، تر څو په مېله کې ګډون وکړو. خو د شپې يو وخت کې مې په سر سخت درد شو، زړه مې راته وې، چې راځه همدلته چېرته ځای پيدا کړه او کرار ويده شه، نو ما هم يو ګوښه ځای وليده، هلته يو ځای داسې لږ ژور غوندې وؤ، هلته مې يوه قالينه هواره کړه او بيا مې د پاسه پرې يو کټ کېښود، خو زه د کټ لاندې ويده شوم، چې لږ وروسته څو کسان راغلل، چې يو يې د ملک زوی وؤ، ټول په کټ کېناستل، په دې کې د دوئ له ډلې يوه تن وويل:

احسان خان! ولې دې په دې جينۍ پسې مرکه نه استوله، مور مې ويل ډېره ښکلې ده، سمه هوسۍ ده هوسۍ، لکه نوم يې چې دی.

احسان خان په خندا کې وويل:

سړی چې خزه کوي د کو... لپاره يې کړي او ما خو د هوسۍ مزه پخوا ليدلې ده. دوه مياشتې مخکې مې هوسۍ په باغ کې وليده، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل مامد په باغ کې، زه هم ورننوتم ، په وچ زور مې راونیوله او نور خو تاسو پوهېږئ؟

شهزاد وویل:

نو بیا هوسۍ ولې تر اوسه څه نه دي ویلي؟

نه ومې وېروله، ورته ومې ویل چې که ورونو ته دې وویل، په ما یې وسن نه دی بر او که مې په پټه مړ هم کړي، نو بیا به کلي پرېږدي او تا به هم وژني، هسې خو هم مري، که پلار یې مړه نه کړه، خاوند خو به یې مړه کړي، له مورې سره به څوک د هغې لپاره جګړه کوي؟

له ډېرې غوصې زمکې باندې په تنګ شوم، نور زمکې ځای نه راکوه، خو څه مې کړي وای، هرڅه مې چې کول، باید مخکې تر مخکې مې خوشې سنګري ته ویلي وای، نو ځکه په کرار څملاستم. څو مېله پای ته ورسېږي، زه هم خوب وړی وم، د مېلې په پای کې هلکانو چیغې کړې، چې زه یې هم راپاڅولم، غوږ مې ونیوه، په کټ باندې قربان الله او ژوندون ملنګ ناست وؤ او یو بل ته یې ویل:

به کابل کې به یې له ډېرې ساده ګۍ، خلکو مسخرې پرې کولې اوس خوشې سنګري شو، نو څه به وو ایو.

ځان مې په ډېرې سختۍ د کټ لاندې نه راووېست او د دوارو په اوږو مې لاس کېښود ، تر هغه وروسته مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور به ځو، چې د سهار لمونځ سنګر ته ورسوؤ.

دوئ هم بې له دې چې څه ووايي، له ما سره روان شول، تر سنګره چا خبره هم ونه کړه، بيا چې کله هلته مې تر اودس او لمونځ ادا کولو وروسته ټوله کيسه خوشې سنګر ته وکړه، هغه هم ډېر اندېښمن شو او همداسې په اندېښنه کې يې وويل:

مور تر هغو څه نه شو کولای، تر څو هغه خپله خبر شوی نه وي او مور ته يې څه ويلي نه وي.

سره له دې چې پوهېدم د خوشې سنګري، خبره سمه ده، خو بيا هم اړ وم چې غلی اوسم، لږ تر لږه تر بوې مودې پورې، ځکه په دې نجلۍ باندې بايد پرده اچول شوې وای، ډېر اندېښمن وم، له ډېرې اندېښنې نه مې سر خوږېده او د غرمې ډوډۍ مې هم ونه خوړه، ما زديګر مهال قاري ذکرالله زمور د ډلې تر ټولو غوره راکټچي وليدم، راته ويې ويل:

بيادرې ګله! څه خبره ده، چې دومره اندېښمن يې؟

ټوله کيسه مې ورته وکړه، بيا هغه موسکی شو او په موسکا يې وويل:

نو ته يې څاره، چې چېرته يې ونيسې او کله چې دې ونيوه، مخامخ يې ماته راوله، بيا زه ورسره پوېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هم لاړم او په خپل کار مې پيل وکړ، دوه کسه نور هم راسره ول، تر ماسپښينه مې خپله دنده ترسره کړه او کله چې احسان خان د خوړو لپاره کورته لاړه، نو زه هم بېرته راغلم. د ډوډۍ او لمانځه وروسته هلکان د احسان خان د ځارنې لپاره ولاړل او زه د ماښو يوې ونې سره کښېناستم، ځو شېبې وروسته نوی زوم را ورسېده، له ډېرې ستړيا نه يې ساه بنده بنده کېده، د خوشې سنګري په اړه يې وپوښتل، ما ورته کړه، چې صبر زه يې پيدا کړم، مخابره مې راواخيسته او خوشې سنګري مې راپيدا کړ او د زلمي په اړه مې ورته وويل، هغه هم ژر ځان راورساوه. کله چې خوشې سنګري را ورسېده او له زلمي سره يې روغبړ وکړ، زلمي خوشې سنګري ته اشاره وکړه چې زه غواړم يوازې خبرې درسره وکړم، خو خوشې سنګري وويل:

غم مه کوه، زار ساتونکی ده.

زلمي چې دا خبره واورېده، په ډاډ يې وويل:

قومندان صيب زه د ننګرهار پوهنتون حقوق پوهنځي نه فارغ شوی يم او اوس په کابل کې وکيل مدافع يم، خو اوس پوهېږم چې دا ساحه ستاسو تر واک لاندې ده. بېګاه مې غوښتل چې له ښځې سره ځملم، خو هغې نه پرېښودم، د دې کار لامل مې ترې وپوښته.

او هغې راته دا وويل، چې احسان خان څنګه بې عزته کړه او دا چې آغه اوس اومېندواره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان صیب! د خدای روی ومنه! لاړ راوبنیه څه وکړم، مرسته راسره وکړه، داسې نه چې عزت او ایمان دواړه مې خراب شي.

خوشې سنګري په ترخې موسکا کې وویل:

ته لاړ شه کابل ته مېرمن دې هم بوځه، ماشوم پرې وغورځوه او بیا دې مېرمن له څو ورځو وروسته بېرته راولېږه او ته پینځو میاشتو لپاره هلته پاتې شه، بیا چې کله راوګرځېدې، له سره به ستا نکاح وتړو، خو تر هغو به خپلې مېرمنې ته نه نږدې کېږې، تر هغو چې ته بېرته راستنېږې، زه د احسان خان غم درته خورم.

زلمي سر کښته واچاوه او له دې ځایه لاړه، موږ هم اړ وؤ، ترڅو مو احسان ته پلمه نه وي پیدا کړې او دی مو له تېغه نه وي تېر کړی دلته پاتې شو، خو خوشې سنګري ته دلته پاتې کېدل سم داسې وؤ، لکه د سکروټو دپاسه چې لوڅې پښې ولاړ وي. زه بیا لېواله وم چې دا قصه پای ته ورسېږي، یوه ورځ مازدیګر د جوارو د پټیو تر څنګ تېرېدم، چې د یوې نجلۍ غږ مې تر غوږ شو، چې په زوره یې چغې وهلې او مرسته یې غوښته، ماهم تفنګچه را واخیسته، یو ډز مې وکړ او د غږ په لوري مې ور وځغاستل، په ګرانه مې پیدا کړل، خو پیدا مې کړل، احسان خان وؤ، چې یوه نجلۍ یې تر ویښتو نیولې وه او کمیس پرتوګ یې ورڅیرې کړي وؤ، غوښتل یې چې په زوره زنا ورسره وکړي، زما په لیدو حیران شو، خو په دې کې یې ملګري راورسېدل، زه یې په لغته ووهلم، چې کله په ځمکه ولوېدم، نو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربوۋ کسانو يې کلک ونيولم، له دې سره د احسان خان په رګونو کې ببرته وينه وچليده او په ډېر لوړ غږ يې وويل:

دلته زما مېنه ده، دلته زما خبرېږي خرڅېږي، زه تورمخو له دې کارونو لرې نه کړم، نو تاسو بيا څوک ياست،وبه دې وجنم او بيا به دا جينۍ ام وغ...

ورته ومې ويل:

نور دې کار خلاص ده، ستا ببرۍ غرقه ده.

احسان خان ټوپک راته ونيوه او غوښتل يې چې ومې وژني، چې په دې کې ژوندون ملنګ اوقربان الله راغلل، ژوندون ملنګ غوښتل چې څه ووايي، خوقربان الله په احسان خان کې د روسي کلايشينکوف پوره شاجور تش کړ او ما هم له ببرنې نه کار واخيست او راسره ام ۴ (M4) مې د احسان خان په ملګرو کې ورتش کړه.قربان الله ژوندون ملنګ ته وويل:

څادر دې نجلۍ ته ورکړه.

هغه هم څادر نجلۍ ته ورکړ، نجلۍ څادر له ځانه تاو کړ او راپاڅېده، بې له دې چې کوم څه ووايي، د کور په لور يې منډه کړه. ما هم قربان الله او ژوندون ملنګ ته وويل:

تاسې دواړه څنګه راورسېدئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

الله قربان وويل:

خوشې سنګري راته د هوسۍ ټوله کيسه وکړه او موږ يې د احسان د ښار لپاره وګومارلو، موږ هغه او د هغه ملګري په پټه ښارل، کله چې له دې نجلۍ سره مخ شول، له مانه ورک شول او چې کله مو د ډزو غږ اوريده، دې لورې ته راغلو، بيا مو د احسان غږ واوريده، نور دې نو خپله وليدل، څه چې څو.

له دې ځايه لاړو، چې کله خوشې سنګري ته ور ورسېدو، نو ټوله کيسه قربان الله ورته تېره کړه، کله چې ملک او خان د خپلو زامنو جنازې او فاتحې خلاصې کړې، خوشې سنګري ته راغلل اوقربان الله يې ترې وغوښت. خوشې سنګري د نه ځواب ورکړ او ورته ويې وويل:

ستاسو زامنو غوښتل چې يوه نجلۍ بې عزته کړي.

کله چې خان او ملک له خوشې سنګري نه ناهيلي شول، نو والي ته ورغلل او والي يې ځان سره راوست، والي اسد وويل:

د دوئ زامنو لادا کار نه وؤ پوره کړی، نو څکه خو ستا کسانو بې ځايه وژلي دي، نو خپل کسان وروسپاره، چې دوئ خپل بدل واخلي، دوئ ډېر محترم دي.

خوشې سنګري ډېر په غوصه شو او له ډېرې غوصې نه يې رنګ سور واوښت، موږ ته يې په ټوکه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلکانو تاسو به صبر کړی وای، چې د خان صیب او ملک صیب! زامنو نجلۍ بې عزته کړې وای، بیا به مو وژلي وؤ.

موږ درې کسو، څه چې زموږ ملګرو او آن د والي ساتونکو په دې خبره وخندل، والي ته یې هم ډېر زور ورکړ او په غوصه پاڅېده، تر هغه وروسته یې وویل:

دا کار دلته پای ته نه رسېږي، زه والي یم والي.

خوشې سنګري په لوړ غږ ورته وویل:

والي نه والي! تر دې وروسته نه یې.

سبا سهار مکتوب راغی، چې قاري سلام د اسد په ځای وټاکل شو، دا کار خوشې سنګري د واټساپ له لارې کړی وؤ او اجازه یې غوښتې وه چې بېرته خپل کلي ته ستون شي.

*****

خوشې سنګري ته یوه میاشت وخت ورکړل شو، څو په خپل کلي کې پاتې شي، تر هغه وروسته باید بدخشان ته ولاړ شي، ځکه هلته هم د تور بیرغ پورته کېدو وېره شته او هم دا خبره شتون لري، چې د هغه ځای مجاهدین نور کرار کرار په خرابېدو دي. نو خوشې سنګري هم سمدلاسه حرکت وکړ او ځان یې کلي ته ورساوه، چې څنګه کور ته لاړه، مېرمنې یې سیما په غېږ کې ونیوه، سره له دې چې په تېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربوؤ میاشتو کې بي بي د خوشې سنګري مور سیما ته د پښتنو نجونو او ښځو د حیا او دروندوالي درس ورکړی وؤ، خو دې د خپل خاوند په لیدو په یوه شېبه کې هېر کړ او بیا کله چې بي بي ورته وکتل او ورته ویې موسل، د دې سر له حیا ځوړند او اننګیو کې سوروالی ښکاره شو، خوشې سنګري ورته وکتل او بیا یې وویل:

داسې ښکاري چې ژمی لانه ده خلاص شوی، اننګي دې لاه سره ښکاري.

بي بي ورته په خندا کې وویل:

زویه ! څې ښځه دې وکړه، لکه څې مور دې هېره کړه؟

خوشې سنګري په بېړه ځان مورته ورساوه او د هغې مبارک لاسونه یې ښکل کړل، تر هغه وروسته یې له شرمه په ډکه څېره وویل:

نه مورجانکې! ستا سپېڅلي لاسونه چې ښکل نه کړم، زما د ژوند برکت ختمېږي،ؤ د هغې لاسونه چې په لاسونو کې هم نیسم، ډېره ده. ښځه کله د مور ځای نیولی شي، ځکه مور خو په دې ټولې نړۍ یوه وي، خو ښځې بې حسابه!

مور یې په مینه ورته وویل:

زویه دا خبرې اوس پرېږده، ځه لمونځ دې وکه څې د شپې ډوډۍ وخورو، بیا لاړ سه او دمه وکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشې سنګرې اودس وکړ او بیا خپل کشر ورور سره د لمانځه لپاره جومات ته ولاړ، تر لمانځه وروسته کلیوالو توده سترې مه شې ورسره وکړه او هر یوه د مېلمستیا بلنه ورکړه، خو خوشې سنګري خپل کور ته پرتګ ټینګار کاوه. داچې د کلي خلکو هم د دروغ ست کولو، نو ډېر ورته ټینګ نه شول، نو دی کورته لاړ او ډوډۍ وخوړل سوه، تر هغه وروسته بي بي وویل:

فرشتې! څه له خاوند سره دې خپلې کوټې ته ولاړه سه، دا یو ترموز چی ام درسره وېسه.

په لومړیو کې خوشې سنګري نه وؤ پوه شوی، خو وروسته پوه شو چې بي بي سیما ته فرشته واي، نو د مور په اشارې دی هم راپاڅېده او تر خدای په امانۍ وروسته په سیما پسې خپلې کوټې ته روان شو، چې څنګه کوټې ته ننوت، مېرمن یې دوه پیالې شین چای په پیالو کې اچولی وؤ او بادام او سونځلې یې هم را اخیستې وې، د ده په ننوتو یې تر ده غېږه راچاپېره کړه او ژړا کې یې وویل:

ګرانه ماسره عدالت وکړه او ظلم مه کوه، دومره ظالم له ځان نه مه جوړوه.

خوشې سنګري حیران شو، په بېړه یې وویل:

د څه شي ظلم؟

سیما له اوښکو په ډکو سترګو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږم چې ته له جهاد سره مينه لرې او يوه شېبه هم لرې تـرې نـه شې پاتې کېدای. سمه ده حق لرې چې خپله مينه وپالې، خو زه هم لـه تاسره مينه لرم او بې له تا ژوند لکه د اور پـه سر کېناسـتل راتـه ګـران دي، خو ته تل ما په بېلتون آزمايې، دلته نه پاتې کېږې، سمه ده ما له ځان سره نه بيايې سمه د ، لږ تر لږه ژر ژر خو راځه.

خوشې سنګري هم تر هغې لاسونه تاو کړل او په مينه يې وويل:

غم مه کوه د کلونو آرمانونه به دې پوره کړم، ته خو لا د ځو ورځو ښيې، نن شپه به دومره درته وګورم چې نظر شې، دومره به دې ښـکل کړم چې سبا ته مې مورجانکه پوښتنه درځخه وکړي چې وهلې خو بـه يې نه يې؟

سيما ورته وويل:

نور څه نه بس چې د نظر لاندې مې اوسې او د شپې لـه سـتا پـه سينه سر ږدم او ستا د زړه د درزا په شمېرولو ويده شم بسنه کوي.

*****

وروسته تر دې چې خوشې سنګري په خپل کلي کې يـوه مياشت تېره کړه، بدخشـان تـه يـې حرکـت وکـړ، پـه ځلورو ورځـو کـې هلتـه ورسېده، په دې ورځې طالبانو له آمريکايانو سره تړون امضـاء کـاوه، د سولې په اړه په قطر کې، خوشې سنګري پـه يـوه او بلـه پلمـه والـي، اولسوال او آن قومندانان او ډلګي مشران ښـه مطالعـه کـړل او هـم يـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سیاسي تله کې وتلل، په هغې ورځې چې خوشې سنګري د حرکت تابیا نیول،قربان الله وویل:

یو څو ورځې نور هم باید دلته پاتې شو، ځکه دلته لویه بې ننګي روانه ده، دلته که د اربکي زړه ښځې ته وشي او که د طالب په یوه کور وردننه کېږي، یوه نجلۍ ترې بې نکاح بیایي او تر کارولو وروسته یې خوشې کوي.

خوشې سنګري ماته اشاره وکړه او ویې ویل:

دا خو ستا ملګرى ده، ریښتیا وایي او که نه د ده خپله کومه نجلۍ خوښه شوې ده او هسې پلمې کوي.

په خندا مې وویل:

کومو کسانو چې ده ته دا خبرې کولې، زه هم هلته ناست وم، پاتې شوه دوهمه خبره، نو دلته باید ووایم چې په دې اړه به خدای خبر وي، زه خو خبر نه یم.

خوشې سنګري وخندل، خو ژوندون ملنګ وویل:

خو زه خپله په ده باندې شک لرم، څې ده دا کیسه نه وي شروع کړې، دی له نجونو سره ډېره مینه لري.

خوشې سنګري وویل:

نو بیا سمه ده، څو ورځې نور هم په تمه کېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ژوندون ملنګ او قربان الله د بدخشان جِرم او کِشِم اولسوالۍ په کلیو کې ګرځېدو، خو نه وسله راسره وه او نه هم کوم داسې بل څه چې د هغه له امله موږ سرتېري او اربکیان یا مجاهدین ښکاره شو، خو یوه ستونزه پاتې وه او هغه دا چې زه او قربان الله په دري او فارسي ژبه ښه پوهېدو او هم مو ښې خبرې پرې کولای شوې، خو ژوندون ملنګ بیا داسې نه وؤ، هغه نه په دري او نه په فارسي سم پوهېده او نه یې هم سمې خبرې کولای شوې، خو د دې ستونزې لپاره مو هم یوه حل لاره لرله او هغه دا چې موږ ژوندون ملنګ پوهولی وؤ چې هغه به ځان ګونګ خلکو ته وربېژني، نږدې پینځه لس ورځې موږ په بدخشان کې تېرې کړې، په مجاهدینو کې مو بې لارې خلک په ننبه کړل او خوشې سنګري ته مو وروښودل، هغه هم والي ته وروپېژندل، ترڅو لرې یې کړي او وسلې ترې واخلي. والي هم همداسې وکړل، خو تر ټولو جالبه کیسه دا وه چې بدخشان د غره له ښاپېرو نه یوه ښاپېرۍ په قربان الله باندې مئینه شوې وه، شرمېده، په ځانګړې توګه له او خوشې سنګري نه او چې کله نجلۍ له اصلي خبرې نه خبره شوه، خوشې سنګري ته یې وویل او هغه وؤ چې زه او قربان الله یې راوغوښتلو او راته ویې ویل:

ته څه فکر کوې، چې د قربان الله او د دې نجلۍ واده وشي، څنګه خبره ده؟

ورته ومې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه ووایم سنګري، خو چې لرګی په لرګي جوړېږي، د نجار اړتیا نه شته.

خوشې سنګري له قربان الله نه پوښتنه وکړه:

ستا څه زړه ده؟ له هغې نجلۍ سره واده کوې او که نه؟

دقربان الله څېره له حیا ډکه شوه، په موسکا یې وویل:

که ستا او د ده خوښه وي، زه چمتو یم.

هر څه چمتو شول، دقربان الله نکاح وشوه او دوه ورځې د هغه تر نکاح وروسته موږ حرکت وکړ، تر څو کندوز ولایت ته ولاړ شو، خوقربان الله مو په بدخشان کې پرېښود.

*****

قربان الله مو په بدخشان کې پرېښوده او موږ ترېنه کندز ته راغلو، ځکه هلته هم مجاهدینو کې ډېر پلیت او نا اهله کسان پیدا شوي وؤ، په لومړیو کې د کندوز خلکو له مجاهدینو نه په پوره ځواک او ډاډه سره ملاتړ کاوه، خو وروسته یې بیا د دې پلیتو څېرو په لیدو، له مجاهدینو سره کرکه او کینه پیدا شوه، نو موږ اړ وؤ چې داسې کسان ژر تر ژره پیدا او د خپلو اعمالو په سزه یې ورسوؤ، له خوشې سنګري سره ټول یواویا کسان کندوز ته لاړو، خو بې له قربان الله نه زموږ دنده ګرانه وه او تر ډېره بریده ناشونې برېښېده، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښېګڼه يې دا وه چې قربان الله ته خوشې سنګري ويلي ول، چې اووه ورځې بايد له خپلې مېرمنې سره پاتې شي او تر هغه وروسته کولای شي مورږ سره يوځای شي او هغه د خوشې سنګري په ځواب کې ويلي وۀ.

خو حنظله رضی الله تعالی عنه د نکاح په سبا جهاد ته تللی وۀ او بيا شهيد شو.

چې په ځواب کې يې خوشې سنګري وويل:

نه ته حضرت حنظله (رضی الله تعالیٰ عنه) يې، نه ستا مېرمن د حضرت حنظله مېرمن، نو د هغه مبارک فدکاري دې همداسې پاتې وي.

اوس چې د هغه د نکاح نهه ورځې وتې وې، نو مورږ هم ورته ډېر خوشحال شولو، خو ژوندون ملنګ به په ټوکه وويل:

ته دسې ښکارې له بې له دې اوږده دې څې هېڅ کار نه کېږي.

او ما به يې په ځواب کې وويل:

هر څوک خپل ځای لري، ته مې د زړګي سر يې او هغه بر، بې له يوه هم ژوندون راته ګران ده.

دلته مو شل ورځې تېرې کړې، مخکې دقربان الله له راتګ مو لس داسې کسان ونيول چې د خپلې کورنۍ دوښمني له امله له

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجاهدینو سره یو ځای شوي وؤ او غوښتل یې چې له دې لارې دا دوښمني مخکې یوسي، خوشې سنګري له هغوئ نه وسلې واخیستې او هغوئ یې د تل لپاره د مجاهدینو له صفونو وشړل، خو دقربان الله په راتګ او د هغ په مرسته مو دېرش کسه تر ټولو پلیت انسان ونیول چې دوئ داسې پلیتان هم ول چې تاته به یې داسې احساس پیدا کولو چې بې ګناه انسان باندې د جاسوسۍ شک وکړې او بیا به یې چې کله هغه شکنجه کېده، د هغه ښځې لور او یا خور ته به ورغلل او د هغوئ سره زر به یې ترې وغوښتل او چې کومې مېرمنې یا نجلۍ به سره زر نه لرل، نو له هغوئ نه یې غوښتل چې له دوئ سره یوه شپه په یوه توشکه څملي، د دې هر یوه په نیولو مو خوشې سنګري ته ویل چې:

در یې ولو، که نه؟

هغه به هر ځل په ځواب کې وویل:

سر یې زما تن یې ستاسو.

په کندوز کې مو اتلس ورځې تېرې شوې وې، نو لسمه لا نه وه راغلې چې خوشې سنګري وویل:

سبا نه بله ورځ ځو، تر څو په شمال کې خپل اصلي او تر ټولو اړین عملیات ترسره کړو، نو ځانونه چمتو کړئ، چې بیا حرکت دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر دې خبرې وروسته خوشې سنګري لاړه ،قربان الله هم پاڅېده ، نو زه او ژوندون ملنګ هم ورسره پاڅېدو او په تور فلډر موټر کې وسره کېناستو، ده هم بې له دې چې څه ووايي پونده ورکړه او خړې خاورې يې بادې کړې. تر ښه شېبه مزل وروسته يې موټر له يوه کور سره ودراوه او دی هغه کورته ننوت، زه هم له موټر نه راکښته شوم او د موټر تر څنګ ودرېدم، نيم ساعت وروسته قربان الله بېرته له هغه کوره راووت، خو له شا يې يوه نجلۍ چې مخ يې پټ وؤ، په وره کې ورېده او ويې ويل:

بې وفا زه دې په تمه کېنولې وم، ته به کله زما مرکې ته راځې؟

قربان الله بې له دې چې څه ورته ووايي، حرکت يې وکړ او ګړندی په موټر کې کېناست او چې کله زه هم کېناستم، موټر ته يې پونده ورکړه چې له امله يې موټر په دوړو کې يې پټ کړ او بيا يې په غريو کې وويل:

دا مې هغه د ترور لور ده، چې ما په تمه کېنولې وه، خو نه ما وکړه او نه يې مور زما لپاره چاته ورکړه، تاته خو مې د دې په اړه ويلې وؤ، که زما له واده خبره شي قيامت به پرې جوړ شي قيامت.

*****

خوشې سنګري د چمتوالي امر وکړ، ماخوستن تول چمتو شول، د شپې اته نيمې بجې مو حرکت وکړ، سبا مابنام آذان سره د نجراب

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صيادو درې ته ورغلو، په لاره کې مو ډېرې ستونزې هم ليدلې وې، د يوه غره په نيمايي کې مو پړاو واچاوه. لس کسه پېرې ته ودرېدل او نور بې غمه ويده شول، که د سهار لمانځه ته پيره دارنو نه واى را پاڅولي، نو دا شونې وه چې تر لسو بجو پورې ويده پاتې واى.

د کلي او کور احوال مو له مجاهدينو واخيستل. دلته ډېر ځوانان اربکيانو سره يو ځاى شوي وو، ډېر کم يې پاتې وو، خو د پيسو لپاره له هغوئ سره نه وو يو ځاى شوي، بلکې د ملکانو او خانانو د ناروا وو له امله له اربکيانو سره يو ځاى شوي وو. ملکانو او خانانو بيا دواړو لورو ته ډول واهه، هم آمريکايي حکومت ته او هم مجاهدينو ته، د دې خبرې ښه مثال انارګل وو، چې هغه بېچاره غريب وو او د ملک ګل زرين لور پسې يې مرکه ورلېږلې وه، ملک هم انارګل په خپله غوجله کې بندي کړى وو، مجاهدينو بيا په دې مرسته ورسره نه وه کړې، چې دى ورته منافق ښکارېده او هغه په دې چې انارګل به هغوئ په سړک کې له مين اېښودو منع کول، چې کوم بېګاه کس پکې وانه لوزي، کله چې خوشې سنګري دا خبره واورېده، سمدلاسه يې د هغوئ قومندان ته وويل:

چې داسې کيسې شته، نو ته تردې وروسته قومندان نه يې.

هغه يې په ځواب کې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملایانو ویلي، چې که چېرې کوم بېګناه کس هم پکې والوزي او اذن د امیر پکې وي، نو نه کفاره او نه هم دیت واجبېږي.

خوشې سنګري نورهم په غوصه شو او ویې ویل:

هر چا چې ویلي غو... یې خوړلي دي، سبا به وایې چې که چا امیرالمؤمین مړ کړ او امر د قومندان وؤ، نو قاتل غازي او مقتول مردار ده!.

قومندان ووېرېده، سترګې یې کښته واچولې او په لړزېدلي غږ یې وویل:

خو ته ما نه سې لرې کولای، دا د اولسوال کار ده.

خوشې سنګري په غوصه وویل:

دلته اولسوال هم زه یم، والي هم زه یم او آن امیر المؤمنین هم زه یم، که شک لرې ورشه له اولسوال نه دې پوښتنه وکړه چې آیا تر دې وروسته قومندان یې او که نه، خو تر هغه مخکې وسله وسپاره.

خوشې سنګري سمدلاسه ژوندون ملنګ د هغه په ځای وټاکه او امر یې ورته وکړ، تر څو انارګل له ملک نه راخلاص کړي او له انارګل سره ملکه ده ته راولي. لکه چې ژوندون ملنګ د ملک خواته ورغی، ملک او انارګل دواړه یې خوشې سنګري ته راوستل. خوشې سنګري سمدلاسه ملک ته په غوصه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملکه سړی کېږې، که دې هغې دنیا ته واستوم.

ملک چې د خوشې سنګري غوصه ولیده، ووېرېده، ور منډه یې کړه پښو ته یې ورغورځېده او په لړزانده خوله یې وویل:

ما ما ماف که بیا دسې نه کوم، که که که د یتا خوښه وي زه به له انارګل نه بخښنه وغواړم.

خوشې سنګري په لوړ غږ وویل:

ملکه ولې دې دا کار کړی ده؟

ملک په وېره وویل:

صایبه! دی دیما په لور مئین وۀ او لور مې په ده.

خوشې سنګري په موسکا وویل:

نو بیا به ستاسو کورته درغلی وي چې لور دې وتښتوي او یا کومه بله بې عزتي در واړوي؟

ملک سترګې مړې کړې او په خپګان یې وویل:

نه صایبه! رویباري ته راغلی وۀ، خو زه ملک یم او هغه...

خو ژوندون ملنګ یې خبره ورپرې کړه او انارګل ته یې وویل:

چې د بخښلو لپاره سم شرط کېږدې، نو کېدای شي ملک اړ کړو چې ویې ومني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګل په ژړغوني غږ ووېل:

زه به نور څه شرط ولرم، ما خو مخکې هم غوښتل چې د معشوقې او د هغې د کورنۍ عزت په ځای وي او زه يې لور نکاح کړم، خو دوئ کله منله.

خوشې سنګري ووېل:

نو بيا خو ملک دوه لارې لري، يا دا چې خپله لور درکړي او يا دا چې هغې دنيا ته ولاړ شي.

ملک ووېل:

دی غريب سړی ده، کله ولور راکولای شي؟

خوشې سنګري په موسکا ووېل:

بېګاه ته به نکاح وتړو، همدا به يې په ولور کې بس وي چې ستا په غوجله کې يې مياشتې تېرې کړې دي.

د انارګل نکاح وتړل شوه، تر هغه وروسته موږ تر څهار شنبې هلته وؤ، بيا خوشې سنګري قربان الله ته مکتوب ورکړ چې په هغې کې د بدخشان د هغې سيمې قومندان ټاکل شوی وؤ چې مېرمن يې هلته وه، ژوندون ملنګ هم د انارګل د کلي قومندان شو او ماته خوشې سنګري ووېل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ساده پیاده ملګریه. تاته په خپل کلي کې واده کوم، ته له ما سره اوسېږه.

ما هېڅ هم ونه ویل، چې سنګري هم د رضایت ښنه وکښله او بیا مو د هغه کلي ته حرکت وکړ، ماخوستن ناوخته هلته ورسېدو. خوشې سنګري راته وویل:

زه اوس خپل کور ته ځم، ورېنداريې ته به دې ووایم چې سر له سبا په کلي کې تاته یوه نجلۍ وګوري، چې ښکلې، هوښیاره او د ښو اخلاقو خاونده وي.

دا یې وویل او کورته ننوت، یوه میاشت د خوشې سنګري مېرمن سیما د کلي په ټولو کورونو وګرځېده، په پای کې یې د حاجي عباس خان لور خوښه شوه او کله یې چې خوشې سنګري ته دا خبره وکړه، نو هغه ډېر خوښ شو او ماته یې وویل:

ماته د امیرالمؤمنین امر را رسېدلی او هغه دا چې په کابل کې جرمونه او غلاوې ډېرې شوې دي، د لویې پکتیا د زون قومندان یې د چهار آسیاب اولسوالۍ مسؤل، د لوی ننګرهار زون قومندان یې د سروبي مسؤل او د شمال قومندان یې د قرباغ مسؤل ټاکلی ده او موږ ته یې هم امر کړی ده، څو د یوې میاشتې لپاره کابل ته ولاړ شو، ځکه امکان لري کابل کې د نجیب حکومت له سقوط وروسته چې کومه ګډوډي رامنځته شوه، داسې ګډوډي بیا رامنځ ته شي، نو موږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید حالات کابو کړای شو، دوهمه خبره دا چې که داسې حالات هم رامنځ ته نه شول، نو د غلا مخه باید ونیول شي، تر هغه وروسته به ستا لپاره مرکه وکړم او بله خبره دا چې وربندارې دې وایي چې خدای به د ېر ژر یو ښکلی ګلالی زوی راکړي.

ومې ویل:

ځه الله تعالی به خیر کړي هر څه به سم وشي.

خوشې سنګري وویل:

زموږ توکل دې په هغه وي، چې هر څه یې رضا وي هغه به راسره وکړي، ته لاړ شه او ځوانانو ته ووایه چې چمتو شي.

پاڅېدم او هلکانو ته مې د چمتوالي وویل، نیم ساعت وروسته ټول ځوانان چمتو شول، زه هم لاړم او خوشې سنګري سره په موټر کې کېناستم، حرکت مو وکړ، د شپې دوه بجې په کابل ښار کې ګرځېدو، ځوانان لس لس کسه ووېشل شول او بیا مو هر یوه ته یوه سیمه وټاکله. زه او خوشې سنګري قلعه حیدرخان تر څېرمه سیمه کې وؤ، یوه ورځ مې خوشې سنګري نه وپوښتل:

په لسو کسانو به څه حالت کنټرول شي؟

په خندا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای ساده ګله موږ په لسو کسانو یوازې حالت څارو او د سیمې حالات ګورو، خو دا هم باید درته ووایم چې د امارت اسلامی له لس کسانو نه د ښمن او غلو زر کسان هم خوب نه شي کولای.

ومې خندل ځکه ریښتیا هم زموږ تر راتګه د مخه حالات ډېر خراب ول، حال تر دې بریده خراب وؤ چې که له چا سره به پیسې او یا مبائل وؤ، هم به وېرېده او که ورسره نه هم وؤ نو بیا به هم د شپې له خوا وېرېده، ځکه که چېرې به لار وهونکو ودراوه او له پلټنې وروسته به یې ولیدل چې پیسې او ګرانه بیه لرغکه ورسره نه شته، نو ډېر بې حده به یې وډباوه او آن د مرګ شونتیا یې وه، که ورسره ول او څښتن یې دا هڅه کړې وای چې له لار وهونکو سره لاس واچوي، تر څو له خپل مال نه دفاع وکړي، نو بیا هم له دې دوؤ پېښو نه یوه ورسره کېدله. دا خو لاڅه کوې د کابل ښار په ډېرو مهمو ځایونو کې لکه کارته چهار او مکرویانو کې د ورځې له خوا غلاوې کېدلې او آن مرګونه، خو حکومتي چارواکو لاد کرارې کراري خبره کوله. وروسته له دې چې موږ قلعه حیدرخان ته راغلو، نو یوه سړي په سړک باندې خپل موټر روښانه پرېښود او بل کس راغی یوازې یې موټر ګوښه کړ چې خپل موټر تېر کړي لږ وروسته چې د موټر څښتن راغی، نو حیران دریان ودرېده، وروسته یې فکر شو چې موټر یې مخکې ولاړ ده.

کرار کرار ځوانانو د شپې مکتوبونه ووېشل، چې د هغون له امله غلا تر ډېره بریده کمه شوې وه، خو خوشي سنګري ته بیا هم آرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ورته. څکه خو به د شپې له لوري په ځينو سيمو ګرځېده، يوه شپه د کارته نو سرک نو سيمې ته لاړو، هلته مو يوه بوډۍ وليده چې پر سړک روانه ده، خوشې سنګري راته وويل:

ته ودرېږه چې که کوم ځای ته ځي، چې ويې رسوؤ.

موټر مې ورته ودراوه، دا وخت راسره (٢٠١٤) کرولا وه ورته ومې ويل:

تروري! که چېرته ځې چې ودې رسوؤ.

ويې ويل:

که کومه نجلۍ مو پکار وي، څې درسره ويې لېږم، کنه هسې مې وخت مه ضايع کوه، که جای نه لرې جای ام لرو.

خوشې سنګري وويل:

ځای نه لرو؟

بوډۍ هم څه ونه ويل، سم د لاسه د موټر شاته سيټ کې کېناسته.

د خوشې سنګري دې کار مې په زړه کې سل سوچونه او شکونه را واچول، چې خوشې سنګري څنګه بې لارې شو، زنا ته ي زړه وشو که څنګه، له سوچونو د خوشې سنګري څپېړې را وويستم، راته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ښځه پته درکوي، ته د دې خبرو سره سم پټې ته ځان ورسوه.

د ښځې لاربښوونې سره سم يوه لوکس کور ته راورسېدو، ښځې وويل:

موټر دې دلته وردوره! ته کور ته راسه، دلته پيره دار ستته، تر څو څې ببرته خپله موټر بو نه ځې بل چاته يې نه ورکوي.

له ښځې سره دننه ننوتو، خوشې سنګري وويل:

له پوليسو او حکومت نه نه وېرېږې؟

ښځې په مسخره وويل:

دي آغوی د جومې شپه ام ګرمه وي، له دې اورسيو اتمه اوزه ښکاري.

خوشې سنګري په خندا وويل:

نو له طالبانو خو به هرو مرو وېرېږئ، ځکه دوئ سرې شپې خوښوي.

بوډخې چيغه کړه او له دې سره يې په ټنډه کې يو سوری ښکاره شو او د خوشې سنګري له تفنګچې نه غږ واورېدل شو، ما هم پيل وکړ، د ودانۍ ټول کسان مو له دې نړۍ رخصت کړل، په پای کې چې کله راوتلو، سرتېري راورسېدل، ډېر ول تر ډېره مو ځان ټينګ کړ، خوشې سنګري اشاره راته وکړه چې ځان موټر ته ورسوه، ما ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورساوه، خو له خوشې سنګرې نه غلبېل جوړ شو، ما ځان وویست، خو وروسته پوه شوم چې زه هم ټپي یم، پینځه ډزه لګېدلی وم.

پای

۱۳۹۹/۸/۱۰

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library